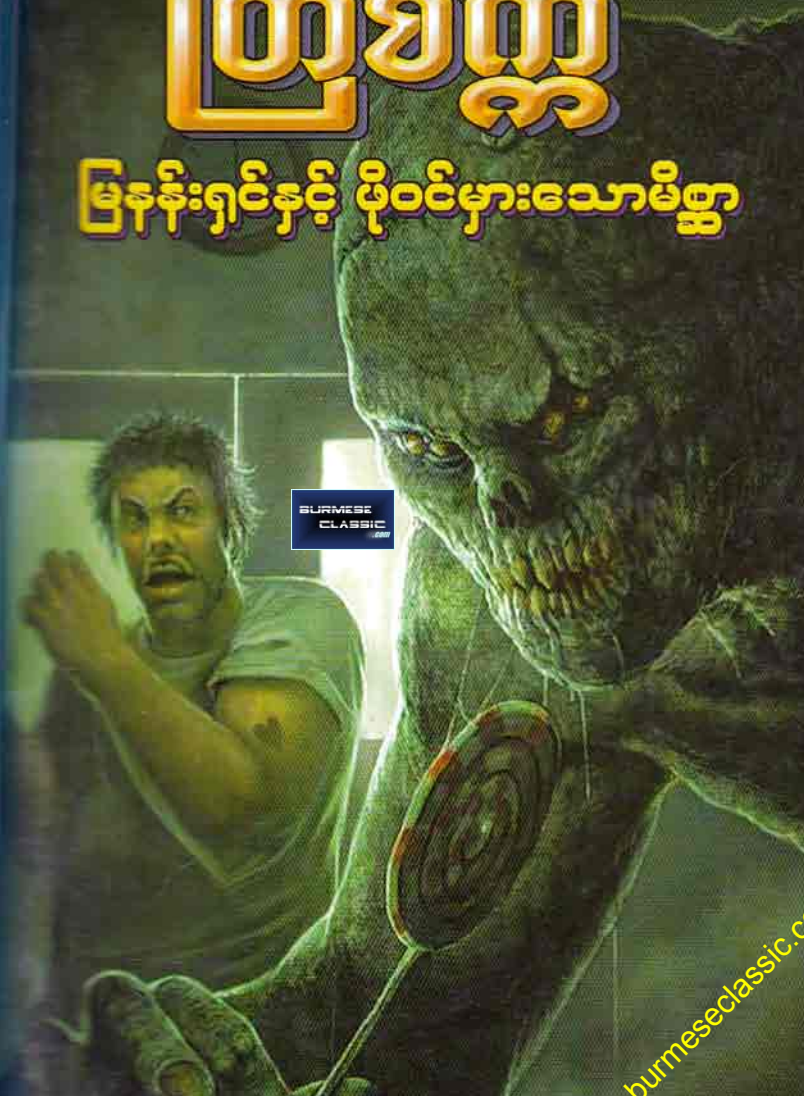

ကြိတ်ကြိတ်

မြနန်းရှင်နှင့် မိုဝင်မှားသောမိစ္ဆာ

BURMESE CLASSIC

ဒေါင်မြင်

၈၁၆၈

၁၉၅၅-၅၆
မြန်မာ့ရုပ်ရှင်နိဂုံးဝင်ရာ၊ အထောင်စွာ / မြေခက်ကား - ရန်ကင်း၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၃
၂၃၁ - ၀၀၂၊ ၀၂၅၂ - ၀၀၀၃ ဝမ်းကွဲ၊
(၆) မြေခက်

ရုပ်ရှင်ကား မြေခက်မြင်
မြန်မာ့ အောင်မြင်စာပေ

အထောင်စွာ နိဂုံးဝင်ရာ၊ အထောင်စွာ
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၃
၂၃၁ - ၀၀၂၊ (၅၆၆)၊ အုပ်စု (၅၆၀)

ပြည်ထောင်စု ဝဇ္ဇိကဗျာရေး	ဦးအရေး
ဆင်းရဲသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြုကြရေး	ဦးအရေး
အနှစ်ဆယ့်တစ်ရာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဦးအရေး

ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
 နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော
 ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
 အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး
 စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ်ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
 ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ စေတီစိမ့်ဦးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်
 တည်ဆောက်ရေး။

စိုက်ပျိုးရေး၊ ဝါဆိုဦးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီးစေတီစိုက်မှုနိုင်ငံ
 ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး
 တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
 ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိသိက်စွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး
 ပြည်ပတွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး
 ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
 နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားထည့် နိုင်ငံတော်နှင့်
 တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
 အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊
 အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
 ဝစ်မန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓါတ်
 ရုပ်သန်ထက်မြက်ရေး
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ကြိယာ

BURMESE CLASSIC

ဒုဿနုပတ်ဗောဏ်

❖ နာရီလက်တံများက ရှေ့သို့လည်ပတ်နေကြသည်။ သို့ကြောင့်..သေခြင်းတရားနှင့် တွေ့ရပေမည်။ နာရီလက်တံများက နောက်ဘက်သို့ပြန်လည်လျှင် မိခင်ဝမ်းထဲ ပြန်ဝင်ရပေမည်။ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိပါက မည်သည့်အရာကို ရွေးပါမည်နည်း။

❖ အတော်များများကတော့သေခြင်းတရားနှင့်မတွေ့ကြပေ။ ရွေးချယ်ခွင့်ရပါက...မိခင်ဝမ်းထဲပြန်ဝင်ပြီး ဘဝပြန်စလိုကြသည်။ ထိုသို့ဘဝတစ်ခုစသည်နှင့် ဦးစွာကြုံတွေ့ရမည့်အရာမှာ... ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းတရားသာဖြစ်ပေသည်။

❖ အောင်မြင်နေသောအချိန်တွင် အကူအညီပေးမည့်သူ အနားမှာရှိနေသော်လည်း...ရုံးနိမ့်သောအခါမှာတော့ မိမိစိတ်ဓါတ်ကိုသာ အဖော်ပြုရပေလိမ့်မည်။

BURMESE CLASSIC

ဒုဿနုပတ်ဗောဏ်

❖ ကြီးစားအားထုတ်မှုသည် အစပိုင်းတွင် ပင့်ကူမျှင်ကဲ့သို့သာရှိမည်။ ကာလကြာ၍ ထိုအမျှင်များ စုပေါင်းလိုက်သောအခါ...တောင့်တင်းခိုင်မာသော ကြိုးတစ်ချောင်းဖြစ်လာလေတော့သည်။

❖ လူအတော်များများက အချစ်ကိုနားလည်နိုင်အောင်ကြိုးစားနေကြတယ်။ အချစ်ကတော့ လူတွေအားလုံးကိုနားလည်ပေးပါတယ်။

❖ လက်ထပ်ခြင်းသည် လွတ်လပ်မှုကိုချည်နှောင်လိုက်သော ကြိုးတစ်ချောင်းဟုထင်နေပါက တစ်နေ့မှာအဲဒီကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်ခြင်းခံရမည်မှာမလွဲပေ။

အာနုပတ်ဇာင်

- ❖ အလှကြောင့်အချစ်ဖြစ်ပေါ်စေတာလား၊ အချစ်ကြောင့်လှပနေတာလား၊ တွေးရင်းတောရင်းအခြေရှာရင်းနှင့်ပင် လက်ထပ်လိုက်ရသောအခြေအနေ ရောက်သွားကြပါတယ်။
- ❖ ရွံ့ပေမှာကြောက်နေလျှင် ဆန်စပါးကောင်းကောင်းစားရမည်မဟုတ်ပေ ဆူးစူးမှာကြောက်နေလျှင် ပန်းတစ်ပွင့်ကိုရနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ အခက်အခဲများကိုကြောက်နေလျှင်တော့ သင်လိုချင်သည့်အချစ်ကိုရနိုင်မည်မဟုတ်ပါချေ။
- ❖ သင်ပျော်ရွှင်မှုရသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တပါပျော်နေကြပေလိမ့်မည်။ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုကြုံသောအခါ မျက်ရည်ကျမည့်သူ တွေ့ရမည်မဟုတ်ပေ။

အာနုပတ်ဇာင်

- ❖ မွေးဖွားခြင်းနှင့်သေဆုံးခြင်းတို့ကြားမှာ ဘဝအတိုင်းအတာတစ်ခု ရှိသည်။ အချို့က ပေတံရည်နှင့်တိုင်းတာရသော်လည်း အချို့ကတော့ တိုင်းတာစရာမရှိလောက်အောင် တိုတောင်းလွန်းပါသည်။
- ❖ လူ့မိုက်တစ်ယောက်က တွေ့သမျှမြင်သမျှ ပါးစပ်ကပြောနေသော်လည်း လူလိမ္မာကတော့ဆိတ်ငြိမ်စွာနှင့်ပင် ပြဿနာအဖြေကိုရှာဖွေတတ်ပေ၏။
- ❖ သင့်ကိုဝေဖန်ပြောဆိုလာလျှင် ဘာမှပြန်မပြောပဲနှင့် နားထောင် ပေးလိုက်ပါ။ သူမရှိတော့မှ တဖြည်းဖြည်းပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါ အဖြေမှန်တစ်ခုခု တွေ့ရနိုင်ပါတယ်။

ဤဝတ္ထုတွင်ပါဝင်သောအခန်းများ

- အခန်း(၁) သေချင်သော်လည်းမသေရသေးသောသူ
- အခန်း(၂) ပညာမဲ့သူငွေသား(သို့မဟုတ်)ခက်သစ်လူမိုက်
- အခန်း(၃) ဗိုလ်မှူးသောဝိညာဉ်
- အခန်း(၄) ဗိုလ်မိစ္ဆာကလဲ့စား...
- အခန်း(၅) ဖုတ်ဝင်နေသောဣဒုမုလူသတ်ကောင်
- အခန်း(၆) ဗိုလ်မိစ္ဆာအားဝယ်ယူလိုသောသူ
- အခန်း(၇) ဗာယာများသောမိစ္ဆာလောကသား
- အခန်း(၈) ဝိဇ္ဇာလောကဘဝထွေတလော
- အခန်း(၉) ဗိုလ်မိစ္ဆာနှင့်ကြောက်စရာအန္တရာယ်
- အခန်း(၁၀) တရားခံမဟုတ်သောတရားခံ
- အခန်း(၁၁) ဗိုလ်ခြင်း၊ ထုံကျားခြင်းများအကြောင်း
- အခန်း(၁၂) ဝိဇ္ဇာလောကား...မိစ္ဆာပေလား...
- အခန်း(၁၃) မြန်မာ့ရှင်၊ ဗိုလ်ရုပ်နှင့်လျှို့ဝှက်သောအဖြေ
- အခန်း(၁၄) သင်္ချိုင်းအတွင်းပုမိစ္ဆာများ
- အခန်း(၁၅) ခွင့်လွှတ်ခြင်းဖြင့်နှင်းစက်များနှင့်အတူ

အခန်း(၁)

သေချင်သော်လည်း မသေရသေးသောသူ

တစ်နေ့သ၌ ဗိုလ်တစ်ထောင်ဆိပ်ကမ်းဘက်၌ရှိသော ဆိပ်ခံဗေတံတားဟောင်းတစ်ခုပေါ်မှာ အသက်အရွယ် အတန် အသင့်ရှိသော လူတစ်ယောက်ရှိနေလေသည်။

၎င်းသည် ဟောင်းနေပြီဖြစ်သော ရင်စေ့အင်္ကျီနှင့်ပုဆိုး တို့ကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး နေ့ဘက်နေပူချိန်က ဆောင်းထားသော စလူရွက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ခမောက်တစ်လုံးကိုတော့ အနီးမှာ ချထားသည်။

သူ့အနီးမှာတော့ ငါးစာအဖြစ်အသုံးပြုရန် ပုစွန်ဆိတ် နှင့်တီကောင်များထည့်ထားသော နို့ဆီခွက်ဟောင်းတစ်လုံးနှင့် ငါးထည့်ချန်ပလင်းလည်းရှိသည်။ ခြင်းထဲမှာတော့ သူ့မျှား၍ရ သော ငါးအကောင်သေးအချို့ ရှိနေသည်။

သူက မြစ်လယ်ဘက်မှာရှိသော ငါးကြီးငါးကောင်းများ ရရန် ငါးမျှားကြီးကြီး ကြီးရှည်ရှည်ဖြင့် မျှားနေခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကမ်းစပ်မှာပင် ငါးမျှားတံဖြင့် မျှားနေသောကြောင့် ငါးအကောင် သေးများသာရခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့ခြင်းတောင်းထဲမှာတော့ အများအားဖြင့် ငါးစင်ရိုင်း အကောင်အကြီးအသေးတို့ ရှိနေပြီး အခြားငါးရောင်၊ ငါးမြင်း ပေါက်နှင့် ငါးထွေပေါက်ကလေးများ ရှိနေသည်။

အချိန်က ညနေဘက်နေဝင်ချိန်ရောက်နေလေပြီ။ တစ် နေ့လုံးပူနေသောနေက အနောက်ဘက်ဒလဘက်ကမ်းမှာရှိ သော တောင်တန်းများနောက်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်စပြု နေပြီ။ . . .

သို့သော်လည်း ဆည်းဆာရောင်များကတော့ ရန်ကုန် မြစ်ပြင်တစ်လျှောက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေကြသေး သည်။ ရန်ကုန်မြစ်ထဲမှာတော့ သင်္ဘောနှင့်၊ စက်လှေ၊ လှေသမ္ဗန် တို့အသွားအလာမရှိတော့သလောက် ရှင်းနေပြီဖြစ်၏။ တစ်ခါ တစ်ရံမှသာ ရန်ကုန်ဘက်မှသော်လည်းကောင်း ဒလဘက်ကမ်း မှသော်လည်းကောင်း ကူးသန်းသွားလာနေသည့် ကူးတို့သမ္ဗန် အချို့ကို တွေ့မြင်ရသည်။

အချိန်ကာလမှာ (၁၉၃၉)ခုနှစ် ဝန်းကျင်ခန့်ရှိပြီး တိုင်း ပြည်မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေသောအချိန်လည်း ဖြစ်သည်။ ဆရာစံ ဦးဆောင်သော တောင်သူလယ်သမား အရေးတော်ပုံကြီး ပေါ် ပေါက်ခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း မြန်မာတစ်ပြည်လုံး အံ့ကြွနေသော အ ချိန်မျိုးလည်းဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် . . . နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများကလည်း နေရာ အနှံ့ ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိရာ ဗြိတိသျှအစိုးရမှာ တောင်ဘက်ဖိ လျှင် မြောက်ဘက်ကကြွ . . မြောက်ဘက်ကိုဖိပြန်တော့လည်း တောင်ဘက်ကကြွနေသည့် အခြေအနေမျိုး ရောက်နေတော့ သည်။

မြန်မာနိုင်ငံကို ဗြိတိသျှတို့သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်ခဲ့ပြီမို့ ပြည်သူများကလည်း ၎င်းတို့အကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိနေကြပြီဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့်၎င်းတို့ နှိပ်စက် သမျှကို ခေါင်းငုံ့မခံကြတော့ဘဲ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် တော်လှန် နေကြခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ စစ်ရိပ်စစ်ငွေများက အနောက်ဥရောပနိုင်ငံများဘက်မှ အရှေ့တောင်အာရှများဆီ သို့ တစ်စတစ်စ ကူးစက်ပြန့်နှံ့လာသော အချိန်မျိုးလည်း ဖြစ် သဖြင့် မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုခေတ်အချိန်အခါက ထွက်သောသတင်းစာ၊ ဂျာနယ် နှင့်ရေဒီယိုစသည်တို့တွင် ကမ္ဘာစစ်သတင်းများကသာ နေရာ ယူထားလေသည်။ ထို့ထက်ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းသော

www.burmeseclassic.com

...ကြောင့် တွင် ဂျပန်တပ်များလာရောက် ဝံ့ကြတိုက် နှိပ်နှင်းသောသတင်းကြောင့် ကျီးလန်စာစား ဖြစ်နေကြ သော အချိန်မျိုးလည်းဖြစ်သည်။

မြန်မာပြည်အစိုးရက တိုင်းသူပြည်သားများ စစ်ဘေး ဖော်ပြကာကွယ်နိုင်ရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ထားရန် ပင် ညွှန်ကြားထားသည်။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် အမှောင်ချစမ်း သပ်ခြင်းများ ဝံ့ခိုကျင်း တူးဖော်ဆောင်ရွက်ခြင်းများကို ကြိုတင် ပြင်ဆင် ထားကြသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ လေယာဉ်အချက်ပေး ဥဩသံဖြင့် ဝံ့ကြယာဉ်များ ဝင်ရောက်လာပါက ရှောင်ကြဉ်နိုင်ရေးကိုပါ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားကြသည်။

သို့ကြောင့်လည်း ရန်ကုန်မြို့မှာ ယခင်ကလောက် စည် ကားမှုမရှိဘဲ... ကျီးလန်စာစား ဖြစ်နေသောအချိန်မျိုးဖြစ် သည်။ နေ့ဘက်အချိန်များမှာသာ လုပ်ကိုင်စရာကိစ္စများကို လုပ် ကြပြီး၊ ညနေစောင်းသည်နှင့် မိမိတို့နေရာများသို့ ပြန်ကြပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြရသော အချိန်မျိုးလည်း ဖြစ် သည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် ရန်ကုန်မြို့၏ လူအစည်ကားဆုံးနေ ရာများဖြစ်ကြသော လမ်းမတော်၊ လသာ၊ တရုတ်တန်းများ တစ် ဝိုက်လောက်မှာသာ လူသွားလူလာရှုပ်ထွေးလှပြီး ကျန်သော နေရာများမှာ သာမန်သာရှိသည်။

နံနက်ပိုင်းအချိန်နှင့် နေ့လယ်ပိုင်း (ညနေဘက်ဖြစ်ဝံ့

ကျွန်းပေါ်ဘက်သို့ ထွက်ခွာကြမည့်သင်္ဘောများ မထွက်ခင်အ ချိန်) အချိန်များတွင် လူအစည်ကားဆုံး နေရာများဖြစ်သော ကီလီ၊ မော်တင်၊ (၁၅)လမ်း ဗောတံတားနှင့် ညောင်ပင်လေးဈေး တစ် ဝိုက်ပင်ညနေစောင်းသင်္ဘောများထွက်ခွာပြီးနောက်ပိုင်း ဆိပ်ကမ်းတစ်ဝိုက်တွင် ရှင်းနေတတ်သည်။

ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောများသာ အဝင်အထွက်ရှိပြီး သာ မန်ကုန်တင်သင်္ဘော၊ ခရီးသည်တင်သင်္ဘောများ ဝင်ရောက် ဆိုက်ကပ်ခွင့်မရှိသောဆူးလေတံတား၊ ဗိုလ်တထောင်တံတား စသောတံတားများရှိသောဘက်မှာတော့ လူသွားလူလာမရှိသ လောက်ရှင်နေသည်။ ယခုလို အချိန်မရှိတော့သော ညနေပိုင်း အချိန်အခါမျိုးတွင် သွားသူလာသူမရှိသလောက် ရှင်းနေခြင်း ဖြစ်၏။

ကိုလိုနီခေတ်ဦးကာလ (၁၈၇၆) ခုနှစ်တွင် ဆိပ်ကမ်း ကော်မတီကို သီးခြားဖွဲ့ကာ ဆိပ်ကမ်းအုပ်ချုပ်ရေးလုပ်ငန်းများ စတင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ ပထမဦးဆုံး အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ တွင် ဆိပ်ကမ်းအရာရှိ၊ အကောက်ဝန်နှင့် ဝန်ထောက်အဆင့် ရှိ အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးတို့ပါဝင်လေသည်။ ထို့နောက်(၁၈၇၉) ခုနှစ်တွင် အတည်ပြုပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည့် ရေဝန်များဆိုင်ရာ အက်ဥပဒေအရ 'ရေဝန်အဖွဲ့' ဟူ၍ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

ယင်းအဖွဲ့သည် (၁၈၈၀)ပြည့်နှစ် ဇွန်လ(၁)ရက်နေ့ တွင် ဆိပ်ကမ်းအုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်တို့ကို စတင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ နောက်ပိုင်းမှာတော့ 'ဆိပ်ကမ်းအာဏာပိုင်အဖွဲ့'ဟု ပြောင်းလဲ

www.burmeseclassic.com

အိမ်အိမ်ကြည့်သည်။

ထိုဆိပ်ကမ်းတစ်ဝိုက်မှာ ကိုလိုနီခေတ်ရောက်မှ ဆိပ်ကမ်းနှင့်သက်ဆိုင်သော လုပ်ငန်းတာဝန်တို့ကိုစတင် ဆောင်ရွက်ကြခြင်းတော့ မဟုတ်ပါချေ။

ကုန်းဘောင်ခေတ်ကတည်းက ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသည် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးများ ဝင်ထွက်သွားလာခဲ့သော ဆိပ်ကမ်းအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြပေသည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်၌ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းကို အုပ်ချုပ်ကြီးကြပ်ရသူများမှာ ရေဝန်၊ အကောက်ဝန်နှင့် စစ်ကဲများဖြစ်ကြသည်။

(၁၇၅၂)ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့ကို အလောင်းမင်းတရားကြီးက စတင်တည်ထောင်တော်မူသည်။ တည်စက 'ဒဂုန်' ဟု မြို့အမည်ပေးခဲ့သည်။ အလောင်းမင်းတရားကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့ကို စတင်တည်ထောင်စဉ်ကာလကပင် သင်္ဘောအဝင်အထွက်တို့ဖြင့် စည်ကားသော ဆိပ်ကမ်းမြို့တော်အဖြစ် ဖြစ်စေလိုသော ဆန္ဒရှိခဲ့ပေသည်။ အလောင်းမင်းတရားကြီးလက်ထက်တွင် ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်လာနိုင်သော မြို့သုံးမြို့ရှိခဲ့သည်။

၎င်းတို့မှာ ပုသိမ်၊ သန်လျင်နှင့်ရန်ကုန်မြို့တို့ ဖြစ်သည်။ ထိုသုံးမြို့အနက် ပုသိမ်သည် အင်္ဂလိပ်တို့ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီဖြစ်သော ဟိုင်းကြီးကျွန်းနှင့် နီးကပ်နေသည့်အပြင် ဧရာဝတီမြစ်နှင့် တောက်လျှောက်သွားလာနိုင်သော ရေကြောင်းလမ်းမရှိသဖြင့် ပုသိမ်သည် သင်္ဘောဆိပ်မြို့ပြုလုပ်ရန် ခဲယဉ်းလှပေသည်။

သန်လျင်မြို့မှာလည်း ပြင်သစ်တို့ကျက်စားရာမြို့ဖြစ်

သည့်အပြင် ပဲခူးမြစ်ကလည်း သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ သောင်ထွန်းလာရာ သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းသည် သင်္ဘောအဝင်အထွက် ခက်ခဲလှသောကြောင့် သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းမြို့ မဖြစ်နိုင်ပြန်ပေ။

ရန်ကုန်မြို့မှာ ပဲခူးမြစ်နှင့် လှိုင်မြစ်အကြားတွင် တည်ရှိနေသည့်အပြင် ပဲခူးရိုးမတောင်ဘက်အစွန်ဆုံး၌တည်ရှိနေသောကြောင့် ထိုမြစ်နှစ်သွယ်ကိုချုပ်ကိုင်အသုံးပြုနိုင်သော အနေအထားမျိုးရှိသည်။

ထို့အပြင် ဧရာဝတီမြစ်နှင့် တောက်လျှောက်သွားလာနိုင်သောကြောင့် ရန်ကုန်မြို့နေရာသည် အခြေအနေအားလုံးအတွက် အထူးသင့်လျော်သောနေရာ ဖြစ်သဖြင့် မြို့တော်တည်ရန် ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ရန်ကုန်မြစ်သည် ရှေးအခါကပင် ကိုက်ခြောက်ရာခန့် ကျယ်ဝန်းပြီး ကမ်းပါးများအနီး၌ ရေစူးနက်သည်။ ဒီရေအတက်အကျမှာလည်း မနှေးလွန်းမကြမ်းလွန်းပေ။ ပုံမှန်ရေစီးကြောင့် သင်္ဘောကြီးများနှင့်လှေ၊ သမ္ဗန်များ အခက်အခဲမရှိဘဲ ဝင်ရောက်ဆိုက်ကပ်နိုင်သည်။ တန် (၈၀၀)တန် (၉၀၀)ခန့် အလေးချိန်ရှိသောသင်္ဘောများ ဆိပ်ကမ်းသို့အလွယ်တကူ ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်ကြသည်။

ရန်ကုန်မြို့တည်ထားသောနေရာမှာ ပင်လယ်ပြင်နှင့် မိုင် (၃၀)ခန့်သာကွာဝေးပြီး မြောက်ဘက်ပိုင်းမှစီးဆင်းလာသော ဧရာဝတီမြစ်နှင့် တောက်လျှောက်ဆက်သွယ်နိုင်သောကြောင့်

www.burmeseclassic.com

လည်းအခြားမြို့များထက်တစ်ပန်းသာနေခြင်းဖြစ်သည်။

ရှေးအခါက ရန်ကုန်မြို့ရိုး၏ အပြင်ဘက်မြစ်ကမ်းပါးတွင်တောတံတားသုံးခုထားသည်။ ထိုတံတားသုံးခုအနက် အဓိကတံတားမှာ ဘုရင့်တံတားဖြစ်သည်။ ထိုတံတားမှာဆူးလေစေတီတော်အနောက်ဘက် ယခုအကောက်ရုံးရှိသော နေရာတစ်ဝိုက်မှာရှိသည်။ ဆိပ်ကမ်းတွင် 'အာမေနီယန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း'လည်းရှိသည်။ ဘုရင့်တံတားကို အုတ်ကြွပ်ဖြင့်မိုးထားသည်။ ထိုတံတားတွင် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောများ ဝင်ရောက်ဆိုက်ကပ်ပြီး ကုန်အတင်အချများ ပြုလုပ်သည်။

ဘုရင့်တံတားအနီးမှာပင် သစ်သားဖြင့်ဆောက်လုပ်ထားသောတဲကနားကြီး (ယခုအခေါ်ဂိုဒေါင်) နှစ်လုံးရှိပြီး ကုန်အရောင်းအဝယ်တို့ကို ထိုတဲများမှာပင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြလေသည်။

ထို့ပြင် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာရှိသော အကောက်ရုံးမှာလည်း အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ကြသည်။ တံတားအနီးတွင် လက်နက်ကိုင်အစို့(အဖွဲ့)တစ်စို့ရှိသည့်အပြင် ထိုအစို့အနီးတွင် အလံတော်အဖွဲ့လည်းရှိသည်။ အလောင်းမင်းတရားကြီးလက်ထက် ပထမဆုံးရေဝန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရသူမှာ 'သီဟနန္ဒကျော်' ဖြစ်သည်။

(ရေဝန်နှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းများနှင့် ၎င်းတို့ဆောင်ရွက်ရသော တာဝန်များကို အခြားစာအုပ် အချို့တွင် ရေးသား ဖော်ပြပြီးသောကြောင့် ယခုစာအုပ်မှာ သင့်သလောက်သာ ဖော်ပြပေးလိုက်ပါကြောင်း...)

မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရပြီ နောက်ပိုင်းတွင် အကောက်ဘက်ဆိုင်ရာ (Customs D.E.P.T)ရုံးတွင် ဦးအောင်ခင်၊ အကောက်ဝန်မင်းကြီး ဦးရွှေလှ၊ လက်ထောက် အကောက်ဝန် ဦးထွန်းမောင်၊ လက်ထောက်အကောက်ဝန် ဦးညွန့်၊ လက်ထောက်အကောက်ဝန် ဦးစံတင့်၊ အကောက်ဝန် ဦးစိန်ဘန်း နာဖြတ်အရာရှိ စသည်တို့တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသည်။

အလောင်းမင်းတရားလက်ထက်တွင် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း၌ အဝင်အထွက်ပြုသောသင်္ဘောများမှာ ကာလကတ္တာ၊ ပီနန်၊ အဒရပ်၊ ဘုံဘေ၊ ဘင်္ဂလားဒေ့(ရှ်) နီကိုဗာတို့မှ တစ်ဆင့်ဝင်ရောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

(၁၈၀၆)ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်မှ သင်္ဘောအချို့လည်း ဝင်ရောက်ခဲ့ကြဘူးသည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်တွင် ထင်ရှားခဲ့သော ဆိပ်ကမ်းတံတားအချို့မှာ ရန်ပုံခွင်းတံတား၊ ဦးမှန်တံတား၊ အဝတ်ကျင်းတံတား၊ ရှမ်းတံတား၊ ဘုံအိမ်တံတား၊ စဉ့်အိုးတံတား၊ ဦးကွေးတံတားနှင့် ဘုရင့်တံတား (ဘုရင့်ဖောင်တော်တံတား) စသည်တို့ပင်ဖြစ်ကြလေသည်။

အလောင်းမင်းတရားလက်ထက်မှ စတင်ခဲ့သော ဆိပ်ကမ်းများကို အင်္ဂလိပ်တို့သိမ်းပိုက်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာလည်း ဆက်လက်သုံးစွဲကြလေသည်။ အချို့ပြုပြင်ပြီး အချို့ကို အသစ်ထပ်မံတည်ဆောက်ပြီး သုံးစွဲခဲ့ကြသည်။ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်မှ စတင်ပြီး ယခုအချိန်အထိ ထင်ရှားသောတံတားအချို့မှာ ဗိုလ်တထောင်တံတား၊ ဆူးလေတံတား၊ လမ်းမတော်တံတား၊ ကိုင်း

www.burmeseclassic.com

တန်းတံတား၊ လှည်းတန်းတံတား၊ မော်တင်တံတား၊ တီထံ
တံတားတို့ ဖြစ်ကြသည်။

အချိန်က (၁၉၃၉)ခုနှစ် ဝန်းကျင်ဖြစ်ပြီး ဆောင်းရာသီ
ဖြစ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီးလျှံက အာရှတိုက်များဘက်သို့
ကူးစက်လာစအချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ရန်ကုန်မြို့မှာနေကြသူ
တို့မှာ နေ့တထိတ်ထိတ် ညတထိတ်ထိတ်ဖြင့် နေရသော အချိန်
မျိုးဖြစ်သည်။

ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများ လာရောက်ပျံကြတိုက်ခိုက်မည်
ဆိုသောသတင်းများကြောင့်လည်း ကျီးလန့်စာစားနေရသော
အချိန်မျိုးဖြစ်သည်။ အချိန်မှာ နေဝင်ရီတရော အချိန်ရောက်နေ
ပြီ. . . ထိုအချိန်မျိုးတွင် လူသွားလူလာ မရှိသလောက်ရှင်းနေ
သော ဗိုလ်တထောင်ဆိပ်ကမ်းမှာရှိသော ဆိပ်ခံဗောတံတား
ဟောင်းတစ်ခုပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ရှိနေသည်။ သူသည် အ
ခြားလူများကဲ့သို့ စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်များကို တွေးတောပူပန် နေ
ခြင်းမျိုးမဟုတ်ပဲ လောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ သူတစ်ယောက်
တည်း ရှိနေသောအထင်ဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးနှင့်ပင် ငါးမျှားနေ
ခြင်းဖြစ်သည်။

အခြားသူတော့ မဟုတ်ပါချေ။ ကျွန်ုပ်၏ ဇာတ်လိုက်
တစ်ဦးဖြစ်သော ဦးဗန်ကောင်းပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။ ဦးဗန်
ကောင်းသည် အသက်(၅၀)ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး လောကကြီး
မှာ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်နေရသော မည်မျှခြင်းတရားတို့ကို ဥပေက္ခာ
ပြုထားနိုင်သူဖြစ်သည်။ သူသည် အသင့်ပါလာသော ကွမ်းယာ

ကိုဝါးရင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ထိုင်ပြီး ငါးမျှားနေသည်။

သူ့နံဘေးမှာ ခမောက်တစ်လုံး၊ ငါးစာထည့်သောခွက်
တစ်လုံး၊ ငါးထည့်သောပလိင်းတစ်လုံးတို့ရှိသည်။ သွားလေရာ
အမြဲလွယ်သော လွယ်အိတ်ဟောင်းကြီးနှင့် တောင်ဝှေးအဖြစ်
အသုံးပြုသည့် ဝါးရင်းတုတ်တို့ကို မနီးမဝေးမှာချထားသည်။

သူသည် တစ်နေကုန် ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့်ထိုင်ပြီး မျှား
နေသောကြောင့် ပလိင်းခြင်းထဲမှာ ငါးအတော်များများ ရထား
လေပြီ။ ညနေစောင်းရေတက်ဦးအချိန်တွင် ကမ်းစပ်မှာအနေ
များသော ငါးစင်ရှိုင်းကဲ့သို့သော ငါးများကို မျှား၍ အရဆုံးအချိန်
ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအချိန်ကိုစောင့်ပြီး မျှားနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မှောင်ရီသမ်းစအချိန်မှာတော့ သူရှိနေသောဗောတံ
တားပေါ်သို့လူတစ်ယောက်ဆင်းလာလေသည်။ မိမိကဲ့သို့ငါး
မျှားရန်ဆင်းလာသည်ဟုထင်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ
ထင်သလိုမဟုတ်ပေ။

ဆင်းလာသူမှာ အသက်(၂၈)နှစ်ကျော်အရွယ်ခန့်
လောက်သာရှိဦးမည့် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့်ဖြစ်
သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ငါးမျှားကိရိယာဖြစ်သော ငါးမျှားတံနှင့်
ပလိင်းစသည်တို့မပါဘဲ ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့်ကျောက်တုံးတစ်တုံး
ကိုမနိုင်တနိုင်ဖြင့် သယ်ယူလာသည်။ သူသည်ဗောတံတားပေါ်
သို့ဆင်းလာရာ တံတားပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ထိုင်ပြီး ငါးမျှား
နေသည်ကိုတွေ့မြင်သောအခါ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွား
သောအမူအရာဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒီအချိန်ထိ အနှောင့်အယှက်ကတွေ့နေရသေးတယ်”
ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက ငါးများတံ
တီးသွားလိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“လည်ပင်းကို ကျောက်တုံးဆွဲပြီး ရေထဲခုန်ချမလို့ပဲထင်
ပါရဲ့”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

လူရွယ်က လေသံမှာမှာဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“သေတာတော့သေပေါ့ကွယ် ဒါပေမယ့် ရေထဲဆင်း
သေတဲ့အလုပ်ကတော့ တယ်မဟန်လှဘူး၊ မသေခင် ရေမွန်းတဲ့
ဒဏ်ကို မချိမဆန့်အတော်ကလေးခံရသေးတယ်၊ သေချင်တာ
များကွာ ဒီထက်ပိုလွယ်ပြီး မြန်မြန်သေနိုင်တဲ့နည်း အများကြီးရှိ
ပါတယ်”

ကျောက်တုံးတစ်ဖက် ကြီးတစ်ဖက်ကိုင်ထားသော လူ
ရွယ်က မျက်လုံးအပြူးသွားနှင့်ကြည့်နေသည်။

“မင်းကြည့်ရတာသတ္တိရှိမဲ့ပုံတော့မပေါ်ပါဘူး၊ သတ္တိရှိ
တဲ့ လူဆိုရင်... သေမယ့်ကိစ္စကို ခြေညောင်းခံပြီး ဗိုလ်တ
ထောင် ဆိပ်ကမ်းအထိတောင် ဆင်းလာဖို့ အကြောင်းမရှိဘူး
အိမ်မှာ သေလည်းရတာပဲ”

ထိုသို့ပြောသောအခါ အလင်းရောင်နည်းနေပြီဖြစ်
သော မြစ်ရေပြင်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ
လိုက်သည်။

“သေတော့လည်းသေတာပေါ့ အချိန်တွေအများကြီး

ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့်မသေခင် ငါနဲ့စကားပြောကြသေးတာ
ပေါ့၊ မင်းလက်ထဲမှာကိုင်လာတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးကလည်း လေး
လှပါတယ်၊ ခဏချထားပြီးထိုင်ပါဦးကွာ...”

ဟုပြောသောအခါ မနိုင်မနင်းယူလာသော ကျောက်
တုံးကြီးကို ဗောတံတားပေါ်သို့ချပြီး ထိုအပေါ်မှာပင် စိတ်ပျက်
လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဦးဗန်ကောင်းကြိုးစားမှုက ပထမအဆင့်အနေဖြင့်
တော့ အောင်မြင်သွားပေပြီ... .

“မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“မိုးကျော်...”

“မိဘတွေကတော့ မိုးပေါ်အထိ ကျော်ကြားစေချင်လို့
ဒီနာမည်ပေးခဲ့တာပဲ မင်းကတော့ မိုးမကျော်ချင်ပဲ ရေထဲဆင်း
သေဖို့ ကြံစည်နေတာကိုး”

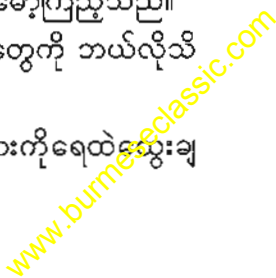
“ကျွန်တော့်အဖြစ်က နေဖို့လည်းမကောင်းတော့ပါဘူး၊
ဒါ့ကြောင့် မြန်မြန်သေသွားရင် အေးရောဆိုပြီး အခုလိုကြံစည်
မိတာပါ”

“မင်းသေသွားရင် မင်းကိုဝိုင်းပြီးနှိပ်စက်နေတဲ့လူတွေ
က ဝမ်းသာကြမှာပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် အထိတ်တလန့်မော့ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေကို ဘယ်လိုသိ
နေတာလဲ”

ဦးဗန်ကောင်းက ကွမ်းတံတွေးများကိုရေထဲသွေးချ

ထိုက်ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ငါနဲ့က အခုမှတွေ့ဖူးမြင်ဖူးကြတာဆိုတော့ မင်း အကြောင်းတွေကို ငါမသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဇာန်အမှုအရာကိုကြည့်တတ်ရင် မပြောပေမယ့် သူ့အကြောင်း အတော်များများကို သိနိုင်တာပဲ။ . မင်းက အရင်တုန်းကတော့ ရွှေပေါ်မြတင်နေခဲ့ရတဲ့ သူဌေးသားတစ်ယောက် မဟုတ်လား”

“ဟင်. . . ဘယ်လိုကြည့်ပြီး သိပြန်တာလဲ”

“မင်းရဲ့ အသားအရေက လက်ကြောတင်းအောင်ဘာ မှမလုပ်ခဲ့ပုံပဲ နောက်ပြီးအဝတ်အစားတွေက ဇောင်းနေပေမယ့် တစ်ချိန်က သူဌေးသားတွေမှသာဝတ်နိုင်တဲ့ အဝတ်အစားမျိုး တွေပဲ။ ရွှေပေါ်မြတင်ဘဝနဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့သူနဲ့ လမ်းခံဘေးမှာ ဖြစ်သလိုကြီးပြင်းခဲ့ရသူက ဘဝချင်းမတူသလို အသွင်အပြင် ချင်းလည်းအကွာကြီးကွာပါတယ် ငါ့လူရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်အဘရာ မိဘတွေရှိတုန်းကတော့ သူဌေး သားဘဝပါပဲ အခုမှသာလူတကာအထင်အမြင်သေးပြီး လုပ်ချင် တိုင်းလုပ်တာကိုခံနေရတဲ့ ဘဝမျိုးရောက်နေတာပါ ဒါ့ကြောင့် အခုလို”

“ကံကြမ္မာစက်ဝန်းဆိုတာ လှည်းဘီးကြီးလှိပ်မိုးကျော် ရ အပေါ်ရောက်လိုက်တဲ့အခါရောက်လိုက် အောက်ရောက်တဲ့ အခါရောက်လိုက်နဲ့ပေါ့။ ဘယ်သူမှအပေါ်မှာချည်းအမြဲမနေရ သလိုဘယ်သူမှမလည်း အောက်မှာအမြဲမနေရပါဘူး ဆင်းရဲတာ နဲ့ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ အလယ်မှာစည်းမျဉ်းတစ်ခု ခြားနေတာ

သောက်ပဲရှိပါတယ်။ ဒါ့ထက်မေးပါရစေဦး မင်းမိဘတွေက ဘယ်သူတွေလည်း ဘာလုပ်ငန်းတွေလုပ်ကြသလဲ”

“ကျွန်တော့်မိဘတွေက ရန်ကုန်မြို့မှာတော့ မသိသူ နဲ့သလောက်ပါပဲ သူဌေး ဦးဇေယျကျော်နဲ့ ဒေါ်မိမိကြီးတို့ပါပဲ”

“အော်. . ကြားဖူးပါရဲ့ စီးပွားရေးကလည်း ဘာလုပ် နန်းတွေ လုပ်ကြသလဲ”

“ကျောက်မျက်ရတနာ အရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့အပြင် နန်းလုပ်ငန်း၊ သစ်လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကြပါတယ်”

“အခု သူတို့မရှိကြတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်”

“သူတို့မရှိတော့ မိဘတွေရဲ့အမွေတွေ စီးပွားရေးလုပ် နန်းတွေ ဘာမှမသိပဲ စလုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုပါတော့ ”

“မှန်တာပါပဲ. . . အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်အသက်က (၁၀)လောက်ပဲရှိပါသေးတယ်”

“အခု ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“(၂၈)နှစ်ကျော်ပါပြီ”

“မိဘတွေ တစ်သက်လုံးရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့တဲ့ ဥစ္စာ များလှတဲ့တွေကို (၈)နှစ်လောက်နဲ့ တုန်အောင်ဖြုန်းတီးပစ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်းကလည်း မနည်းလှပါဘူး။ ကိုင်း. . . ငါ့ကိုပြောပါဦး မိမိဆုံး ဘယ်အလုပ်ကို စလုပ်ခဲ့သလဲ”

“ကျောက်အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းပါ”

“နေစမ်းပါဦး. . . ကျောက်အရောင်းအဝယ် လုပ်တာ

www.burmeseclassic.com

ဆိုတော့... မင်းက ကျောက်အကြောင်း ဘယ်လောက်နားလည်ထားလို့လဲ”

“ဘာမှမသိပါဘူးဗျာ”

မိုးကျော်ဆိုသောလူရွယ်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့်ပဲဝန်နီသည်။

“အင်း... ကျောက်ဆိုတာနှစ်ပေါင်းများစွာလုပ်ပြီး ကျောက်မျက်ရတနာအကြောင်းကိုသိတဲ့လူတွေတောင် အလိမ္မာအညာခံကြရသေးတာ မင်းလိုဘာမှနားမလည်တဲ့ မသိတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ ကျောက်မြင်လို့တောင် ဘာကျောက်မှန်းမှမသိတော့ မင်းမိဘတွေ ရှာဖွေထားတာတွေ (၈)နှစ်လောက်ကြာအောင် ခံတယ်ဆိုတာတော်သေးတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျားပြောသလိုအားလုံးက ဝိုင်းလိမ္မာတာခံရတာပါပဲ”

“နောက်တော့ ဘာလုပ်သေးလဲ”

“ကျောက်အရောင်းအဝယ်မဟန်တော့ ဆန်စပါးပြောင်းလုပ်ကြည့်ပါသေးတယ်... မဟန်ပါဘူး... နောက်တော့ သစ်လုပ်ငန်းလုပ်တော့မှ ရှိတာတက်တက်ပြောင်တော့တာပါပဲ”

“မင်းကသစ်ပင်မြင်ရုံနဲ့ အမျိုးအစားခွဲခြားနိုင်လို့လား”

“ဘာမှမသိပါဘူးဗျာ”

“သစ်လုံးမြင်လို့မှ ကျွန်းမှန်းမသိ သရောပင်မှန်းမသိနဲ့ သစ်လုပ်ငန်းလုပ်မှာတော့ မင်းမိဘတွေရှာထားတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ (၈)နှစ်လောက်ခံတယ်ဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ အခုတော့ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး”

“ဒီတော့ မင်းမိန်းမကပါ မချေမငံဖြစ်လာပြီး မင်းကိုနည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ နှိပ်စက်ကရောမဟုတ်လား”

“မှန်လိုက်တာမှဗျာ သွေးထွက်အောင်ကို မှန်တာပါပဲ၊ ဒါတင်ဘယ်ကပါမလဲ ကျွန်တော့်နောက်ကွယ်မှာ တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ဖောက်ပြန်တာမျိုးတွေ လုပ်နေတာကို သိပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော့်ဘဝက လူဘဝမှာ အသက်ရှင်နေလဲ ဘာမှမထူးတော့လို့ အခုလိုသေဖို့ ကြံစည်မိတာပါပဲ”

“သေတော့လဲသေတာပေါ့... မင်းက သူတို့ကိုအရှုံးပေးပြီး အခုလို လူမသိသူမသိသေသွားရင် ကျန်ခဲ့တဲ့ မင်းမိန်းမနဲ့ ကြာကူလီကောင်တွေက ဝမ်းသာကြမှာပေါ့၊ မင်းအကြောင်းတွေကို ငါ့ကိုပြောပြ ငါကူညီပေးနိုင်ရင်ပေးပါမယ်”

ဟုပြောရာ မိုးကျော်ဆိုသော လူရွယ်က ၎င်းနှင့်ပတ်သက်သောအကြောင်းတွေကို အောက်ပါအတိုင်းပြောပြလေတော့သည်။

အခန်း (၂)

ပညာမဲ့သောသူငှားသား (သို့မဟုတ်) ခေတ်သစ်လူမိုက်

ရှေးအခါ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် ကုလားလူမျိုး၊ တရုတ်
သူမျိုး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများက လက်ဝါးကြီးအုပ် လုပ်
ဆိုင်နေကြသော်လည်း ထိုအထဲတွင် မြန်မာလူမျိုးစီးပွားရှင်
အချို့လည်း ရှိကြပေသည်။

သို့သော် အရေအတွက်ကတော့ နည်းပါးလှသည်။ ထို
နည်းပါးသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်အချို့ထဲတွင် ဦးဇေယျတော်

နှင့် ဒေါ်မိမိကြီးတို့လည်း ပါဝင်ကြလေသည်။ ၎င်းတို့သည် ဗိုလ်တထောင်ဘက်မှာ နေထိုင်ကြပြီး စီးပွားရေးကောင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ခြံဝန်းကျယ်ကြီးအတွင်းမှာ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံး ဆောက်လုပ်ကာ အေးချမ်းစွာနေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကျောက်မျက်ရတနာ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းအပြင် ဆန်စက် လုပ်ငန်းနှင့် သစ်စက်လုပ်ငန်းကိုလည်း ဒလဘက်ကမ်းမှာထူ ထူထောင်ထားသေးသည်။

ထိုလုပ်ငန်းများကိုတော့ ယုံကြည်စိတ်ချရသောကိုယ် စားလှယ်များဖြင့်သာ လွှဲအပ်ထားပြီး ဦးဇေယျကျော်ကတော့ ကျောက်မျက်ရတနာလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်လေသည်။

ဦးဇေယျကျော်တို့တွင် သားသမီးများမရှိပေ။ မိုးကျော် ဟုအမည်ပေးထားသော သားတစ်ယောက်သာ ထွန်းကားလေ သည်။ မိုးကျော်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက အသားဖြူဖြူပိန်ပိန်ပါး ပါးနှင့် ခွန်အားချို့တဲ့သူဖြစ်သည်။

မိဘတို့က အလိုလိုက်ပြီး ရွှေပေါ်မြတင်ထားသော ကြောင့် စိတ်ဓါတ်ပျော့ညံ့သူလည်းဖြစ်သည်။ မိုးကျော် ငယ်စဉ် က မိဘများက ဗိုလ်တထောင်ဘက်တွင် နာမည်အကြီးဆုံးဖြစ် သော စိန်ပေါကျောင်းတွင် ထားပေးသည်။ ကျောင်းတက်ခွင့်ရ သူတို့မှာ ဥရောပတိုက်သားတို့၏ သားသမီးများသာ ဖြစ်ကြ သော်လည်း မိုးကျော်တို့လို ငွေကိုရေလိုသုံးနိုင်သော သားသမီး များလည်းရှိကြသည်။

စိန်ပေါ (ယခု ဗိုလ်တထောင် အထက(၆)) ကျောင်းကို ခရစ်ယာန်ဂိုဏ်းချုပ် ဘီဂန်ဒက် (Bishop Bigandet) က ၎င်း၏ နေအိမ်၌ စတင်ထူထောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းဖွင့်စက တလကတ္တားမှ ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီး သုံးပါးကိုခေါ်ယူကာ စာပေသင်ကြားစေခဲ့သည်။

(၁၈၆၁)ခု မေလတွင် စိန်ပေါကျောင်းကို (၃၅)လမ်းနှင့် ဓမ္မလမ်း(ယခုဆိပ်ကမ်းသာလမ်း)အကြားရှိ အဆောက်အအုံ သို့ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။

(၁၈၆၈)ခု ဇန်နဝါရီလ(၁)ရက်နေ့တွင် ယခုမြို့တော် ခန်းမနေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုအချိန်က စိန်ပေါ ကျောင်းတွင် ကျောင်းသူကျောင်းသားဦးရေ (၂၄၅)ဦးရှိပြီး အများစုမှာ အိန္ဒိယကပြားများနှင့် ဥရောပတိုက်သားတို့၏ သား သမီးများသာ ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရက စိန်ပေါကျောင်းသို့ ကျပ်နှစ်သောင်း ထောက်ပံ့ပေးခဲ့ရာ ကိုလိုနီစနစ်အသက်သွင်းရာတွင် အအောင် မြင်ဆုံး ကျောင်းတစ်ကျောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

(၁၈၈၅)ခုနှစ်တွင် လက်ရှိနေရာ(အတွင်းဝန်ရုံးမြောက် ဘက်)သို့ ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ရသည်။ စိန်ပေါကျောင်းကို ဗြိတိသျှ ဆတ်တစ်လျှောက် "St. Pauls Roman Catholic Boys School" ဟုခေါ်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းလွတ်လပ်ရေးကာလ နောက် ပိုင်းရောက်မှ ဗိုလ်တထောင်အထက(၆) ဟု ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ် ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

မိုးကျော်သည် မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း မိဘများအရှိန်အဝါကြောင့် စိန်ပေါကျောင်းသို့ တက်ရောက်ပညာသင်ကြားခွင့် ရခဲ့သူဖြစ်သည်။

ထိုကျောင်းမှာတက်ရင်းနှင့်ပင် 'မေရီချို'နှင့် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းကာ နောက်ပိုင်းရင်းနှီးမှုရခဲ့လေသည်။ မေရီချိုမှာ သူနှင့် အသက်မကွာလှပဲ ဥရောပသွေးပါသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ချောမောလှပပြီး သွက်လက်ချက်ချာသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ခေတ်မီပြီး ဆိုရှယ်ကျကျနေထိုင်တတ်သူလည်း ဖြစ်လေသည်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ မိုးကျော်တစ်ယောက် မေရီချို၏ ညွှတ်ကွင်းမှာမိသွားပြီး နောက်ချစ်သူဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့သည်။

နောက်ပိုင်း နှစ်ယောက်စလုံး ဆယ်တန်းအောင်ပြီး အချိန်မှာပင် မိဘများကိုအသိပေးပြီး လက်ထပ်လိုက်ကြလေသည်။ မိုးကျော်၏ မိဘများကတော့ သားဖြစ်သူကို ဘွဲ့ရပြီးသည်အထိ ပညာသင်စေချင်ကြသည်။

သို့သော်လည်း မိုးကျော်က နောက်ပိုင်းမှဘွဲ့ရအောင် လုပ်မည်ဟု ကတိပေးပြီးနောက် ဇွတ်အတင်းပူစာလေရာ မိဘများက သားဖြစ်သူကိုချစ်သဖြင့် လိုက်လျောပေးကာ မိဘတို့ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း လက်ထပ်ပေးခဲ့သည်။

လက်ထပ်ပြီးနောက် မေရီချိုက သူတို့အိမ်မှာလိုက်နေလေသည်။ လက်ဘပ်ပြီးစအချိန်ကတော့ နှစ်ယောက်သားအပျော်ရွှင်ဆုံးဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ငွေကြေးကလည်းချမ်းသာ လိုတရ

စေသော ဘဝမျိုးဖြစ်နေသောကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးအတွက် ဘာပြဿနာမှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါချေ...။

ထိုကဲ့သို့လက်ထပ်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာလည်း မိုးကျော်တစ်ယောက် ပညာရေးဘက်ကို ပြန်မလှည့်နိုင်တော့ပေ...။ ထိုအခါ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဇေယျကျော်ကပြောလေသည်...။

“မိုးကျော်... မင်းဘွဲ့ရအောင်တော့ ပညာဆက်သင်စေချင်တယ်”

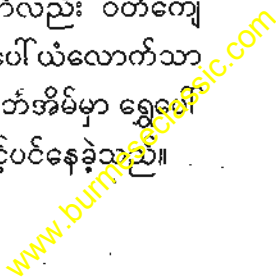
“မသင်ချင်တော့ပါဘူး ဖေဖေရာ...။”

“ဒါဖြင့်လည်း စီးပွားရေးစော့လုပ်သင့်တယ်”

“ဖေဖေတို့မှာ ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာ ကျွန်တော်က စီးပွားရေးလုပ်စရာလိုလို့လား”

“လိုတာပေါ့ကွယ်... ငါပြောတာက အခုလောလောဆယ် အခြေအနေအတွက်မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့မရှိတဲ့နောက်ပိုင်းကျရင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို မင်းပဲဦးစီးလုပ်ရမှာမဟုတ်လား၊ ဒီအချိန်ကျရင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေရဲ့ အကြောင်းတွေ ဘာမှနားမလည်ရင် မသိခဲ့ရင် မင်းကိုကျန်တဲ့သူတွေက ဒုက္ခပေးကြမှာပေါ့”

ထိုသို့ပြောသဖြင့် ဖခင်ကြီးလုပ်သောလုပ်ငန်းများကို ကြည့်ရှုလေ့လာသည်။ ထိုသို့လေ့လာသော်လည်း ဝတ်ကျေတမ်းကျေ လေ့လာခြင်းမျိုးဖြစ်သဖြင့် အပေါ်ယံလောက်သာ သိပြီး အတွင်းကျကျ ဘာမှမသိခဲ့ပေ...။ မိဘအိမ်မှာ ရွှေဖျော်ခြောင်နေရသောဘဝမို့ ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့်ပင်နေခဲ့သည်။

သဘာဝအတိုင်း ကံကြမ္မာဆိုသောအရာက အစဉ်သဖြင့် တည်မြဲနေလေ့မရှိပဲ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ မိုးကျော်တို့လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်ကျော်လောက်တွင် ဦးဇေယျကျော်ရော ဒေါ်မိမိကြီးတို့နှစ်ယောက်မှာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ကွယ်လွန်သွားကြလေသည်။

မိဘများမရှိတော့သည့် နောက်ပိုင်းမှာတော့မိုးကျော်တစ်ယောက် ဦးစွာအခက်အခဲတွေ့သောကိစ္စမှာ ဆန်စက်၊ သစ်စက်များအကြောင်းကို ဘာမှသိမထားသောကြောင့် စီမံခန့်ခွဲမှုများမလုပ်နိုင်တော့ပဲ ကိုယ်စားလှယ်များနှင့်သာ လွှဲထားရသည်။

မေရီချိုကလည်း ဘာမှအားမကိုးရပေ၊ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားနေပြီး ငွေကိုရေလိုသုံးနေတော့သည်။ အပေါင်းအသင်းများနှင့်ချိန်းပြီး နိုက်ကလပ်များ၊ ပါတီပွဲများတက်ပြီး ယောက်ျားတကာနှင့် တွဲနေလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံညဉ့်နက်ပိုင်းမှ အရက်မူးပြီးပြန်လာလေ့ရှိသလို တစ်ခါတစ်ရံလည်း မိုးစင်စင်လင်းမှ ပြန်ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ မိုးကျော်ကလည်း မိဘများမရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်းစိတ်ညစ်လျှက်အရက်သောက်နေရာ အရက်သမားတစ်ပိုင်းဖြစ်နေတော့သည်။

အိမ်မှာလည်း ထမင်းချက်နှင့်အစေအပါးများသာရှိသောကြောင့် သူ့ကိုပြောဆိုဝံ့သူမရှိပေ . . .

“မင်းက ယောက်ျားရှိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာရော သတိရသေးရဲ့လား၊ ဒီလို အချိန်မတော်သွားလာနေတာ သင့်

တော်ရဲ့လား”

“အိုး . . . မောင်ကလည်း ဒါများ အဆန်းအကြယ်လုပ်ပြီးပြောနေရသေးတယ်၊ ဒီခေတ်မှာ ခေတ်မီတဲ့မိန်းမတိုင်း ဒီလိုပဲနေကြတာ ဘာဆန်းလို့လည်း မောင်ယူထားတဲ့မိန်းမက တောသူမတစ်ယောက်မှမဟုတ်တာ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ကွာ ဒါပေမယ့် နေ့တိုင်းအချိန်မတော်သွားလာနေတာကတော့ မသင့်ဘူးထင်လို့ ပြောနေရတာ . . .”

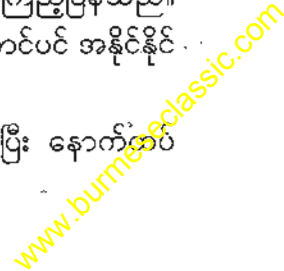
သူပြောလည်း မေရီချိုကလည်း . . . သူသဘောကျအတိုင်း သွားလာမြဲသွားလာ . . . နေထိုင်မြဲအတိုင်း နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

နောက်ပိုင်းတော့ မိုးကျော်တစ်ယောက် ကျောက်အကြောင်း ဘာမှနားမလည်ပါပဲ ကျောက်အရောင်းအဝယ်စမ်းလုပ်ကြည့်သည် လူလိမ်လူညာများဖြင့်တွေ့ပြီး အတော်များများ ဆုံးရှုံးသွားသည်။

ထိုအလုပ် အခြေအနေမဟန်သောကြောင့် သစ်စက်ထုပ်ငန်းကို လုပ်ပြန်တော့လည်း သစ်အကြောင်းကို ဘာမှမသိသဖြင့် . . . အတွင်းလူများက သစ္စာမဲ့ကြသဖြင့် . . . အမြတ်မရပဲ အဆုံးကြီး ရုံးပြန်လေသည်။

နောက်တော့ ဆန်စပါးအလုပ် လုပ်ကြည့်ပြန်သည်။ ဆန်စပါး အမြတ်ရဖို့ဝေးရော ကြေးမတင်အောင်ပင် အနိုင်နိုင်လုပ်နေရသည်။

ဤသို့ဖြင့် မိဘနှစ်ပါးကွယ်လွန်သွားပြီး နောက်ထပ်

တစ်နှစ်ကျော်လောက်ကြာသောအခါ ဦးဇေယျကျော်တည်ထောင်ထားခဲ့သော သစ်စက်နှင့်ဆန်စက်တို့ကို အကြွေးဖြင့် ထိုးအပ်လိုက်ရသည်။

အိမ်မှာလည်း ကျောက်အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရင်းနှင့် အရှုံးပေါ်ရာ ရွှေနှင့်ငွေများကုန်သွားသည့်အပြင် ဘဏ်မှာအပ်နှံထားသောငွေပင် အနည်းငယ်သာကျန်တော့သည်။ ဘဏ်မှာ ကျန်နေသောငွေအနည်းငယ်နှင့် လက်ရှိနေသော တိုက်တစ်လုံးသာကျန်ပြီး ထိုပစ္စည်းများကုန်သွားလျှင်တော့ အားကိုးစရာဘာမှ ကျန်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

မေရီချိုကလည်း အိမ်မှအခြေအနေကို တစ်ချက်ကလေးမှ လှည့်မကြည့်ပေ။ ရှိသည့်ငွေကို ရှာဖွေယူပြီး အချိန်တန်လျှင် ပါတီပွဲတက်သည် အချိန်မတော်မှပြန်လာသည်။

တစ်နေ့တော့ သူမနှင့်မောင်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သည်ဆိုသော လူတစ်ယောက်ကို အိမ်သို့ခေါ်လာသည်။ ထိုသူ၏ နာမည်က 'ပက်ထရစ်' ဖြစ်သည်။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီး ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်းသန်မှာသူဖြစ်သည်။ မေရီချိုကတော့ ပြောပြသည်။

“ပက်ထရစ်က မေရီရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲတော်တယ်... အင်္ဂလန်က ရောက်လာတာမကြာသေးဘူး။ လောလောဆယ်တခြားမှာအဆင်မပြေသေးလို့ အိမ်မှာပဲခေါ်ထားမယ်”

မိုးကျော်အနေနှင့်လည်း ဘာတစ်ခုမှဖြစ်အောင် မလုပ်နိုင်ပဲ အခြေအနေဆိုးနေသည့်အချိန်မျိုးဖြစ်သဖြင့် ဘာမှမပြော

တော့ပေ... သို့သော် သူ့အိမ်မှာရှိနေစဉ်မှာတော့ ၎င်းတို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံနေထိုင်မှုကိုတော့ သဘောမကျပေ။

မိမိနှစ်သက်သဖြင့် လက်ထပ်ယူထားခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်က မိမိနောက်ကွယ်၌ ဖောက်ပြားနေသည်ဟု ရိပ်မိလာသောအခါ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာတော့သည်။

သို့သော်သူ့အနေဖြင့် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပေ... ဦးနေရာရောက်သောအခါ မိုးကျော်က ပြောလက်စ, စကားကို ချစ်လိုက်သည်။

စကားပြောရတာများသဖြင့် အာခြောက်သွားဟန်ရှိသဖြင့် ဦးဗန်ကောင်းက ရေဘူးထဲမှ ရေတစ်ခွက်ငှဲ့တိုက်လိုက်လေသည်။

အချိန်ကလည်း ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန် ရောက်လာသည်။ ဦးဗန်ကောင်းက ရေတစ်ခွက်မှာရှိနေသော အလင်းရောင်တို့ပင် နှုတ်ပျောက်သွားကြလေပြီ...။

မြစ်ရေပြင်ပေါ်မှ တိုက်ခတ်လာသော လေကဗောတံတားပေါ်မှာရှိနေကြသော သူတို့နှစ်ယောက်ကိုတိုးငှဲ့သွားလေသည်။ ရေတက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ကမ်းစပ်တစ်လျှောက်က ဦးရေတက်သံများပေါ်ထွက်လာသည်။

ထိုကဲ့သို့သော ညဉ့်ဦးပိုင်း ရေတက်ဦးအချိန်မျိုးတွင် ဦးဗန်ကောင်းက အရများသော်လည်း ဦးဗန်ကောင်းက ဆက်မများသောပဲ ငါးများတံချထားပြီး မိုးကျော်ပြောသောအကြောင်းများကို အားထောင်ပေးသည်။

www.burmeseclassic.com

ယခုအချိန်ထိတော့ သူ့အတွက် စိတ်ဝင်စားဘွယ်ရာ အကြောင်းအရာမျိုးမပါသေးပေ...။

“ကျွန်တော်ပြောပြတဲ့ အကြောင်းတွေ နားထောင်ပြီး တော့ ကျွန်တော်သေသင့်တယ်လို့ မထင်ဘူးလားဟင်”

ဟု မိုးကျော်ကမေးသည်။

“သေသင့်ရုံတင်မကဘူးကွ မင်းကသေဖို့ကောင်းတာ ကအတော်ကြာနေပြီ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“မင်းအဖြစ်က ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့... ဆီးတန်းနီ ဆရာတော်ကြီးရေးခဲ့တဲ့ ပညာမဲ့တဲ့သူဌေးသားတစ်ယောက်အ ဖြစ်မျိုးနဲ့အတူတူပဲ၊ မိဘကပညာသင်ပေးတော့လည်း ပညာကို ပြီးမြောက်အောင်မသင်ပဲ မိန်းမယူတယ်”

မိုးကျော်က ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

“ယူလိုက်တဲ့မိန်းမကလည်း ကိုယ်နဲ့သဘောသဘာဝ မျှတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ပဲ ဆိုရှယ်ကျတဲ့သူကို ယူမိတယ်... မိဘရှိစဉ်ကလည်း လုပ်ငန်းတွေကို နားလည်အောင်မသင်ထား ပြန်ဘူး၊ ဒီတော့ ရှိတဲ့စည်းစိမ်ငွေတွေ တက်တက်ပြောင်သွား တာဘာများဆန်းမလဲ...”

“မှန်ပါတယ်...”

“ဒါထက်ပိုဆိုးတာက မိန်းမက လင်ငယ်ကိုအိမ်ပေါ် ခေါ်တင်ထားပြီး မင်းကွယ်ရာမှာ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာကို လျစ်လျူရှုထားတဲ့ကိစ္စပဲ”

“သူပြောတာတော့ မောင်တစ်ဝမ်းကွဲတော်တယ်တဲ့”

“တော်စမ်းပါကွာ မိန်းမတွေကလျှာအရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောနေတာကို မျက်စိမှိတ်ပြီးယုံရသလား၊ လောကမှာ သောကျားတစ်ယောက်အတွက် အသုံးမကျလို့စီးပွားပျက်ရင် ဘယ်သူကမှ အရေးလုပ်ပြီး ပြောနေမှာမဟုတ်ဘူး...။ အေး သောကျားဖြစ်ပါရက်နဲ့ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာတင် ကိုယ့်မိန်းမ ထခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဖောက်ပြန်နေတာကို မသိတာ တော့ မင်းလောက်နွားကျတဲ့သူ ရှိပါတော့မလား”

ထိုအခါမှ မိုးကျော်က အံတင်းတင်းကြိတ်ထားလေ သည်။

“ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ”

“တကယ်တော့ မူလအစီအစဉ်အတိုင်းပဲ မင်းသေသင့် ဘာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုသေသွားရင် မင်းအတွက် နှစ်ခါနာဖြစ် နှာပေါ့၊ ဒီတော့ မသေနဲ့ဦး မင်းလုပ်စရာတွေရှိသေးတယ်”

“ဘာတွေလုပ်ရမှာလဲဗျ”

“အများကြီးရှိတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းတော့ လုပ်လို့မရသေးဘူး၊ အစီအစဉ်တကျနဲ့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ပြန် လုပ်ရမှာ...”

မိုးကျော်က လက်ထဲမှာကိုင်ထားသောကြိုးကို အောက် ညွှန်ချလိုက်သည်။

“အဘနဲ့တွေ့ရတာ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်နဲ့တွေ့ရသ လို တကယ်လို့မတွေ့ရင် အခုလောက်ရှိရင် ရေအောက်

ရောက်ပြီးသေနေလောက်ပြီး. . .”

“မင်းရဲ့ရုပ်အခြေအနေကြည့်ရတာ သေမယ့်ပုံမပေါ်
သေးပါဘူး ဒီတော့. . . လောလောဆယ်တော့ မင်းယူလာတဲ့
ကျောက်တုံးနဲ့ကြိုးခွေကို ရေထဲပစ်ချလိုက်ပေတော့. . . ဟေ့. .
ဟေ့. . . ဒီအတိုင်းမချနဲ့ဦး”

“ဘယ်လိုချရမှာလဲ”

“မင်းကိုယ်စားဖြစ်အောင် ကျောက်တုံးကို ကြိုးနဲ့ပတ်
ဆွဲပြီးမှ ချလိုက် ဒါမှမင်းအတွက် ယတြာချေပြီးသားဖြစ်မှာ ရေ
ထဲချခါနီးမှာလည်း ‘ကံဆိုးလှတဲ့ မိုးကျော်ရေ သွားပေတော့ဟေ့’
လို့ ပါးစပ်ကပြောလိုက်”

ဟုပြောသဖြင့် မိုးကျော်က ထွေထွေထူးထူးပြန်မေးမ
နေတော့ပဲ သူယူလာသောကျောက်တုံးကိုကြိုးဖြင့်ပတ်ချိပြီး. . .
‘ကံဆိုးလှတဲ့ မိုးကျော်ရေသွားပေတော့ဟေ့. . .’ ဟုပြောကာ
ရေထဲပစ်ချလိုက်ရာ ဝုန်းခနဲအသံမြည်သွားပြီး ရေလှိုင်းဂယက်
များ ထသွားလေတော့သည်။

ထို့နောက်. . . ဦးဗန်ကောင်းက ၎င်းပစ္စည်းများထံ
သိမ်းဆည်းပြီး မိုးကျော်ဆိုသောလူရွယ်ကို သူနေသော နေရာ
သို့ ခေါ်သွားလေသည်။

အခန်း (၃)

ဗိုလ်မှူးသောမိစ္ဆာ

အင်္ဂလိပ်များသိမ်းပိုက်ထားစဉ်က ရန်ကုန်မြို့အရှေ့ပိုင်း
ကျောက်များမှာ စည်ကားခြင်းမရှိပဲ သာမန်မျှသာရှိခဲ့ပေသည်။
ဗိုလ်တထောင်ဘုရားရှိသဖြင့် ဗိုလ်တထောင်ဟုပင်ခေါ်
အရှေ့ပိုင်းနယ်မြေတစ်ဝိုက်မှာ အများအားဖြင့်တော့
လူမျိုးများသာ အနေများကြလေသည်။ ရန်ကုန်မြို့အ
ရှေ့ပိုင်း ဗိုလ်တထောင်ဘက်မှာ ကုလားများအနေများသလို
တော်တရုတ်တန်းဟုခေါ်သော မြို့လယ်တစ်ဝိုက်မှာတော့

www.burmeseclassic.com

တရုတ်လူမျိုးများ အများစုနေထိုင်ကြသည်။

အနောက်ပိုင်းဟုခေါ်သော ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်မှာ တော့ မြန်မာလူမျိုးတို့ချည်း နေကြသည်။ ကြည့်မြင်တိုင်သည် ကုလားနှင့်တရုတ်လူမျိုးများ မရှိသလောက်နည်းပြီး မြန်မာချည်း နေထိုင်ခဲ့သော နေရာတစ်နေရာဖြစ်သည်။

ဗြိတိသျှခေတ်က ရန်ကုန်မြို့လယ် တစ်ဝိုက်လောက် သာ စည်ကားမှုရှိပြီး ကျန်နေရာများမှာ သာမန်အခြေအနေမှ သာရှိသော်လည်း ရန်ကုန်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သော ဒဏ်ဘက်ကမ်းကတော့ အတော်စည်ကားသော ရွာကြီးအဆင့်သို့ ရောက်နေခဲ့ပေသည်။

ဒလသည် မွန်ဘာသာအခေါ်ဖြစ်ပြီး (ဒုံဒွန်းလဲ) ဟူသောအခေါ်အဝေါ်မှ ဆင်းသက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ကြခတ်ဝါးပင်များ ဝန်းရံနေသော မြို့ဟု အဓိပ္ပါယ်ရလေသည်။

အချို့ကလည်း ကြခတ်ဝါးပင်များပေါက်သော မြို့ဟု အဓိပ္ပါယ်ပြန်ကြသည်။

ရှေးဒဏ္ဍာရီများတွင် တောတွင်းသားမောင်ဒီနှင့် ကြခတ်ဝိုင်း မင်းသမီး (အချို့ကလည်း ကြခတ်ဝိုင်းဟုရေးသည်)တို့ ဇာတ်လမ်းရှိခဲ့သောနေရာလည်း ဖြစ်သည်။

မောင်ဒီနှင့်လက်ထပ်ဖို့လာသော မင်းသမီးသည် မောင်ဒီသေဆုံးသွားသောအခါ နန်းတော်သို့မပြန်တော့ပဲ ကြခတ် တောတွင်းမှာပင် မြို့တည်ပြီးနေသောကြောင့်သော်လည်း

ကောင်း၊ ၎င်းနေသောနေရာကို လူသူမမြင်စေရန် ကြခတ်တော များနှင့် ဝန်းရံထားသောကြောင့် ကြခတ်ဝိုင်းဟုခေါ်တွင်ခြင်း လည်းဖြစ်ပေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အိန္ဒိယမင်းသားတစ်ပါးက ကြခတ် တောတွင်းသို့ ရွှေဒဂီးများကြချရာ ဒေသခံများက ကြခတ်တော များကို ခုတ်ထွင်ဖယ်ရှားပြီး ရွှေဒဂီးကိုရှာဖွေယူကြရာမှ ကြခတ် တောများ ရှင်းသွားခဲ့ပေသည်။

ထိုအခါမှ ကြခတ်တောအတွင်းမှ မင်းသမီးကိုတွေ့ပြီး ကောက်ယူသွားခဲ့လေသည်။ နောက်ပိုင်းတော့ ထိုနေရာ တစ် ဝိုက်တွင် 'ကြခတ်ရော' ဟု အမည်မှည့်ခေါ်ထားသော ရှေးမြို့ ဟောင်းတစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ကြရသည်။

ယခုလက်ရှိ ဒလမြို့နေရာမှာ 'ရှေးဟောင်းမိုင်းသူဟု ခေါ်သော 'ပိုင်တူရွာ' နေရာဖြစ်သည်။ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာ တတည်းက မိုင်းသူရွာနေရာသည် ဒလမြို့ဝန် ရုံးစိုက်ခဲ့သော နေရာဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်တို့က ထိုနေရာကို မိုင်းသူ(Mangthu) ဒေသဟု ရေးသားသုံးစွဲသည်။

အင်္ဂလိပ်မြန်မာ ပထမစစ်ပွဲကာလများမှာပင် ဒလသည် ဇစ်ရေးအရ အရေးပါသောနေရာဖြစ်ခဲ့သည်။ (၁၈၂၄)ခုနှစ်တွင် မြန်မာတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဗြိတိသျှတို့သိမ်းပိုက်ထားသော ဒလမြို့ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်နိုင်ရေးအတွက် ဆင်နွှဲသောစစ်ပွဲမှာ ဗြိတိသျှ အရာရှိများကပင် အသိအမှတ်ပြုကြရသည်။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်ကျဆုံးမှုများ ရှိခဲ့

www.burmeseclassic.com

ဦးနောက် မြန်မာတို့ကဒလခံတပ်ကို အင်္ဂလိပ်လက်မှပြန်လည် သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကိုလိုနီခေတ်ဦးကာလ (၁၉၂၁)ခုနှစ်စာ ရင်းအရ ဒလသည်ဟံသာဝတီခရိုင်အတွင်း စီရင်စုနယ် (၁၄)ခု အနက် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

(၁၉၅၆)ခုနှစ်နောက်ပိုင်းမှာတော့ ရန်ကုန်တိုက်နယ် အဖြစ် ပါဝင်လာခဲ့လေသည်။ ဒလတိုက်နယ်တွင် ဒလမြို့၊ မအုံကြီးရပ်၊ ညောင်တုန်း၊ (၁၁-၁၄) ဆန်စက်မြေ၊ (၆)နံပါတ်ရွာ၊ ကင်းစံဘင်ရွာ၊ ဘီအိုင်မီးသွေးရုံ၊ ကမာကသွယ်၊ ရောဒီးယား ကွက်သစ်၊ ကမာကဆစ်ရွာ၊ ဆာပါချောင်း၊ တွံတေးလမ်း... အစရှိသော ရပ်ကွက်တို့ပါဝင်လေသည်။

၎င်းတို့အနက် ကမာကဆစ်ကျေးရွာမှာ ရှေးခေတ်မွန် ဘုရင်များ အုပ်စိုးစဉ်ကာလကပင် တည်ရှိခဲ့သော ကျေးရွာ ဟောင်းဖြစ်သည်။

ကမာကဆစ်ဟူသောအမည်မှာ မွန်ဘာသာဖြင့် မှည့် ခေါ်ထားသည့် အမည်ဖြစ်ပြီး အဓိပ္ပါယ်မှာ 'ချန်ပေါင်ကန်' ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ကိုလိုနီခေတ်က ဒလဘက်ကမ်းမှာ ရန်ကုန်မြို့နှင့်မြစ် တစ်ခုသာခြားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိသော်လည်း သာမန်ကျေးရွာ ကြီးတစ်ရွာမျှသာ ဖြစ်သည်။ ယခုတွံတေးလမ်း ဖောက်ထား သော နေရာဘက်မှာ လူနေအိမ်ခြေ သိပ်မရှိလှပဲ သာမန်လက် လုပ်လက်စားတို့လောက်သာ အနေများလေသည်။

ရှေးအခါက ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာရှိသော ရွာတစ်ရွာမှာ

ဖိုးမောင်ဆိုသော လူရွယ်တစ်ယောက်ရှိလေသည်။ သူသည် အသက် (၂၅)နှစ်ခန့်အရွယ်ရှိပြီး မိဘကိုလုပ်ကျွေးနေသူ ဖြစ် သည်။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ ဖြစ်သောကြောင့် အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရမရှိလှပဲ ကြုံရာကျပန်းအလုပ်ဖြင့်သာ အသက် မွေးဝမ်းကြောင်း ပြုနေရသူဖြစ်သည်။

ဖိုးမောင်သည် လှေတစ်စင်းနှင့် မြစ်ထဲချောင်းထဲမှာ သားငါးရှာဖွေနေရသော်လည်း စိတ်ထားဖြူစင်ပြီး သဘော ခနော ကောင်းသူတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သ၌ မြစ်ကမ်းဆိပ်မှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင် ဦး ငါးမျှားနေစဉ် သူ့ရှိရာသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာလေ သည်။ အဝတ်အစားအဟောင်းများ ဝတ်ထားပြီး နံဘေးမှာ သွယ်အိတ်ဟောင်းတစ်လုံးလည်း လွယ်ထားသည်။

သဘက်တစ်ထည်ကို ဦးခေါင်းမှာပတ်ထားပြီးနောက် တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကိုလည်း လက်မှာကိုင်ထားသည်။ ထိုသူ မှာ အသက်(၃၀)ကျော်အရွယ်ခန့်သာ ရှိသေးသော်လည်း ရော ဝါတစ်စုံတစ်ခု ခံစားနေဟန်ဖြင့် ညှိုးနွမ်းနေလေသည်။

သူရောက်လာသောအချိန်မှာ နေဝင်ရီတရောအချိန် ဖြစ်သဖြင့် အလင်းရောင်က နည်းပါးခနဲလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲမိတ်ဆွေ ငါးအတော်ရနေပြီလား” အနားရောက်လာတော့ သူကမေးသည်။

“သိပ်မရသေးပါဘူး၊ ဟင်းစား ကျွေးစားလောက်ပဲရပါ

www.burmeseclassic.com

သေးတယ် ဒါထက်ခင်ဗျားကဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်က ခရီးသွားတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာ ဒီဒေသတွေလည်း မသွားဖူးမလာဖူးတော့ သွားချင်တဲ့နေရာလည်း တော်တော်နဲ့ခရီးမရောက်ဘူး ဖြစ်နေတယ်ဗျာ”

“ဒါထက် ဘယ်နေရာကိုသွားမှာမို့လို့လဲ”

“ကျုပ်က တွံတေးတောတန်းဘက်ကို သွားချင်တာဗျာ ဒီနေရာကနေ အတော်ဝေးသေးလား”

ဟုမေးသည် ထိုစကားကြောင့် ဖိုးမောင်မှာ အတော်ကလေးကရုဏာသက်သွားတော့သည်။

“ခင်ဗျားသွားချင်တဲ့ တွံတေးတောတန်းဆိုတာ ဒီနေရာကနေသွားရင် အတော်ကလေး ဝေးလှတယ်၊ ခြေလျှင်သွားရင် ရက်အတော်ကြာမှ ရောက်နိုင်မယ်၊ ဒါ့အပြင် ခရီးလမ်းကလည်း ကြမ်းပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ ရောက်အောင်တော့ သွားရမှာပါပဲ”

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ တစ်ခုခုဖြစ်နေတဲ့ပုံပဲ၊ ဒီလို အချိန်မရှိတော့မှ တစ်ယောက်တည်းသွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဒီတစ်ညတော့ ခင်ဗျားကိုပဲ အကူအညီတောင်းရတော့မှာပဲ၊ ကျုပ်အတွက် တစ်ညလောက်တည်းခိုလို့ရမယ့် နေရာလေးများရှိရင် တစ်ဆိတ်လောက်ကူညီပေးပါ”

ဟုပြောရာ ဖိုးမောင်မှာ ပင်ကိုယ်က စိတ်သဘောကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ခရီးသွားဧည့်သည်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်

ခကောင်းဖြစ်မိ သွားလေသည်။

“ဒီလိုဖြင့် ကျွန်တော်တို့အိမ်ကိုပဲ လိုက်လာပြီး တစ်ညတည်းပေါ့ဗျာ. . . နောက်တစ်နေ့မှပဲ ခင်ဗျားသွားချင်တဲ့နေရာ သွားပေါ့”

ဟုပြောပြီးနောက် ငါးမျှားသောပစ္စည်းတို့ကို သိမ်းဆည်းပြီး ခရီးသွားဧည့်သည်ကို အိမ်သို့ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ၎င်းတို့နေသောအိမ်မှာ ရွာအစွန်ဘက်မှာရှိပြီး ဆိပ်ကမ်းနှင့်လည်း မဝေးလှပေ အိမ်ရောက်တော့ ဧည့်သည်အတွက် နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး စားသောက်စရာများ စီစဉ်ပေးတော့စားပေ. . . ။

“ကျုပ်က ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းလို့မစားတော့ပါဘူးဗျာ”

ဟုငြင်းပယ်လေသည်။

ဖိုးမောင်က အင်အားချို့တဲ့နေဟန်ရှိသော် ထိုသူ၏ ဘန်အမူအရာကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ ဇေဝဇဝါဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ. . . ခရီးသိပ်ပြီး ပင်ပန်းလာပုံရတယ် တစ်ခုခုများဖြစ်နေသလား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ. . . ကျုပ်မှာ ရောဂါအခံလည်းရှိတယ် ဒါ့ကြောင့် ပင်ပန်းလာတော့ အခြေအနေသိပ်မကောင်းသလိုဖြစ်တာလို့ပါ”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း သက်သာအောင်နေပါ လိုတာရှိရင်

www.burmeseclassic.com

လည်း ကျွန်တော့်ကိုပြောပါ”

ဟုပြောပြီး ဧည့်သည်အတွက် အိမ်ရှေ့ဘက်တွင် အိပ်ရာခင်းပေးရာ ခွေခွေကလေးလှဲနေသည်။ ဖိုးမောင်လည်း တစ်နေကုန် အလုပ်ပင်ပန်းထားသောကြောင့် မိခင်ပြင်ပေးထားသော အစားအသောက်တို့ကို စားသောက်ပြီး အိပ်ရာဝင်လေရာ မကြာခင်အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ထိုသို့အိပ်ပျော်နေစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က လာနိုးသဖြင့် ပြန်နိုးလာပြီး ကြည့်သောအခါ သူ့နဘေးမှာဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေသည့် ဧည့်သည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

“ဟင်. . . ခင်ဗျားဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

လှဲနေရာမှ ထထိုင်ပြီးမေးလိုက်သည်

“ခင်ဗျားတို့ကို သက်သက်လာပြီး ဒုက္ခပေးသလိုတော့ ဖြစ်နေပြီဗျာ. . . ကျုပ်တော့မနေရတော့ပါဘူး သေရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့”

ထိုစကားကြောင့် ဖိုးမောင်မှာ ထိတ်လန့်သွားလေသည်

“အို မဟုတ်တာဗျာ၊ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ချက်ချင်းကြီးတော့မသေနိုင်သေးပါဘူး”

“ကျုပ်အခြေအနေကို ကျုပ်သိပါတယ်၊ မနေရတော့ဘူး. . . မကြာခင်သေရတော့မှာပါ၊ မသေခင် ခင်ဗျားကိုအကူအညီတစ်ခုတော့ တောင်းပါရစေ”

“ဘယ်လိုအကူအညီမျိုးလဲ. . . တတ်နိုင်တာဆိုရင် ပေးပါမယ်”

“အကယ်၍ ကျုပ်ရုတ်တရက်သေသွားရင် တစ်နေရာမှာ မြေကျင်းတူးပြီး မြှုပ်ပေးပါ ကျုပ်မှာပါလာတဲ့ လွယ်အိတ်နဲ့ တောင်ဝှေးကိုပါ တစ်ပါတည်းထည့်ပြီး မြှုပ်ပေးပါ”

“ဒါ. . . ဒါ ကတော့”

“နောက်တစ်ခုလည်းရှိပါသေးတယ်၊ တကယ်လို့ မြေမြှုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ တားဆီးနှောင့်ယှက်မယ့်သူတွေ ရောက်လာခဲ့ရင်လည်း ဘယ်သူပြောတာကိုမှ နားမထောင်ပါနဲ့၊ နောက်ပြီး အိမ်မှာလည်း ကြာကြာမထားပါနဲ့”

“ခင်. . . ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ခင်ဗျား ကြည့်ရတာရုတ်တရက်တော့ သေမယ်မထင်ပါဘူး”

“ကျုပ်အကြောင်း ကျုပ်ပဲသိပါတယ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဆစ်နေမှာ ကြီးပွားချမ်းသာချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း သာလုပ်ပေးပါ၊ နောက်ပြီး ကျုပ်မှာထားခဲ့တာတွေကိုလည်း မမေ့ပါနဲ့၊ တကယ်လို့ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းမဖြစ်ပဲ တစ်ခုခုချို့ယွင်းခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်လည်းဒုက္ခရောက်မယ် ခင်ဗျားတို့လည်း ဒုက္ခရောက်ကြမှာ မလွဲပါဘူး”

ဖိုးမောင်လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိပဲ ရှိနေရာ ခရီးသွားဧည့်သည်မှာ ကြည့်နေရင်းမှာပဲ မျက်ဖြူလန်တက်လာပြီးနောက် မြေမှာပင် ဗိုင်းခနဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဟေ့လူ. . . ဟေ့လူ. . . အို အချိန်မတော်ကြီးတော့ခက်သဖြင့်”

ဟုရေရွတ်တော့လည်း သူ့အနေဖြင့်ဘာမှတော့မလုပ်

www.burmeseclassic.com

တတ်ပါချေ။ ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခွေခွေကလေးလဲကျနေ သူ့ကို စမ်းကြည့်သောအခါ အသက်မရှူတော့ပေ...။

ထိုအချိန်မှာပင် အိပ်နေကြသော ဖိုးမောင်၏မိဘများ ဖြစ်သူ ဦးဘစိန်နှင့် ဒေါ်မြတို့လည်း နိုးလာကြသည်။ ဦးဘစိန် ကကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခွေခွေကလေးလဲနေသူ့ကိုကြည့်ပြီး တအံ့တဩ ဖြင့်မေးရာဖိုးမောင်က အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါ... ဒါဖြင့်ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“သူပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း မြေမြှုပ်ပေးလိုက်ကြရုံရှိတော့ တာပေါ့”

“သူ့ကြီးမတိုင်ပဲ ကိုယ်သဘောနဲ့ကိုယ်မြေမြှုပ်လိုက်ရင် မတော်လို့ ရာဇဝတ်မှုတွေများ ဖြစ်မလား”

ဦးဘစိန်ကတော့ လူကြီးပီပီစိုးရိမ်သောလေသံဖြင့်ပြော သည်။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကိုယ့်မှာအပြစ်မရှိအောင် ကျုပ် သူ ကြီးအိမ်ပြေးပြီး သွားပြောလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

ဒေါ်မြကဝင်ပြောသည်။

“မသွားနဲ့ အဖေ မဖြစ်ဘူး၊ သူပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ် ရင် အားလုံးဒုက္ခရောက်ကြမယ်လို့ ပြောသွားတယ် မြန်မြန်မြေ မြှုပ်လိုက်တာပဲ ကောင်းတယ်ထင်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ငါတို့ကြီးလုပ်လို့မသင့်ဘူး ဟိုဘက် တဲမှာနေတဲ့ သာခင်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ခေါ်လာပြီး မင်းတို့နှစ်ယောက် သုသာန်ယူသွားပြီး မြေမြှုပ်လိုက်ကြ”

ဟုပြောသဖြင့် ထွေထွေထူးထူးပြန်ပြောမနေတော့ပဲ သူ့ အိမ်နဲ့ မနီးမဝေးမှာနေသော သာခင်ကိုသွားနှိုးသည် သာခင် သူ့မှာ အရက်သောက်တတ်သူဖြစ်သောကြောင့် အရက်မူးပြီး ဖိုဝင်ပျော်နေရာ ဖိုးမောင်သွားနှိုးတော့မှ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် သလိုက်လာလေသည်။

“အချိန်မတော်ကြီးဘာလုပ်မလို့လဲ ဖိုးမောင်”

“ဟိုရောက်တော့မှ ပြောပြမယ် လိုက်သာလိုက်ခဲ့ပါ”

ဟုပြောပြီးခေါ်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့မှ အခြေအနေကိုပြောပြရလေသည်။

“ဖြစ်... ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် အချိန်သိပ်ကြာနေလို့မဖြစ်ဘူး မိုးလင်း သွားလို့ တခြားလူတွေမြင်သွားရင် မကောင်းဘူး... မနက်ကျ တော့ ခင်ဗျားအတွက် အရက်ဝယ်ပေးပါ့မယ်”

ထိုသို့ပြောတော့မှ သဘောတူလေသည်။ ထို့နောက် သဘော သေဆုံးနေပြီဖြစ်သော ဧည့်သည်အလောင်းကို စောင် စောင်းတစ်ထည်ဖြင့်မတ်ကာ သုသာန်ရှိရာသို့ သယ်ယူခဲ့ကြ သည်။

သူတို့နှင့်အတူ တူရွှင်းပေါက်ပြား မီးအိမ်တစ်လုံးပါ ယူ သွားခဲ့ကြသည်။

သူသာန်မှာ မဝေးလှပေ။ ရွာအစွန်ဘက်ကမ်းစပ်နှင့် မနီးမဝေးမှာရှိသည်။ ဓနိတော၊ ခရာတောနှင့် လမုတောပင်များ ပြည့်စုံနေရာတွင် ထိုရွာမှာနေပြီး သေသူများ လာရောက် မြှုပ်နှံ

ကြသဖြင့် သုသာန်မြေဖြစ်နေတော့သည်။

ဆင်းရဲသားများနေထိုင်ရာ ရွာဖြစ်သောကြောင့် သေလျှင်ခေါင်းတလားနှင့်ပင် မထည့်နိုင်ပဲ ဖျာလိပ်ဖြင့်ပတ်ကာ မြေကျင်းတူးပြီး မြှုပ်နှံကြသောနေရာဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မြစ်ကမ်းစပ်တွင် လောလောဆယ်မြှုပ်ထားသောအလောင်းတို့မှာ ရေတိုက်စားသဖြင့် တစ်ဝက်တစ်ပြတ်ပေါ်နေရာ ညအချိန်ထိုနေရာအနီးမှ လှေဖြင့်ဖြတ်သွားဖြတ်လာသူတို့ မြင်သဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေကြရသည်မျိုးရှိသည်။

ဖိုးမောင်နှင့်သာခင်တို့နှစ်ယောက်က အလောင်းကို စောင်ဖြင့်ပတ်ကာ ရှေ့နောက်ထမ်းကာ သုသာန်သို့သယ်ယူသွားကြသည်။ ထိုနေရာရောက်သောအခါ တစ်နေရာမှာချပြီး အလောင်းမြှုပ်ရန် မြေကျင်းတူးကြလေသည်။

ထိုသို့ကျင်းတူးနေကြစဉ် လမုတောများရှိသောအနောက်ဖက်မှ ဆူဆူညံညံအသံများ ကြားနေရသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မီးရောင်များမြင်ရသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ သူကြီးအကြောင်းမကြားရသေးဘဲ အလောင်းကိုမြေမြှုပ်ဖို့လုပ်နေတာ သတင်းကြားလို့ ငါတို့ကို ဖမ်းမလို့ လာကြတာထင်ပါရဲ့”

သာခင်ကပြောလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မီးတုတ်မီးတိုင်များကိုင်ထားသော လူသုံးယောက် သူတို့အနား ရောက်လာကြသည်။ ရှေ့မှဦးဆောင်လာသူက ချောမောလှပသည့်

မိစ္ဆာမပျိုတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းကလေးကိုယ်ပေါ်မှာလည်း မိစ္ဆာမိစ္ဆာရှိသော လက်ဝတ်ရတနာတို့ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ဖိုးမောင်နှင့်သာခင်တို့က ထူးထူးခြားခြားရောက်လာသောလူသုံးယောက်ကို တအံ့တဩကြည့်နေကြလေသည်။

“ရှင်တို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“သေသွားတဲ့သူကိုမြှုပ်ဖို့ မြေကျင်းတူးနေကြတာပါ”

“အလောင်းကဘယ်မှာလဲ”

“ဟောဟိုမှာ ချထားပါတယ်”

“အပေါ်ကအုပ်ထားတဲ့အဝတ်ကို တစ်ဆိတ်လောက် ချလိုက်ပါ”

ဟုပြောသဖြင့် အလောင်းကိုပတ်ထားသောစောင်ကို ချလိုက်သည်။ အလောင်းကိုမြင်သောအခါ အမျိုးသမီးက

လန့်တကြား ပြောလိုက်သည်။

“အမလေး ကံကြီးပေလို့သာ အချိန်မီရောက်လာရပေတယ်။ နည်းနည်းလေးသာနောက်ကျရင်တော့ ရှင်တို့အ

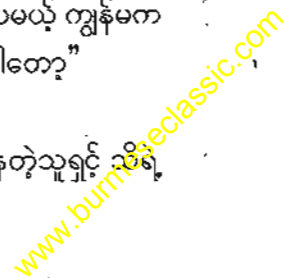
တွေးဝံ့စရာပဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဗျ ဒီအလောင်းက ခင်ဗျားနဲ့ဘယ်လို ဆိုင်ဆိုင်လို့လဲ ပြောပါဦး”

“ကျွန်မနဲ့တော့ မသက်ဆိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိတယ်ဆိုပါတော့”

“ဘယ်လိုသိတာလဲ ပြောပါဦး”

“သူကသာမန်မဟုတ်ဘူး မိစ္ဆာထုံကူးနေတဲ့သူရှင် သိရဲ့”

လား၊ သူ့အလောင်းကို မြေမြှုပ်လိုက်တာနဲ့ ခုနစ်ရက်ပြည့်ရင် အသက်ဝင်ပြီး ပြန်ထလာလိမ့်မယ်”

“ဟင်... ”

နှစ်ယောက်သား အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကြသည်။

“အဲ့လိုအသက်ဝင်ပြီးထလာရင် သူ့ကိုမြေမြှုပ်ပေးတာ သူတွေကို အရင်ရှာပြီး အသည်းနှလုံးကိုယူတယ်၊ နောက်မှာ တစ်ရွာလုံးသတ်ပြီး အသည်းနှလုံးတွေယူသွားကြမှာ သိကြလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ ကြားရတာနဲ့တင် ကြောက်စရာအတော်ကောင်းနေပြီ... ဒီတော့ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဘာမှမလုပ်နဲ့တော့ ဒီအလောင်းကို ဒီအတိုင်းထားပြီးပြန်သွားကြတော့... နောက်ပြီး ဒီအကြောင်းကိုလည်း ဘာသူ့မှမပြောကြနဲ့”

ဟုမှာသည် ထိုအခါသာခင်က ဖိုးမောင်အနားကတော့ ပြောသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ အရက်သောက်နေပေမယ့် အသက်မယ့်သူနဲ့တွေ့ရသေးတယ် ကိုင်းပြန်ကြရအောင်”

ဖိုးမောင်ကလည်း ပထမတော့ ပြန်သွားရန် စိတ်ထဲ လိုက်သေးသည်။ နောက်တော့နားထဲမှာ ဧည့်သည်ပြောထားသော အသံကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာလေသည်။

“တကယ်လို့ ကျုပ်အလောင်းကို မြေမြှုပ်ဖို့ပြင်ဆင်တဲ့အချိန်မှာ တားဆီးနှောင့်ယှက်မယ့်သူတွေ ရောက်လာတာ

သည်း ဘယ်သူပြောတာမှ နားမထောင်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ငြိမ်းမှားချမ်းသာချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ပေးပါ။ တကယ်လို့ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းမဖြစ်ပဲ တစ်ခုခု ချို့ယွင်းသွားရင် ဆိုရင်တော့ ကျုပ်လည်း ဒုက္ခရောက်မယ် ခင်ဗျားတို့လည်း ဒုက္ခရောက်ကြမှာ မလွဲပါဘူး၊ ကျုပ်ပြောတဲ့စကားတွေကို မမေ့ပါနဲ့”

ထိုစကားသံများက ယခုပင် အနားမှာကပ်ပြောနေသလို ပြန်လည်ကြားယောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဖိုးမောင်က အတော်ကြာအောင်စဉ်းစားနေသောအခါ အမျိုးသမီးကမေးသည်။

“ရှင်ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ အချိန်သိပ်ကြာသွားတာပဲ ဒုက္ခတွေရောက်လာလိမ့်မယ် ဒီတော့အလောင်းကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြီး မြန်မြန်ပြန်သွားကြလေ”

ဟုပြောသည်။ ထိုအခါ ဖိုးမောင်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်နိုင်ဘူး” ထိုစကားကြောင့် အနားမှာရှိသောသာခင်ပင် မျက်လုံး

လျှောက်လေသည်။ “ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ အတော်ခက်တဲ့လူပါလား... ဒါမေးပါရစေဦး ဒီအလောင်းကို မြေမြှုပ်ပေးတော့ ဘယ်လို

ပြင်ဆင်ကျေးဇူးရမှာမို့လဲ”

“အို သူ့ဆီကကျေးဇူးရတာမရတာထက် ပေးထားပြီးတဲ့

ကတိက ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်”

“ရှင်ကတိပေးထားလဲ... သူသေသွားပြီပဲ”

“သူမရှိတော့လဲ ပေးထားတဲ့ကတိတော့ တည်ရမှာပဲ ခင်ဗျားလာတားလည်းမရဘူး... အလောင်းကိုတော့မြေမြှုပ်ရမှာပဲ သာခင်ရေ ငါတို့အလုပ် ဆက်လုပ်ကြမယ်”

ထိုသို့ပြောသောအခါ မနီးမဝေးမှာရှိနေသည့် သာခင် မှာဖိုးမောင်မျက်နှာတစ်လှည့် အမျိုးသမီးမျက်နှာတစ်လှည့် ကြည့်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပဲရှိနေသည်။

နောက်မှာဖိုးမောင်က အတင်းခေါ်တော့မှ မဝံ့မရဲနှင့် အနီးတိုးလာလေသည်။ ထိုအခါအမျိုးသမီးကပြောပြန်သည်။

“သူကအခြားသူမဟုတ်ဘူး... အောက်လမ်းအတတ် ပညာတွေကို တစ်ဖက်ကမ်းခပ်တတ်မြောက်ထားတဲ့ ဆေးဝိဇ္ဇာ တစ်ဦးပဲ။ ရှင်တို့ကဘာမှမသိသေးတော့ နားလည်အောင် ရှင်းပြ ပေးပါမယ်။ အောက်လမ်းအတတ်ပညာ မှော်ပညာတတ်တဲ့သူ တွေဆေးဝိဇ္ဇာတွေဟာ သူတို့ရဲ့သက်တမ်းရှည်အောင် ထုံကူး ကြရတယ်။ ထုံကူးတယ်ဆိုတာ အခုလိုကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေ အောင်လုပ်ပြီးမှ အသက်ပြန်ရှင်လာအောင်လုပ်တာမျိုးပဲ”

ထိုအမျိုးသမီးက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြောပြနေသည် ကို ဖိုးမောင်တို့နှစ်ယောက်က မျက်တောင်မခတ် ကြည့်ကာနား ထောင်နေကြလေသည်။

“သူအသက်ပြန်ရှင်လာတာနဲ့ သူ့အကြောင်းတွေကို တခြားသူတွေသိမှာစိုးလို့ သူ့ကိုမြေမြှုပ်ပေးခဲ့တဲ့လူတွေကို အရင်

ဆုံးပြန်သတ်လေ့ရှိတယ်။ ဒီတော့ ရှင်ကတိပေးထားလို့ အ လောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း မီးရှို့ဖျက်ဆီးယင်ဖျက် ဆီးပါ ဒါမှမဟုတ် ရေထဲပစ်ချလိုက်ပါ မြေတော့မမြှုပ်ကြပါနဲ့။

“ခင်ဗျားပြောလည်း မယုံနိုင်ဘူး ကျုပ်တို့ကလုပ်စရာ ခို့တာလုပ်ရမှာပဲ”

“အို... နေကြပါဦး ရှင်ကအတော်ကိုခက်တဲ့သူပဲ ရှင်တို့ မိသားစုကအတော်ဆင်းရဲကြတယ်မဟုတ်လား ဒီတော့ကျွန်မ နဲ့အပေးအယူလုပ်ကြမယ်လေ”

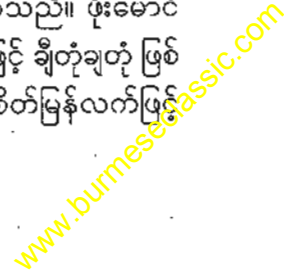
“ဘယ်လိုအပေးအယူလဲ”

“အလောင်းကိုဒီနေရာမှာ ဒီအံတိုင်းထားခဲ့ပြီးပြန်သွား ရင် ကျွန်မမှာပါလာတဲ့လက်ဝတ်ရတနာတွေ အပြင် ရှင်တို့နှစ် ယောက်ကို တစ်ယောက်ကိုရွှေတစ်ပိဿာစီပေးမယ်လေ ဘယ် လို့လဲ”

ထိုစကားကြားတော့ ဖိုးမောင်လည်း နည်းနည်းတော့ စိတ်ဝင်စားလာသည်။ သူ့ထက် အဖော်ပါလာသော သာခင်က ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားလေသည်။

“ဖိုးမောင် ငါတို့လည်း ဆင်းရဲတွင်းကလွတ်ပြီး ချမ်းချမ်း သာသာနေရအောင် သူပြောတဲ့အတိုင်းသာလုပ်တော့ကွာ”

ဟုနဲ့ဘေးမှာကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောလေသည်။ ဖိုးမောင် လည်းမည်သို့ပြုလုပ်ရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်နေသဖြင့် ချီတုံချတုံ ဖြစ် နေစဉ်မှာပင် လောဘကြီးသောသာခင်က စိတ်မြန်လက်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သူမယူချင်လည်းနေတော့ဗျာ ကျုပ်တော့ဆက်မလုပ်
တော့ဘူး ပြန်တော့မယ်၊ ခင်ဗျားပေးမယ်ဆိုတဲ့ ရွှေတစ်ပိဿာ
ကိုသာပေးပေတော့”

ဟုတောင်းရာ အမျိုးသမီးကလည်း မဆိုင်းမတွပင်
နောက်မှာပါလာသူကို အချက်ပြလိုက်ရာ တစ်ပိဿာခန့်ရှိသော
ဝင်းလက်နေသည့်ရွှေတုံးတစ်တုံးကိုထုတ်ပေးလိုက်ရာ သာခင်
လည်းဝမ်းသာအားရဖြင့် ယူပြီးပြန်သွားလေတော့သည်။ နောက်
မှ ဖိုးမောင်က အတန်တန်လှမ်းတားသော်လည်း မရတော့ပေး

အခန်း (၃)

ဖိုဝင်မိစ္ဆာကလဲ့စား

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သန်းခေါင်ယံအချိန်သို့ ရောက်လာ
ချေပြီ။ သူ့သန်ကုန်းပေါ်မှာတော့ ဖိုးမောင်နှင့် လူသေအ
လောင်းတစ်လောင်းအပြင် နောက်ထပ်ရောက်လာသော အမျိုး
သမီးတစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားနှစ်ယောက် ကျန်နေတော့
သည်။

သာခင်ပြန်သွားပြီးနောက် ဖိုးမောင်တစ်ယောက်တည်း
နေရာမှာ ကျန်နေခဲ့ရာ ဘယ်လိုလုပ်ရမုန်းမသိအောင် ဖြစ်နေ

www.burmeseclassic.com

တော့သည်။ သူတစ်ယောက်တည်းနှင့် အလောင်းတစ်လောင်းကို မြေကျင်းတူးပြီး မြှုပ်ရန်ကိစ္စကတော့ မလွယ်တော့ပေ။

သို့သော် . . . သေသူကို . . . ကတိပေးထားခဲ့သည့်အတိုင်း မဖြစ်မနေဖြစ်အောင်လုပ်မည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ထားလေသည် မနီးမဝေးမှာရှိသော အမျိုးသမီးကလည်း နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဖျောင်းဖျာပြောဆိုနေလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ . . .

“အင်းလေ ရှင်က အတော်ကိုခေါင်းမာတဲ့သူပဲ ကိုယ့်အတွက်စေတနာနဲ့ လာပြောနေမှန်းလဲ သိတဲ့ပုံပေါ်ဘူး ဒီတော့လည်းရှင်ထိုက်နဲ့ရှင်ကံပဲပေါ့”

ဟုပြောပြီး ထိုနေရာမှထွက်သွားလေသည်။ နေရာမှာတော့ဖိုးမောင်နှင့် လူသေအလောင်းတစ်လောင်းသာကျန်နေတော့သည်။ အနီးမှာ မီးအိမ်တစ်လုံးချထားသော်လည်း ရေနံဆီလျော့နည်းနေပြီဖြစ်သဖြင့် မီးရောင်ကခပ်မိန့်မိန့်သာကျန်တော့သည်။

လရောင်မရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ အနီးမှာရှိသော သစ်ပင်ရိပ်များသောကြောင့် အလင်းရောင်နည်းပြီး အမှောင်ရိပ်များက ပိုများလာတော့သည်။

ပထမတော့ ဖိုးမောင်မှာဘာလုပ်ရမှန်းမသိသောကြောင့် ရပ်နေသေးသည်။ နောက်တော့မှ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်ပြီး မြေကျင်းဆက်တူးရန် ပေါက်ပြားကိုကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မနီးမဝေးမှာရှိသော ခရာချုံများ

လမုပင်များပေါ်မှ လျှပ်ရှားသံများကြားရသည်။

“ဟင် . . .”

အသံကြားရသောနေရာများသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အမှောင်ရိပ်ထဲမှထွက်လာသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ချုံများအတွင်းမှ ထွက်လာသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တို့မှာ သရဲသဘက်၊ မကောင်းဆိုးဝါးများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုမျှသာမကသေးပဲ အချို့က ချုံများနောက်ဘက်မှ တိုးထွက်လာသလို အချို့ကလည်း လမုပင်များပေါ်မှ တိုးထွက်လာသည်။

အချို့ကလည်း မြေပုံများအတွင်းမှ တိုးထွက်လာကြသည်။ ထွက်လာသော သရဲ သဘက်၊ ကျတ်၊ မှင်စာစသော ပရလောကသားများမှာ အားလုံးကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော ပုံပန်းသဏ္ဍာန်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

အချို့ကကိုယ်သေးပြီး ခေါင်းကအဆမတန် ကြီးနေပြီး မျက်လုံးများက အပြင်ဘက်သို့ ပြူးထွက်နေသည်။ အချို့က ခန္ဓာကိုယ်က ပုတ်လုံးလောက်ကြီး ကြသည်။ ကြီးမားသောခန္ဓာကိုယ်မှာ ခြေလက်တိုတိုလေးများရှိနေပြီး ပုတ်လုံးကြီးများလိုပုံချလိုက်သကဲ့သို့ လာနေကြသည်။

အချို့မှာ ခြေတံလက်တံက ထန်းပင်အမြင့်လောက် ရှည်နေပြီးသစ်ပင်အမြစ်များပေါ်မှ ခြေတစ်လှမ်းတည်းဖြင့် ဆင်းလာကြခြင်းဖြစ်သည်။ မြေကျင်းများထဲမှ အတင်းတိုးထွက်လာသော အလောင်းကောင်တို့မှာလည်း မြေကျင်းထဲမှမြေပေါ်သို့

www.burmeseclassic.com

ရောက်လာကြသည်နှင့် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် အနိုင်နိုင်ရပ်နေကြရသည်။ ခြေကားရားလက်ကားရား ဖြစ်နေကြရသည်။

အချို့ကအကောင်အရွယ်အစားကြီးမားသော သဘက်ကြီးများမှာ ဖြည်းဖြည်းချင်းရွေ့လျားနေကြသော်လည်း အချို့အကောင်အရွယ်အစားသေးငယ်သော မှင်စာကလေးများကတော့ အမှောင်ထဲမှာ ဘောလုံးများလိုမိုနေသကဲ့သို့ တစ်နေရာမှတစ်နေရာ သွားလာနေကြသည်။

မကောင်းဆိုးဝါးများအားလုံးကတော့ ဖိုးမောင်ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝိုင်းလာနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဖိုးမောင်မှာ တစ္ဆေသရဲကြောက်တတ်သူတော့မဟုတ်ပေ။ မြစ်ချောင်းများအတွင်းမှာ သားငါးရှာဖွေနေစဉ် သရဲခြောက်ခြင်းနှင့် မကြာခင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသူဖြစ်၏။

သို့သော် ထိုမျှလောက်များသော တစ္ဆေ သရဲ သဘက်ကျတ်၊ မှင်စာ စသည်တို့ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ခြောက်လှန့်သည်မျိုးတော့ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူး မကြုံဖူးခဲ့သေးပေ။ ယခုကဲ့သို့မြောက်များလှသော တစ္ဆေသရဲများကို တွေ့မြင်ရသောအခါ လူက မကြောက်တတ်သော်လည်း စိတ်ကကြောက်ရွံ့လာသည်။ သွေးကလန့်နေသည်။

မကောင်းဆိုးဝါးများကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့်ပတ်ဝိုင်းလာကြရာ မနီးမဝေးသို့ ရောက်ကြလေပြီ. . .

“ငါ့ ဘေးမှာ ဘယ်သူမှမရှိတော့ဘူး၊ ဒီလောက်များတဲ့ တစ္ဆေသရဲတွေကိုတွေ့ရတာ ကြောက်စရာပဲ”

ဟုတွေးပြီး ကိုင်ထားသော ပေါက်ပြားကိုလွှတ်ချလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးလေတော့သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှအကြံအစည်ကတော့ သူ့ဖခင်နှင့်ရွာသူရွာသားအချို့ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး သူတို့ကိုပါ ခေါ်လာ၍ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာရန်ပင်ဖြစ်သည်။

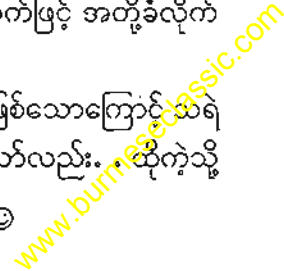
သို့သော် အိမ်မရောက်တော့ပေ။

တစ်နေရာရောက်တော့ သစ်ပင်ကွယ်တစ်နေရာမှ ထွက်လာသောအမျိုးသမီးနှင့် ထပ်တွေ့ရသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ စောစောကအဝတ်အစားမျိုးနှင့်မဟုတ်တော့ပဲ ပါးလွှားသော ပဝါတစ်ထည်ကို ကိုယ်ပေါ်မှာပတ်ထားပြီး သူပြေးလာသော လမ်းပေါ်မှ ထွက်စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဖိုးမောင်မှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ပြေးလာရသောကြောင့် ထိုနေရာရောက်တော့ မြေပေါ်သို့ ပစ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ အမျိုးသမီးက ထိုနေရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာပြီး ဖိုးမောင်ကိုပွေ့ထူကာ ဖက်ထားလိုက်လေသည်။ သင်းယုံသောကိုယ်သင်းရနံ့ကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ နူးညံ့အိစက်နေသည့်အသားအရေတို့၏ အထိအတွေ့ကြောင့်သော် လည်းကောင်း တစ်ကိုယ်လုံးကျင်စက်ဖြင့် အတို့ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

ဖိုးမောင်သည် ငယ်ရွယ်သူတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် သရဲသဘက်တို့နှင့် မကြာခင်တွေ့ကြုံခဲ့ဘူးသော်လည်း ထိုကဲ့သို့

သောလှပချောမောသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့်တော့ တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ဖူးသေးပေ...။

သို့ကြောင့် အိမ်ရောက်သည်အထိ ဆက်မသွားနိုင် တော့ပဲ ထိုနေရာမှာပင် တစ်ညလုံးအချိန်ကုန်သွားလေတော့ သည်။ သုသာန်မှာချထားခဲ့သော အလောင်းကိုလည်း သတိမရ တော့ပေ...။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသွားသည်အထိ သစ်ပင် တစ်ပင်အောက်မှာ ငှက်ပျောတုံးတစ်တုံးကို ဖက်လျက်သား အိပ်ပျော်နေလေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဘစိန်က လူသေအလောင်းမြှုပ်ရန် သွားသော ဖိုးမောင်တစ်ယောက် တစ်ညလုံး ပြန်မလာသဖြင့် စိတ်ပူပြီး လိုက်ရှာရာ သုသာန်နှင့်မနီးမဝေးမှာရှိသော သစ်ပင် တစ်ပင်အောက်တွင် ငှက်ပျောတုံးတစ်တုံးကိုဖက်ပြီး နှစ်နှစ် ချိုက်ချိုက် အိပ်ပျော်နေသော ဖိုးမောင်ကိုတွေ့သောအခါ များစွာ အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဖိုးမောင်... ဖိုးမောင် ထစမ်းဘယ်နေရာမှာ တစ် ယောက်တည်း လာအိပ်နေတာလဲ”

ဦးဘစိန်က အတင်းပုတ်နှိုးတော့မှ ပြန်နိုးလာလေ သည်။

“ဟင်... အဖေ...”

“တစ်ယောက်တည်း ဘယ်နေရာမှာအိပ်နေတာလဲ”

“ဟို... သူ... သူဘယ်ရောက်သွားပြီလဲဟင်”

ထိုသို့မေးရင်း ပတ်ဝန်းကျင်သို့ကျိုးကန်းတောင်မှောက် အမှုအရာဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေတော့သည်။

“သူ့ကိုမတွေ့လိုက်မိဘူးလားအဖေ၊ သူဘယ်ရောက် သွားပြီလဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုမေးနေတာလဲ... မင်းခေါ်သွားတဲ့ သာ ခင်ကိုမေးနေတာလား... သာခင်က ညကတည်းက သူ့အိမ် ပြန်ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါထက် မင်းတို့နှစ်ယောက် ယူသွားတဲ့ ဟိုအလောင်းရော ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ထိုအခါမှ အလောင်းကို သတိပြန်ရလေတော့သည်။

“ဟို... သချိုင်းကုန်းမှာ ချဆားခဲ့တယ်...”

“ဟာ... မင်းကြောင့်တော့ ခက်တာပါပဲကွာ... တော် ကြာ ပြဿနာတွေရှုပ်လာတော့မှာပဲ... လာ သွားကြည့်ကြရ အောင်”

ဟုပြောပြီးခေါ်သဖြင့် နေရာမှထလိုက်လာသည်။ သူ စိတ်ထဲမှာတော့ ညကတွေ့ခဲ့ရသော အမျိုးသမီးကိုသတိရနေ သည်။ စွဲလမ်းနေသည်။ ညကတစ်ညလုံး သူနှင့်အတူတူရှိနေ ပြီးမှ ယခုဘယ်ရောက်သွားပြီမသိတော့ပေ...။

သုသာန်နေရာရောက်တော့ ညကသူတို့ချထားသော နေရာမှအလောင်းကို မတွေ့ရတော့ပေ။ မြေကျင်းတူးလက်စ နေရာနှင့် တူရွင်း၊ ပေါက်ပြားတို့ကိုသာ တွေ့ရတော့သည်။

“ငါတို့ချထားခဲ့တဲ့အလောင်း ဘယ်နေရာရောက်သွား ပြီလဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကတွေ့လို့များ မြေမြှုပ်ပစ်လို့မပြီ

www.burmeseclassic.com

လား”

ထိုသို့တွေးတောပြီး ထိုနေရာတစ်ဝိုက်သို့ လိုက်ရှာ ကြည့်တော့လည်း လောလောဆယ်မြှုပ်ထားသောမြေပုံ မတွေ့ ရပေ။

သားအဖနှစ်ယောက် အနီးတစ်ဝိုက်သို့ လိုက်ကြည့် တော့လည်း အလောင်းကိုမတွေ့ရတော့သဖြင့် ပေါက်တူးနှင့် တူးရွှင်းတို့ကို ယူပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ သာခင်ရောက်လာလေသည်။

“သာခင် မင်းကတော့ဟန်ကျပြီ. . . ငါ့မှာသာ. . .”

ဟုဖိုးမောင်က မချီတင်ကလေးသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ သည်။ ညက သာခင်တစ်ယောက် တစ်ပိဿာခန့်ရှိသော ရွှေတုံး ချသွားသည်ကို မြင်သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေ သည်။

“မင်းရောဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲ”

ဟုမေးသဖြင့် ညကသရဲသဘက်တို့နှင့် တွေ့ခဲ့ရသော အကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးနှင့် အတူ နေခဲ့ရသောအကြောင်းကိုတော့ မပြောတော့ပေ။

“ဒါဖြင့် မင်းလည်း ဘာမှမရခဲ့ဘူးပေါ့”

“ဘာမှမရခဲ့ဘူးကွာ တစ်ညလုံးသင်္ချိုင်းနားမှာ အိပ်ပျော် နေတာ မနက်က အဖေလာခိုးတော့မှ ပြန်ထလာခဲ့တာပါ. . . ဒါထက် မင်းရလာတာကြီးရော. . .”

“ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး ခံလိုက်ကြရတာပါပဲကွာ. . .”

အိမ်ရောက်တော့မှ သူပေးလိုက်တဲ့ရွှေတုံးကြီးကို ကြည့်တော့မှ ရွှေတုံးမဟုတ်တော့ပဲ ရွှံ့တုံးကြီးဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတော့တာ ပဲ”

ဟုစိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောပြလေသည်။ ပထမတော့ ဖိုးမောင်က သူပြောတာကို မယုံပေ. . . သူတို့နှစ်ယောက်ပြော နေသည်ကိုကြားတော့ ဦးဘစိန်ကပင် မေးသဖြင့်အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်ကြလေသည်။

ဦးဘစိန်ကတော့ ထိုအကြောင်းများကို ကြားဘူးနားဝ နှိသူမို့ထိုကဲ့သို့ပြောလိုက်သည်။

“အင်း. . . မင်းတို့ပြောတာတွေ နားထောင်တော့မှ ငါ သဘောပေါက်တော့တယ်၊ မင်းတို့က ကိုယ့်ကိုချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးနိုင်မယ့်သူ အိမ်ပေါ်ရောက်လာတာကိုတောင် ချမ်းသာ အောင်မလုပ်နိုင်ကြပဲကိး. . .”

“အဖေကလည်း ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိဘူး၊ ကျွန် တော်တို့နားလည်အောင်ပြောပြပါဦး”

“ငါလည်း ဒီအကြောင်းမျိုးတွေကို သိပ်တော့နားမလည် ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှေးကလူကြီးသူမတွေပြောဘူးတဲ့ ပုံအရဆိုရင် ညက ငါတို့အိမ်ရောက်လာတဲ့လူဟာ သာမန်မဟုတ်ဘူး၊ ဖိုဝင် မှော် ဝိဇ္ဇာထိုရ်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့များတယ်”

“ဖိုဝင်တယ်ဆိုတာဘာလုပ်တာလဲ”

“ဖိုဝင်တယ်ဆိုတာ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီတွေ တစ်ဆင့်တက်ဖို့ လုပ်ကြတာတွေပဲ မီးထုံကူးတာ၊ ရေထုံကူးတာ၊ မြေကျင်း

www.burmeseclassic.com

အောင်းပြီး ဖိုဝင်ကြရတယ်လို့တော့ ကြားဘူးတာပဲ၊ ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ကြီး ဇာတ်ထုပ်မှာ မောင်ကံဇာတ်ထုပ်ကို ကြည့်ဖူး ကြတယ်မဟုတ်လား”

“ကြည့်ဖူးပါတယ်”

“မောင်ကံက ဖိုဝင်တဲ့ဇော်ဂျီကို အကူအညီပေးခဲ့တဲ့သူ ဖြစ်လို့ အောင်မြင်သွားတဲ့အခါ မြေလျှိုးနိုင်တဲ့ လှံပုံရလို့ လူစွမ်း ကောင်းဖြစ်သွားတယ်၊ အခုလည်း ဒီလိုပဲထင်ပါရဲ့ . . သူမှာသွား တဲ့အတိုင်းသာ ဖိုဝင်လို့အောင်မြင်သွားရင် မင်းတို့ကို ချမ်းသာ အောင် လုပ်ပေးနိုင်တာပေါ့”

ဟုစိတ်မကောင်းသောအသံဖြင့် ရေရွတ်ပြောဆိုနေ သည်။ ဖိုးမောင်နှင့် သာခင်တို့နှစ်ယောက်မှာလည်း ယခုမှပင် နောင်တရနေသကဲ့သို့ ခံစားနေကြရသည်။

“အင်း . . လောကမှ ကံမကောင်းလို့ လူဆင်းရဲနေရင် တစ်နေ့ကျရင် ပြန်ပြီးချမ်းသာအောင် လုပ်လို့ရနိုင်သေးတယ်၊ အသိပညာမရှိရင်တော့ ချမ်းသာအောင်လုပ်ပေးမယ့်သူ တွေ တာတောင်မှ ချမ်းသာအောင် မလုပ်နိုင်ကြတော့ဘူး”

ဟုရေရွတ်ပြောဆိုပြီး နေရာမှထသွားလေသည်။ ဖိုး မောင်နှင့်သာခင်တို့လည်း ထိုအကြောင်းများကိုပြောဆိုရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြရုံမှလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်ကြတော့ပေ။

ကွဲကြေသွားသောမှန်တစ်ချပ်ကို တစ်စချင်းကောက်ပြီး ပြန်ဆက်ပါက ရနိုင်သေးသော်လည်း ဆုံးရှုံးသွားသောအခွင့် အရေးတစ်ခုကိုတော့ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ရဖို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ

ဖြစ်နိုင်တော့ပါချေ။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဖိုးမောင်တစ်ယောက်မှာ တစ်ည တာ တွေ့လိုက်သော ထိုအမျိုးသမီးကို စွဲလမ်းနေသောကြောင့် ငေးမှိုင်းနေတော့သည်။ သူ့အနေဖြင့် ဝိဇ္ဇာနှင့်လည်း ပြန်တွေ့ချင် သည်။ လှပသော အမျိုးသမီးနှင့်လည်း ပြန်တွေ့ချင်နေလေ သည်။ ထိုကဲ့သို့ပင် သာခင်တစ်ယောက်မှာလည်း ဥစ္စာရှား ရှားနေ တော့သည်။

ရွှေတုံးဘဝမှ ရွှေတုံးအဖြစ်ပြောင်းသွားသော ရွှေတုံးကို ဝင် လွင့်မပစ်ဘဲ ခေါင်းရင်းမှာ တင်ထားလေသည်။ သူသည် တစ်နေ့တွင် ထိုရွှေတုံးကြီးမှ ရွှေတုံးကြီးပြန်ဖြစ်လာလိမ့်နိုးဖြင့် တကြည့်ကြည့်ဖြစ်နေသည်။ ကြာတော့ မိန်းမဖြစ်သူကမေး သည်။

“ကိုသာခင် ရွှေတုံးကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ပေါ်တင်ထား ပြီး ထိုင်ကြည့်နေတာလဲ”

“နင်မသိပါဘူးဟာ”

သူပြောသကဲ့သို့ပင် မိန်းမဖြစ်သူမှာ ထိုအကြောင်းများ တို့ဘာမှမသိပေ။

“အလုပ်မလုပ်ဘဲ ရွှေတုံးကြီးထိုင်ကြည့်နေရုံနဲ့ ထမင်းစား မြှော့မို့လား ထိုရွှေတုံးကြီးက ရွှေဖြစ်လာမှာမို့လား”

“နင်မသိပါဘူး . . . ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟုတာပြောပြီး ဆေးပေါလိပ် တွင်တွင်ဖွာရင်း ရွှေတုံးကြီး အနီးမှာသာထိုင်နေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

မိန်းမလည်းဘာမှမပြောတော့ပဲ လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်များကိုသာ လုပ်နေတော့သည်။ တစ်ညမှာတော့ ရွှေတုံးကြီးအနီးမှာ ခွေခွေကလေးအိပ်ပျော်နေစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က ပုတ်နှိုးလိုက်သဖြင့်ပြန်နိုးလာသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ သူ့နံဘေးမှာလူတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုလူမှာ တစ်ကိုယ်လုံးမီးလောင်ခံထားရသကဲ့သို့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေလေသည်။ ကြောက်စရာကောင်းသော ပုံပန်းဏှာန်မျိုးလည်းဖြစ်နေလေသည်။

“ဟင်... ခင်... ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ငါ့ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား... မင်းတို့နှစ်ယောက် အသုံးမကျလို့ ဒီဘဝမျိုး ရောက်သွားခဲ့ရတာလေ... မင်းက ရွှေတုံးကိုရွှေတုံးမှတ်ပြီး ငါ့ကိုဒီလိုဘဝမျိုးရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တာကိုး... ဒါကြောင့်မင်းကို ကလဲ့စားချေမလို့ ရောက်လာတာ...”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ... ကျွန်တော်တို့က ဒီအကြောင်းတွေကို ဘာမှနားမလည်း ဘာမှမသိလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာပါ သည်းခံဖူးပါ...”

ဟု ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် တောင်းပန်လေသည်။

“မင်းတောင်းပန်လည်း မရတော့ဘူး၊ ငါ့ရဲ့လုပ်ငန်းစဉ်မအောင်ခဲ့လို့ မိစ္ဆာဘဝနဲ့ အချိန်တော်တော်ကြာအောင် နေရတော့မယ် မင်းတို့သစ္စာပျက်လို့ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ မင်းတို့လိုအသိဉာဏ်မရှိတဲ့လူတွေကတော့ လူ့လောကမှာရှိနေရင်လည်း

ဆန်ကုန်မြေလေးပါပဲ”

ဟုပြောပြီး ရှေ့သို့တဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်လာသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ... ကြောက်ပါပြီဗျာ”

ဟုအော်ရင်းဟစ်ရင်းနှင့်ပင် နောက်သို့ဆုတ်သွားသော်လည်း မလွတ်သာတော့ပေ။ ထို့နောက်မှာတော့ သာခင်တို့အိမ်ဘက်မှ စူးစူးဝါးဝါးနှင့်ကြောက်လန့်တကြား အော်သံဟစ်သံများ ကြားရသဖြင့် ဖိုးမောင်တို့သားအဖ ပြေးသွားကြသည်။ ထိုအိမ်ရောက်တော့ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခွေခွေလေးလဲကျနေသော် သာခင်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ပွေ့ထူလိုက်သောအခါ အသက်မရှိတော့ပေ။

တစ်ကိုယ်လုံးသေလောက်သော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်လဲ မတွေ့ရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးကြည့်တော့မှ အဖြေတွေ့ရလေသည်။

အခြားမဟုတ်ပါချေ။ သာခင်၏နှာခေါင်းနှစ်ပေါက်နှင့် ဝါးစပ်ပေါက်ထဲမှာ ရွှေစေးများပြည့်နေသောကြောင့် အသက်ရှူကျပ်ကာ သေရခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုရွှေစေးများကိုသူ့ပါးစပ်ထဲသို့ အတောင့်လိုက်ဝင်သွားအောင်မည်သူထိုးထည့်သွားခဲ့သည်ကိုတော့ မသိပေ။ ထိုနေရာနှင့်မနီးမဝေးမှာတော့ ထူးခြားမှုတစ်ခုကိုတွေ့ရသဖြင့် ဖိုးမောင်က မဝံ့မရဲဖြင့်ကောက်ယူပြီး မီးရောင်ဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အမလေး”

ချက်ချင်းအလန့်တကြားအော်ပြီး ပြန်လွှတ်ချလိုက်

www.burmeseclassic.com

သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဦးဘစိန်က အနားရောက်လာပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျနေသော ရုပ်တုကို ကောက်ယူပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမီးလောင်ထားသဖြင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ကာ တွန့်လိမ်ခြောက်သွေ့နေသော လူခြောက်ရုပ်ကလေးပင်ဖြစ်သည်။

တစ်ပေကျော်ကျော်ခန့်ရှိပြီး လူတစ်ယောက်၏ အင်္ဂါရုပ်များစွာပါသည်။

မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ပိတ်ထားသော်လည်း မျက်နှာပုံပန်းသဏ္ဍာန်က ဘီလူးမျက်နှာကဲ့သို့ ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ ဦးဘစိန်က သူ့လက်ထဲမှ လူခြောက်ရုပ်ကလေးကို တအံ့တဩကြည့်နေလေသည်။

သို့သော် သူကမျက်စိမကောင်းလှသဖြင့် လူခြောက်ရုပ်ကလေး၏ လက်တစ်ဖက်မှာပေနေသော ရွှံ့စေးများကိုတော့ သတိမပြုမိတော့ပေ။

အပန်း (၅)

ဖိုဝင်နေသော ရွာမှလူသတ်ကောင်

သာခင်တစ်ယောက် မျက်စိအောက်မှာပင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်သေဆုံးသွားသည်ကို မြင်တွေ့ရပြီးနောက်ပိုင်းမှာတော့ ဖိုးမောင်တစ်ယောက် မနေဝံ့မထိုင်ဝံ့အဖြစ်မျိုး ရောက်နေသည်အထိ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေတော့သည်။

“အဖေပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင်... ငါတို့မြေမြုပ်ဖို့ယူသွားတဲ့အလောင်းက ဖိုဝင်တဲ့ဝိဇ္ဇာလို့ပြောတယ်၊ ငါတို့အသုံးမကျလို့အခုတော့ ဝိဇ္ဇာဘဝကနေ မိစ္ဆာဘဝ ရောက်သွားရပြီ... ”

www.burmeseclassic.com

ဒါကြောင့် ငါတို့ကိုအခဲမကျေလို့ နောက်ကလိုက်လာပြီး သာခင်ကို သတ်သွားတာဖြစ်မယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ငါ့အလှည့်လဲ တစ်နေ့ရောက်လာနိုင်တယ်”

ဟုတွေးမိပြီး ညအချိန်ရောက်လာပါက ခါတိုင်းကဲ့သို့ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်မဆင်းဝံ့အောင်၊ တစ်ယောက်တည်း မနေဝံ့အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

သာခင်သေသွားသောနေ့တွင် သူ့အလောင်းနံဘေးမှာ တွေ့သော လူခြောက်ရုပ်ကလေးကိုတော့ ဦးဘစိန်က မြစ်ထဲ ပစ်ချလိုက်သောကြောင့် မရှိတော့ပေ။

တစ်ညမှာတော့ ဖိုးမောင်တစ်ယောက် အိမ်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေစဉ် နားထဲမှာခြေသံလိုလိုကြားရသဖြင့် ပြန်နိုးလာပြီး မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်အိမ်လုံးမှောင်မဲနေပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။

မြစ်ကမ်းဘက်မှလတာပြင်ပေါ်သို့ ဒီရေတက်နေသော လှိုင်းခတ်သံများကိုတော့ ခပ်သဲ့သဲ့ကြားနေရသည်။ တဲပေါ်သို့ လူတစ်ယောက်တက်လာသော ခြေသံကြောင့် ကြမ်းခင်းများက အသံမြည်နေသည်။

သူတို့နေသောတဲအိမ်မှာ တံခါးမရှိပေ။ လူဝင်ပေါက် တစ်ခုသာရှိပြီး ထိုအပေါက်မှ လူတစ်ယောက်တက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ဖိုးမောင် များစွာထိတ်လန့်သွားသဖြင့် အိပ်ပျော်နေသော အဖေနှင့်အမေတို့ကိုနိုးရန် စိတ်အကြံပေါ်သော်လည်း

အသံလည်းမထွက် လူကလည်း နေရာမှထမရတော့ပေ။

ထိုအခိုက်မှာပင်ခြေသံတကျွံကျွံဖြင့် အိမ်ထဲဝင်ကာသူက အနားရောက်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးအမဲဝတ်ကြီး ခြုံထားသဖြင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိရပေ။

“ခင်... ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

“ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်ရင် ဒီမှာကြည့်တော့”

ဟုပြောပြီး ကိုယ်ပေါ်မှာခြုံထားသော အဝတ်မည်းကြီးကို ဖယ်ချလိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်ဒဏ်ရာများဖြင့် ပြည့်နေပြီး မျက်နှာမှာလည်းရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော လူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

ဖိုးမောင်ခင်ဗျာ ဘီလူးမျက်နှာမျိုးဖြင့်ကြောက်စရာကောင်းလှသော ထိုလူ၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုမြင်ရသောအခါ နေရာမှ ထပြေးလိုသော်လည်း နေရာမှရွေ့မရပေ။ ကိုယ်ပေါ်မှ မီးလောင်ဒဏ်ရာများမှာ အကင်းမသေသောကြောင့် အငွေ့များနှင့် အသားမီးလောင်သော ညှော်နံ့များထွက်နေသည်။

တစ်နည်းပြောရလျှင် လူသေမီးရှို့ရာမှ ထွက်လာသော အနံ့မျိုးဖြစ်သည်။

“သိပ်ကြောက်မနေပါနဲ့ကွာ မင်းကိုအခု မသတ်သေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သိပ်ကြာကြာတော့မထားပါဘူး အချိန်ကျရင် တော့သတ်ရမှာပဲ”

“ချမ်းသာပေးပါဗျာ ကျွန်တော်က မိဘတွေကိုလုပ်ကျွေးနေရတာ မသတ်ပါနဲ့”

www.burmeseclassic.com

“ဒါကြောင့် အသက်ချမ်းသာခွင့် ရနေသေးသာပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်ရင်တော့ မင်းလည်းရွံ့တုံးကိုရွှေတုံးထင်ပြီး သစ္စာမရှိတဲ့ လူလို သေရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့က ဘာမှမသိကြပါဘူးဗျာ . . ခင်ဗျားကို လည်းအဲဒီဘဝမျိုးရောက်စေလိုတဲ့ ဆန္ဒမျိုးမရှိပါဘူး”

“မင်းတို့အတော်မိုက်တာပဲ ကိုယ့်ကိုချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့သူ အိမ်ပေါ် ကိုရောက်လာတောင်မှ အောင်မြင် အောင်မလုပ်နိုင်ကြဘူး”

“ခင် . . . ခင်ဗျားက ဘယ် ဘယ်သူလဲဟင်”

“ငါက ဖိုဝင်ဝိဇ္ဇာတစ်ယောက်ပဲ နောက်ဆုံးအဆင့်ကို သွားဖို့ ခရီးတစ်ဝက်မှာပဲ မင်းတို့အသုံးမကျလို့ အခုလိုဘဝ ရောက်ခဲ့တာပဲ”

ဟုမချီတင်ကဲအသံမျိုးဖြင့်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ဘာမှမသိလို့ အခုလိုဖြစ် ရတာပါ ဒါထက်အရင်လိုဘဝကို ပြန်မရတော့ဘူးလားဟင်”

ဟုအရဲစွန့်ပြီးမေးလိုက်သည်။

“ငါ့မှာ မိစ္ဆာဘဝရောက်နေတော့ အရင်လို သိဒ္ဓိစွမ်း အားတွေ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ ဒီဘဝကလွတ်မြောက်အောင် ကူညီပေးနိုင်တဲ့လူမျိုးနဲ့တွေ့မှပဲ ပြန်ကြိုးစားရတော့မှာပဲ အခုလော လောဆယ်တော့ လူတွေကိုသတ်ပြီး အသက်ရှင်နေရတယ်”

ဟုပြောပြီး ဖိုးမောင်ကိုနီရဲသောမျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“တောင်း . . . တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ . . ကျွန်တော့် ကိုတော့ . . မ . . မသတ်ပါနဲ့”

“မင်းကိုမသတ်စေချင်ရင် ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်မလား”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲဟင်”

“အခု ငါ့မှာနေစရာမရှိဘူး၊ ဒီတော့ ငါ မင်းနဲ့လာနေမယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ် ငါရှိတာကို တခြားဘယ်သူမှ မသိစေရဘူးနော်”

ဖိုးမောင်က ကြောက်သဖြင့်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“နောက်ပြီး ငါ့အကြောင်းတွေကိုလည်း ဘယ်သူမှမပြောရဘူး ပြောတာနဲ့မင်းတို့တစ်အိမ်လုံးသတ်ပြစ်မယ်”

ဟုကြိမ်းမောင်းပြောဆိုလေသည်။

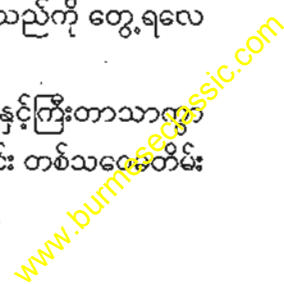
“မ . . မပြောဝံ့ပါဘူးဗျာ၊ ဒါထက် ဒီလောက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုနေမှာလဲဟင်”

“မင်းက . . . ငါ့ကို ဝှက်ထားပေးရမှာပေါ့”

ဟုပြုလုပ်ရမည့် အစီအစဉ်အချို့ကို ပြောပြလေရာ ဖိုးမောင်လည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ရောက်သောအခါ သူ့အိပ်ရာနံဘေးမှာ လူခြောက်ရပ်ကလေးရောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လူခြောက်ရပ်ကလေးမှာ သေးတာနှင့်ကြီးတာသာတာပြီး ညကတွေ့ခဲ့ရသော ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အတိုင်း တစ်သေဝေတိမ်း

တူကာ ကြောက်စရာကောင်းလေသည်။

“သူကတော့ ညကလာပြောသွားတဲ့အတိုင်း ငါ့ဆီ ရောက်နေပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ... ငါ့သဘောနှင့်ထားလို့ တော့မဖြစ်ဘူး၊ သူကမပြောနဲ့ ဆိုပေမယ့်လည်း အဖေကိုတော့ ပြောရမှာပဲ”

ဦးဘစိန်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး လူခြောက်ရုပ် ကလေးကိုပြတော့ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်

“ဒီလူခြောက်ရုပ်ကသာခင်သေတုန်းက ငါမြစ်ထဲလွင့် ပစ်လိုက်တဲ့အရုပ်မဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုကြောင့် ဒီကိုပြန်ရောက် နေသာလဲ”

ဖိုးမောင်က အိပ်မက်ထဲမှ ဖိုဝင်မိစ္ဆာပြောသွားသောအ ကြောင်းများကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဦးဘစိန်မှာ များစွာတုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“ငါတို့တော့ ဒုက္ခပါပဲ ဆင်းရဲလို့ရွာအပြင်ထွက်ပြီး အေး အေးဆေးဆေးနေပါတယ်ဆိုမှ အကုသိုလ်အထုပ်ကြီးက အိမ် ပေါ်ရောက်လာတော့တာပဲကိုး၊ ဒီအရုပ်ရှိနေသမျှတော့ ငါတို့ နေတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အန္တရာယ်ဆိုးတွေ ပေါ်လာတော့မှာပဲ”

ဟုညည်းညည်းညူညူရေရွတ်ပြောဆိုလေသည်။

“ဒါ... ဒါဖြင့်... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အဖေ၊ မြစ်ထဲပစ် လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဒီလိုလုပ်တာနဲ့ ငါတို့ကို အရင်လာသတ်မှာပေါ့၊ မထူး တော့ပါဘူးကွာ... ဖြစ်ပျက်သမျှအကြောင်း အကောင်းလို့ပဲ

သဘောထားရတော့မှာပဲ . . . ဒါပေမယ့် ဒီလူခြောက်ရုပ် အိမ် မှာရှိနေတဲ့အကြောင်းကို ဘယ်သူမှမရိပ်မိဖို့ မသိဖို့တော့ အ ရေးကြီးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ”

“မင်းမကြာခင် သိလာရလိမ့်မယ် ငါပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ် ဒီအရုပ်ရှိနေတဲ့အကြောင်းကို ငါတို့မိသားစုသုံးယောက်က လွဲပြီး တခြားသူတွေမသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားပေတော့”

ဟုပြောသဖြင့် ထိုအရုပ်ကို ထန်းခေါက်ဖာတစ်လုံးဖြင့် ထည့်ကာ တစ်နေရာမှာသိမ်းထားလိုက်သည်။ ဖိုးမောင်တို့နေ သောရွာမှာ ရွာဟုသာခေါ်သော်လည်း စနစ်တကျတည်ထား သောရွာမျိုးမဟုတ်ပဲ ငါးဖမ်းသမားများ၊ လက်လုပ်လက်စား သမားများ စုပေါင်းနေသော နေရာဖြစ်သည်။

မြစ်ကမ်းနှင့် မနီးမဝေးမှာ ဓနိတော၊ ခရာတောနှင့် လမုတောများရှိသည်။ အပေါ်ဘက်မှာတော့ စပါးစိုက်သော လယ်ကွင်းများရှိသည်။

လယ်ကွင်းများအစပ် ကမ်းခြေနှင့်မနီးမဝေးနေရာ ၌ တဲများထိုးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ လမုတောများရှိသောကြောင့် လည်း“လမုတောရွာ” ဟု အလွယ်တကူခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

လမုတောရွာမှာ နေထိုင်ကြသည့်အများစုမှာ ဆင်းရဲ သားနှင့် လက်လုပ်လက်စားများသောကြောင့် ၎င်းတို့နေရန် ဆောက်ထားသော နေအိမ်များမှာလည်း တဲအိမ်များသာဖြစ်ကြ သည်။

www.burmeseclassic.com

သစ်သားတိုင်း၊ ဝါးတိုင်းများထူကာ ခနိမိုးလျက်ဝါးကြမ်း ခင်းထားသော တဲအိမ်များသာဖြစ်သည်။ မည်သည့်တဲအိမ်မဆို လူဝင်ပေါက်သာထားပြီး တံခါးတပ်ဆင်ထားခြင်းတော့ မရှိကြပေ။ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် တံခါးမရှိခါးမရှိ ဝင်ထွက်သွားလာကြသည့်သဘောပင်ဖြစ်၏။

လမုတောရွာမှာ ယခုရက်ပိုင်းတွင် မကြာခဏလူ အသေအပျောက်များနေသည်။ တစ်အိမ်မှာတစ်ယောက် သေပြီး ရက်လည်ရုံသာရှိသေးသည် အခြားအိမ်မှာ တစ်လောင်းပေါ်ပြန်သည်။ ခါတိုင်းလည်း လူအသေအပျောက်ရှိသော်လည်း ထိုမျှလောက် အသေအပျောက်မများလှပေ။

တစ်လောင်းရက်လည်ရုံရှိသေး နောက်တစ်လောင်းက သေပြန်သောအခါ ရွာလူကြီးဦးဘဟန်က ရွာထဲဖုတ်ဝင်နေပြီ ယူဆကာ တောထုတ်ခြင်းများ ပြုလုပ်စေသည်။

ရပ်ရွာလေ့ တောထုတ်ပုံမှာ နေဝင်ရီတရောအချိန် ရောက်လာပါက အိမ်တိုင်းစေ့မှ သံပုန်းများ၊ ဒန်အိုးဒန်ခွက်များ၊ ဝါးပိုင်းများကို သံပြိုင်တီးကြခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ ထိုသို့ တောထုတ်သော်လည်း မရပေ။

လူအသေအပျောက်က ပေါ်မြဲပေါ်နေသည်။ တောထုတ်၍ မရသောအခါ ဒလဘက်မှရှိသော ဘုန်းကြီးကျောင်းများမှ ဘုန်းကြီးများပင့်ပြီး ပရိတ်ရွတ်ကြပြန်သည်။ မရပြန်ပေ။ လူတစ်ယောက်သေပြီး ခုနစ်ရက်ပြည့်သည်နှင့် နောက်တစ်လောင်းက သေပြန်သည်။

တစ်နေ့တော့ ဖိုးမောင်က စိတ်ထဲမှာမသင်္ကာသောကြောင့် ထန်းခေါက်ဖာထဲမှာထည့်ထားသည့် လူခြောက်ရုပ်ကို အပြင်ထုတ်ကြည့်သည်။

ပါးစပ်နှင့်မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးများပေစွန်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သွေးများမှာ လောလောဆယ်စွန်းပေနေဟန်ဖြင့် မခြောက်သေးပဲရှိရာ အဝတ်စဖြင့်သုတ်ဖယ်ကာ ထန်းခေါက်ဖာအတွင်းသို့ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ်ရွာထဲမှာ လူတစ်ယောက်သေပြန်ပြီဟု သတင်းကြားသောအခါ လူခြောက်ရုပ်ကိုထုတ်ကြည့်ပြန်သည်။ ထိုအခါမှာလည်း ပါးစပ်နှင့်မျက်နှာတစ်ဝိုက်မှာ ပေနေသော သွေးများတွေ့ရပြန်သည်။

“အဖေရွာထဲမှာ လူတွေတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေနေတာ ဒီလူခြောက်ရုပ်များ လိုက်သတ်နေတာလား မပြောတတ်ဘူး၊ သူ့ပါးစပ်နဲ့မျက်နှာတစ်ဝိုက်မှာ သွေးတွေပေနေတာ တွေ့ရတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဘစိန်က စိတ်မသက်မသာဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အခုမှတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကံအကြောင်း တရားလို့ပဲသာ သဘောထားပေတော့”

“ဘုန်းကြီးတွေ ပရိတ်ရွတ်တာတောင် မရဘူးလား အဖေ”

“သူက သိဒ္ဓိရှိတဲ့မိစ္ဆာဘဝကနေ မိစ္ဆာဘဝရောက်နေ

www.burmeseclassic.com

တာဆိုတော့ တော်ရုံအစီအရင်တွေနဲ့တော့ ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အထက်လမ်းပညာကို အတော်အသင့်နားလည်တဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ယောက်နဲ့တွေ့မှပဲ အဆင်ပြေတော့မယ်ထင်တယ်။”

ဟုပြောလေသည်။

ရက်ဆက်ဆိုသလို လူအသေအပျောက်များ စိပ်လာသောအခါ လမုတောရွာမှာနေကြသူများမှာ တထိတ်ထိတ်တလန့်လန့် ဖြစ်လာကြသည်။

ကြောက်ရွံ့သဖြင့် အခြားနေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားကြသူများပင် ရှိလာသည်။ အချို့ဆိုလျှင် နေသည့်တဲကိုပင် ဖျက်မယူတော့ပဲ ဒီအတိုင်းထားခဲ့ကာ ဒလဘက်သို့ပြောင်းရွှေ့သွားကြသည်။

ထို့ကြောင့် ယခင်ကလက်လုပ်လက်စားတို့ အများစု နေသောလမုတောရွာကလေးမှာ တဖြည်းဖြည်းလူနေအိမ် ကျဲလာပြီး နေကြသူများမှာလည်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေကြရသည်။

ထိုနေရာမှာ ကျန်နေသူများမှာ အခြားသူများကဲ့သို့ အခြားတစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန်မတတ်နိုင်ကြသူများ ဖြစ်ကြရာ သေကာမှသေရော ထိုနေရာမှာပင် ဆက်နေကြရမည့် သူအချို့သာ ကျန်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ယခင်က တစ်နေကုန်အလုပ် သွားနေကြပြီး ညဉ့်ဦးပိုင်းမှ မိမိနေသောနေရာသို့ ပြန်ရောက်ကြသည်။

ထိုအခါမှပင် ချက်ပြုတ်စားသောကြောင့် လူသံ၊ သူသံ ကောင်းပြောသံ၊ ကလေးငိုသံ၊ ခွေးဟောင်သံတို့ဖြင့် ဆူဆူညံညံ နှိုးနေသောရွာမှာ ယခုတော့ နေဝင်ရီတရောအချိန် ရောက်လာသည်နှင့် အသံပျောက်ကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

မှောင်စပျိုးလာသည်နှင့် ခွေးအူသံ၊ ခွေးဟောင်သံများ ပေါ်ထွက်လာလေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ကြားရပြီဆိုလျှင် မကြာခင်မှ သော်လည်းကောင်း ငိုသံများကြားရလေသည်။

ခွေးအူသံ၊ ခွေးဟောင်သံများ ပေါ်ထွက်လာလျှင် ရင်ထိတ်နေကြရသည်။ မည်သည့်အချိန်မှာ-သေမင်းက မိမိရှိရာသို့ ချောက်လာလေမလဲဟု စောင့်နေရသည်မျိုးဖြင့် အသက်မရှူမိအောင်ရှိကြလေသည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် ယခင်က တပြုပြင်နေတတ်သော ကလေးငိုသံများပင် ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြသည်။

တစ်ရွာလုံး ငြိမ်သက်နေခြင်းက အခြားတော့မဟုတ်ပေ။ မည်သည့်အချိန်မှာ တစ်နေရာရာမှ ငိုသံပေါ်ထွက်လာလေမလဲဟု စောင့်ပြီးနားထောင်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

ထိုကဲ့သို့ငိုသံကြားရပြီးလျှင်တော့ ဒီညအဖို့ မရောက်သေးဟု ထင်မြင်ယူဆကာ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ရာဝင်နိုင်ကြသည်။ အချို့လည်း အချိန်မတော်မှ အလုပ်မှပြန်လာကြသူတို့က နှာထဲမှာ သွားလာနေသော အဝတ်မည်းကြီးခြုံထားသော မည်း

www.burmeseclassic.com

မည်းသဏ္ဍာန်ကြီးကို တွေ့မြင်သူကမြင်ကြသည်။ ထိုသို့မြင်
သော်လည်း ဘာမှမလုပ်တတ်သောကြောင့် မိမိတို့အလှည့်
မရောက်ပါစေနှင့်ဟုသာ ဆုတောင်းနေကြရပေတော့သည်။

အား(၆)

ဗိုဝင်မိစ္ဆာအားဝယ်ယူလိုသောသူ

တစ်နေ့သ၌ လမုတောရွာမှာနေထိုင်သော ဖိုးမောင်တို့
နေအိမ်သို့ လူနှစ်ယောက်ရောက်လာကြသည်။ တစ်ယောက်က
ဦးဗန်ကောင်းဖြစ်ပြီး ၊ ကျန်တစ်ယောက်က နီမောင်ဖြစ်လေ
သည်။

နီမောင်က ကမာကဆစ်ရွာဘက်တွင် နေထိုင်သူဖြစ်ပြီး
ဦးဗန်ကောင်းက ပိုလ်တထောင်ဘက်ကမ်း၌ နေထိုင်သူဖြစ်
သည်။ နီမောင်က အသက်(၂၅)နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး ဒလဘက်
တင်းနှင့် ရန်ကုန်ဘက်ကမ်းသို့ သမ္ဗန်ခတ်ကာ အသက်မွေးဝမ်း

www.burmeseclassic.com

ကျောင်းပြုနေသူ ဖြစ်သည်။

သူသည် ကူးတို့သမ္ဗန်ခတ်ပို့ရင်းမှ ခရီးသွားများပြော
နေသော အကြောင်းအရာမျိုးစုံတို့ကို နေ့စဉ်ကြားနေရသူဖြစ်
သည်။

ကူးတို့သမားဖြစ်သောကြောင့် သမ္ဗန်ပေါ်မှာ အချင်း
ချင်းပြောဆိုနေကြသော အကြောင်းအရာမျိုးစုံတို့ကို နေ့စဉ်ကြား
နေရသူဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့နေ့စဉ်ပြောဆိုနေကြသော အကြောင်းများထဲ
တွင် ယခင်ရက်များက လူပြောသူပြောအများဆုံး အကြောင်းအ
ရာမှာ . . . မကြာခင် ရန်ကုန်မြို့သို့ ဂျပန်စစ်တပ်များ ရောက်လာ
တော့မည့်အကြောင်းနှင့် မကြာခင် ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများရောက်
လာပြီး ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ကြတော့မည်ဆိုသော အကြောင်းများဖြစ်
သည်။

ယခုရက်ပိုင်းလပိုင်းမှာတော့ ထိုအကြောင်းများထက်
ပိုမိုစိတ်ဝင်စားသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကိုသာ ပြောဆိုနေ
ကြသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ . . .

လမုတောရွာဘက်တွင် တစ်ရွာလုံးဖုတ်ဝင်နေသည် ဟု
သောသတင်းဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းက ဂျပန်စစ်တပ်များရောက်
လာပြီး ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ကြမည်ဆိုသော သတင်းထက် ပိုပြီးစိတ်
ဝင်စားစရာ ကောင်းလေသည်။

နီမောင်လည်း သမ္ဗန်ခတ်ရင်းနှင့် ထိုအကြောင်းကို စိတ်

ဝင်စားလေသည်။ မနက်မိုးလင်း၍ ခရီးသည်များကို ကူးတို့
သမ္ဗန်ဖြင့် ရန်ကုန်ဘက်ကမ်းသို့ စပျီဒိုဆိုကတည်းက ထိုသတင်း
တို့ ဦးစွာကြားရတော့သည်။

“ညတုန်းကလည်း လမုတောရွာဘက်မှာ လူတစ်
ယောက် ထပ်သေပြန်ပြီတဲ့”

“ဘယ်လိုကြောင့်သေတာလဲ ရောဂါဖြစ်လို့လား”

ထိုအကြောင်းကို မသိသေးသူတစ်ဦးက ဝင်မေးသည်။

“ရောဂါဖြစ်တာထက် ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းတာ
ပေါ့အေ . . . အခုဟာက တစ်ရွာလုံးဖုတ်ဝင်နေတာတဲ့ မကြား
သေးဘူးလား”

“ဖုတ်ဝင်နေရင်လည်း တောထုတ်ရင်ထုတ်၊ ဒါမှမဟုတ်
ရင်လည်း ဘုန်းကြီးလေးဘာလေး ပင့်ပြီးတော့ ပရိတ်ရွတ်လိုက်
ရင် ထွက်သွားမှာပေါ့”

“လမုတောရွာမှာဝင်နေတဲ့ ဖုတ်ကောင်က နင်ပြောသ
လို ဖုတ်မျိုးမဟုတ်ဘူးဟဲ့”

“အဒေါ်ဖုတ်က ဘယ်လောက်ကြီးနေလို့လဲ”

ထိုစကားကြောင့် သမ္ဗန်ပေါ်မှာပါလာသူများက တလွဲ
သဘောပေါက်ပြီး ရယ်ကြလေသည်။

“ညည်းကလည်းစကားပြောတာ ငါဖုတ်ကောင်တောင်
ဖြစ်နေပြီ . . .”

“ဆက်ပြောပါဦး အဒေါ်ရဲ့”

“အဲဒီဖုတ်ကောင်က သာမန်မဟုတ်ဘူးလို့ပြောတယ်

www.burmeseclassic.com

တောထုတ်တာလည်းမရဘူး၊ ကမ္ဘာဝါစာဖတ်လည်း မပြေးဘူးတဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သတ်စားနေတော့တာပဲတဲ့”

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြသလဲဟင်”

“ပထမတော့ ရောဂါကြောင့်သေတယ်ပဲ ထင်ကြတာပေါ့။ နောက်မှ မဟုတ်ပဲ ဖုတ်ကောင်ဝင်စားနေမှန်းသိကြရတာတဲ့။ အခုတော့ တစ်ရွာလုံးလူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေကြတာရော... တချို့လည်း မနေဝံ့ကြတော့တာနဲ့ တခြားပြောင်းပြေးကြတာရော တစ်ရွာလုံး နည်းနည်းပဲကျန်တော့တယ်လို့ သတင်းကြားတယ်”

“အဲဒီဖုတ်ကောင်က ဘယ်မှာနေလဲဟင်”

အသက်အရွယ်ငယ်ရွယ်သေးသော အမျိုးသမီးက တကယ်သိချင်ပြီးမေးသော်လည်း အမေးခံရသူက တစ်မျိုးထင်ကာ စိတ်တိုသွားဟန်ရှိသည်။

“ညီးကလည်း ကတ်သီးကတ်သတ် အတော်မေးတယ်၊ သိချင်ရင် ကိုယ်ဘာသာသွားရှာတော့”

ဟုပြောလိုက်ရာ ထိုအကြောင်းက ရပ်သွားတော့သည်။ သို့စေကာမူ ထိုမျှနှင့်တော့ ပြီးမသွားပါချေ... နောက်တစ်နေ့ မနက်ပိုင်း ကူးတို့သမ္ဗန်စတွက်သည်နှင့် ထိုအကြောင်းကို တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက်က စပြောလိုက်သည်နှင့် ကြားရပြန်သည်။

“လမုတောရွာမှာ ဖုတ်ဝင်တဲ့အကြောင်းက သာမန် မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဘယ်လိုလဲပြောပါဦးဗျ”

“ဇော်ဂျီဗိုဝင်တာဆိုလား ဘာလား၊ အဲဒါ မှားသွားပြီး ဆော့ ပိဇ္ဇာဘဝမရောက်တော့ပဲ မိစ္ဆာဘဝရောက်သွားတာလို့လဲ ပြောသံကြားတယ်၊ အဲဒီမိစ္ဆာဖြစ်နေတဲ့ဇော်ဂျီက ပြန်သတ်နေတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘယ်လိုပုံစံမျိုး ဖြစ်နေမလဲမသိဘူးနော်”

“သူ့ကို တွေ့ဖူးမြင်ဖူးတဲ့လူတွေ အဲဒီမှာရှိတယ်၊ ဟုတ်မဟုတ် တော့မသိဘူး အဲဒီလူတွေအိမ်ကတော့ လူအသေအပျောက် မရှိဘူးလို့သတင်းကြားတာပဲ”

ထိုလူပြောပြသောအကြောင်းအရာမှာ ခြေခြေမြစ်မြစ် နှိသဖြင့် အခြားသူများက စိတ်ဝင်စားသလို သမ္ဗန်ခတ်ရင်းနှင့် နားထောင်နေသော နီမောင်ကလည်း များစွာစိတ်ဝင်စားမိလေသည်။

သို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် ဗိုလ်တထောင်ဘက်ကမ်းမှာ နေထိုင်သော ဦးဗန်ကောင်းရှိရာသို့ တကူးတကသွားပြီး ထိုအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။

နီမောင်နှင့်ဦးဗန်ကောင်းမှာ ယခင်ကတည်းက သိကျွမ်းခင်မင်နေသည့် မိတ်ဆွေရင်းချာများ ဖြစ်ကြသည်။

“နီမောင်ပါလား... ဒီကနေ့ ကူးတို့မခတ်ဘူးလား”

“မနက်ပိုင်းပဲ ခတ်ပို့တယ်... ပြောစရာသတင်းထူးရှိ

သို့ အဘဆီလာခဲ့တာ”

ဦးဗန်ကောင်းက သူ့အိမ်မှာပင် နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး

www.burmeseclassic.com

အကြောင်းစုံမေးမြန်းလေသည်။

“ဘယ်လိုသတင်းထူးမျိုးလဲကွ ပြောပါဦး”

“ဟိုဘက်ကမ်းက ရွာလေးတစ်ရွာမှာ ဖုတ်ကောင်ဝင်စားနေလို့ လူတွေအသေအပျောက် အတော်ကလေးများနေတယ် အဘ”

“ဒါကမဆန်းပါဘူးကွာ ပရိတ်တရားတော်တွေ ရွတ်လိုက်ရင် ပြန်ထွက်သွားမှာပေါ့”

ဦးဗန်ကောင်းက ကွမ်းဝါးနေရင်းမှ အေးအေးအေးအေးဆေးပင် ပြန်ပြောလေသည်။

“အခုဝင်နေတဲ့ဖုတ်ကောင်က ပရိတ်ရွတ်ရုံနဲ့ မပြေးဘူးတဲ့”

“ဘယ်လိုဖုတ်မျိုးမို့လဲ”

“ဇော်ဂျီဖိုင်ရာက မိစ္ဆာဘဝရောက်နေတဲ့ ဖုတ်ကောင်လို့တော့ ပြောသံကြားတယ်”

“ဟင်. . .”

ထိုစကားကြားသောအခါ လှုပ်ရှားမှုများ ရပ်တန့်သွားပြီး တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး. . . ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသောကြောင့် ပါးစပ်ထဲမှကွမ်းပင် မဝါးတော့ပေ။

“မင်းပြောတာဟုတ်ရဲ့လား. . . သေသေချာချာပြောပြစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီဘက်မရောက်သေးတော့

သေသေချာချာတော့ မသိရသေးဘူး၊ ကူးတို့စီးတဲ့သူတွေ ပြောတာကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ. . .”

ဟုသူကြားခဲ့ရသော အကြောင်းများကို ဦးဗန်ကောင်းအား ပြန်ပြောပြလိုက်လေသည်။ သူစကားဆုံးတော့မှ မေးသည်။

“နောက်ထပ်ရော ဘာသတင်းတွေကြားရသေးသလဲ”

“တစ်ပတ်တစ်ယောက်လောက်တော့ လူတွေသေနေတုန်းပဲလို့ပြောသံကြားတာပဲ”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ တစ်ရွာလုံးကုန်မှပဲအေးမှာပဲ ဒါတောင်အေးချင်မှအေးမှာ. . . တစ်ရွာကုန်သွားရင် နောက်တစ်ရွာဆက်ပြီး စားဦးမှာပဲ”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲအဘ”

“ငါတို့အဲဒီရွာသွားကြရင်ပိုကောင်းမယ် ဒါပေမယ့် မင်းပါလိုက်ခဲ့မှဖြစ်မယ်”

“လိုက်ခဲ့မယ်လေ. . . ကျွန်တော်မှာ သမ္ဗန်ပါလာတာပဲ သမ္ဗန်နဲ့သွားကြတာပေါ့၊ ဒါထက် မေးပါရစေဦး ဟိုရောက်တော့ ဘာလုပ်မလဲဟင်”

“အဲဒီ မိစ္ဆာဖိုင်ရပ်ကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး တစ်ခါတည်း ယူခဲ့ရမှာပေါ့၊ ဒီအရပ်မတွေ့မချင်းဘဲ ဒီမှာလူတွေ ဆက်သေနေကြဦးမှာပဲ”

ဟုပြောဆိုကာ နေရာမှထပြီး ခရီးသွားရာတွင် ယူဆောင်လေ့ရှိသော လွယ်အိတ်ကြီးအတွင်းသို့ ပစ္စည်းများကို ထည့်နေလေသည်။

ထိုပစ္စည်းများထဲမှာ သွားလေရာ အမြဲယူဆောင်လေ့ရှိသော မြန်နန်းရှင်ရုပ်တုလည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းတို့နှစ်ယောက် အချင်းချင်းပြောဆိုနေကြသောစကားသံများကို အပြင်ဘက်မှာရောက်နေသော လူတစ်ယောက်က နားထောင်နေပြီးမှ ထိုနေရာမှခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ထွက်သွားသည်ကိုတော့ နီမောင်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး မသိလိုက်ကြတော့ပေ...။

ထို့နောက်မှာတော့ ဦးဗန်ကောင်းက လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို လွယ်အိတ်ဟောင်းကြီးတစ်လုံးထဲသို့ စုထည့်ပြီး လွယ်ကာ နီမောင်နှင့်ထွက်လာကြလေသည်။

မြစ်ကမ်းသို့ရောက်သောအခါ နီမောင်သမ္ဗန်နှင့်ပင်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးခဲ့ကြလေသည်။ လမုတောရွာရှိသောနေရာနှင့် ဗိုလ်တထောင်ဆိပ်ကမ်းမှာ သိပ်မဝေးပဲ မျက်စောင်းထိုးအနေအထားရှိသည်။

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောဖြင့်လာကြရာ မွန်းလွဲပိုင်းအချိန်လောက်မှ လမုတောရွာသို့ ရောက်သွားကြသည်။ သူတို့စီးသွားသောသမ္ဗန်ကို တစ်နေရာမှာ ထားခဲ့ပြီးနောက် ဖိုးမောင်တို့နေအိမ်သို့ မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး သွားကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သွားသောအချိန်တွင် ဦးဘစိန်ဒေါ်မြနှင့်ဖိုးမောင်တို့သုံးယောက်စလုံး တဲပေါ်မှာရှိနေကြလေသည်။

“ဟော နောက်ထပ်ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာကြပြန်ပြီ”

ဟု ဒေါ်မြက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်ပေါ်ခေါ်ပြီး ကွမ်းဆေးလက်ဖက်တို့ဖြင့်ဧည့်ခံသည်။

“ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလဲ”

ဦးဘစိန်ကမေးသည်။

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ လူခြောက်ရုပ်ကလေး ကြည့်ချင်လို့လာတာပါ”

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲဗျာ ဒီကနေ့မှပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှတယ်”

“ဘယ်လိုကြောင့်ပါလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ကြည့်ချင်တဲ့ လူခြောက်ရုပ်က မရှိတော့ဘူးဗျ”

“ဟင်... ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

“ဆွမ်းခံပြန်ချိန်လောက်ကမှ လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီးဝယ်တာနဲ့ ရောင်းလိုက်ပြီဗျ... ”

“ဘယ်သူများ ဝယ်သွားတာပါလိမ့်... ”

“ကျုပ်တို့လည်းမသိပါဘူးဗျာ၊ လူရည်သန့်သန့်နဲ့ မြို့သားတစ်ယောက် ဖြစ်မယ်ထင်တာပဲ... ကျုပ်တို့ကလည်း အိမ်မှာမထားချင်တော့တာနဲ့ သူကလည်းဘယ်ကဘယ်လို သတင်းကြားပြီး ရောက်လာတယ်မသိပါဘူး၊ အတင်းဝယ်တာနဲ့ပဲ ရောင်းလိုက်တယ်”

ဦးဗန်ကောင်းမှာ ခဲလေသမျှသဲရေကျ ဖြစ်သွားသကဲ့သို့ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

“ဒါထက်မေးပါရစေဦး၊ ကျုပ်တို့က ဒီအရုပ်ကိုဘယ်သူ မှမသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားကြတာပါ။ ခင်ဗျားတို့ကရောဘယ် ကသတင်းကြားလို့ ရောက်လာတာပါလဲ”

“ကျုပ်ကဆေးဆရာတစ်ယောက်ပါ သူကကမာကဆင် ဘက်မှာနေတော့ ဒီရွာမှာဖုတ်ဝင်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြား တာနဲ့ ကျုပ်ကိုလာပြောပြတယ်၊ ဒါကြောင့်တတ်နိုင်သလောက် အကူအညီပေးဖို့ ရောက်လာတာပါ ဒီရွာရောက်တော့မှ နီးစပ် ရာတွေစုံစမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားတို့လက်ထဲမှာ ဖိုဝင် ရုပ်ကလေး ရှိနေတယ်ဆိုတာ သတင်းကြားတာနဲ့ လာမေးကြည့် တာပါ။ . . .”

“အေးဗျာ . . . စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ခင်ဗျားလိုဆရာ ကြီးတစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ ရှိရင်အလကားပေးလိုက်မှာပါ”

ဦးဘစိန်က စိတ်ရင်းအတိုင်းပြောပြလေသည်။

“ဒါထက်မေးပါရစေဦး . . . ရုပ်တုကလေးကို လာဝယ် သွားတဲ့သူက ဆရာတစ်ယောက်များလား”

“ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး အရွယ်တောင်သိပ်မကြီးလှသေး ပါဘူး . . . လူရွယ်တစ်ယောက်ပါ။ . . .”

“ဆရာတစ်ယောက်မဟုတ်ပါပဲနဲ့ ဒီဖိုဝင်ရုပ်ကို ဘာ ကြောင့်ယူသွားတယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်အောင်ပါ။ တကယ် လို့ ယူသွားတဲ့သူဟာ ဒီအရုပ်အကြောင်းကို ဘာမှမသိတဲ့လူ တစ်ယောက်မှန်ရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ရွာမှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့ဒုက္ခမျိုးတွေ ဟာ အဲ့ဒီနေရာမှာ ဆက်ဖြစ်ဦးတော့မှာ အသေအချာပါပဲ”

“ကျုပ်လည်း သိတန်သလောက်သိပါတယ် . . . ဒါပေ မယ့် ဒီရွာမှာ ဆက်ထားရင်လည်း လူတွေသေ၊ တစ်ရွာလုံးကုန် တော့မယ် . . . ရွာပျက်တဲ့အနေအထားမျိုးလည်း ဖြစ်နေပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ဆက်မထားဘဲတော့လို့ ပေးလိုက်တာပါ . . .”

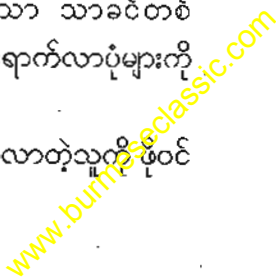
ဟု အမှန်အတိုင်းပြောပြသည်။

“ကျုပ်သဘောပေါက်ပါတယ် ဒါထက်ဖိုဝင်ရုပ်ကို ဘယ် ပုံဘယ်နည်းရခဲ့တယ်ဆိုတာ တစ်ဆိတ်လောက် ကျုပ်ကို ပြည့်စုံ အောင် ပြောပြပေးပါဗျာ . . .”

ထိုအခါ ထိုအကြောင်းများကို ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရ သော ဖိုးမောင်က အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလေသည်။

ဧည့်သည်တစ်ယောက် သူ့ဆီသို့ရောက်လာခဲ့ပုံ၊ ည တွင်းချင်း သေသွားသောကြောင့် . . . သုသာန်သို့ အဖော်တစ် ယောက်နှင့် သယ်ယူသွားပြီးမှ အနှောင့်အယှက်များ ရောက်လာ သဖြင့် မြေမမြှုပ်ဖြစ်ခဲ့ပုံ၊ အဖော်ပါလာသော သာခင်ကတော့ ရွှေတုံးရသဖြင့် ပြန်သွားပြီး သူကတော့ သရဲသဘက်များခြောက် လှန့်သည်ကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ထွက်ပြေးရာမှ မိန်းမတစ် ယောက်နှင့်တွေ့ပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပုံ၊ ထို့နောက် ဖခင်ကိုပါခေါ် ပြီး တစ်ခေါက်သွားကြည့်သောအခါ အလောင်းပျောက်သွားခဲ့ပုံ နောက်တစ်ရက်မှာတော့ ရွှေတုံးရသွားသော သာခင်တစ် ယောက် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီး သူထံသို့ ဖိုဝင်ရုပ်ရောက်လာပုံများကို မှတ်မိသလောက် ပြန်ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ဆီရောက်လာတဲ့သူကိုဖိုဝင်

တဲ့ဇော်ဂျီဆိုတာလည်း မသိပါဘူး၊ အရုပ်ကလေးရောက်လာ တော့လည်း လူနဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တူတဲ့လူခြောက်ရုပ်ပဲထင်နေ မိတာ၊ အခုဆရာကြီးပြောပြမှပဲ ဖိုဝင်ရုပ်ဆိုတာ သိရတော့တာပါ ပဲ”

“ဒီလိုပေါ့လေ... ဝိဇ္ဇာလောကလည်း လူ့လောကလို ပါပဲ အတော်ရှုပ်ထွေးကြတာဆိုတော့ သာမန်လူတွေက သူတို့ အကြောင်းတွေကို ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ၊ အခု မင်းတို့ဆီက အန္တရာယ်များလှတဲ့ ဖိုဝင်ရုပ်ကို ဘာမသိညာမသိနဲ့ လာဝယ် သွားတာသာကြည့်ပေါ့”

“သူ့ဆီရောက်သွားတော့ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲဟင်”

“ဖိုဝင်ရုပ်က အသက်ရှိနေသေးတယ်... ကျွမ်းကျင် တဲ့ဆရာတစ်ယောက်က အကူအညီပေးရင် ဝိဇ္ဇာဘဝကိုပြန် ရောက်နိုင်သေးတယ်၊ အခုလို ဘာမှမသိတဲ့လူဆီရောက်သွား ရင်တော့ မင်းတို့ရွာမှာကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အန္တရာယ်ဆိုးတွေက သူ့ ဆီ ရောက်သွားမှာပေါ့ကွယ်...”

ဟုပြောပြရာ ဖိုးမောင်တို့မိသားစုသုံးယောက်မှာ ထိတ် လန့်ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ကြည့်နေကြသည်

ထို့နောက်မှတော့ နီမောင်နှင့် ဦးဗန်ဇူကောင်းတို့လည်း ၎င်းတို့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

အောင်မြင်စာပေ

အခန်း (၇)

မာယာမဂ္ဂသော မိစ္ဆာလောကသား

ကမာကဆစ်ရွာမှာ ရှေးကတည်းက တည်ရှိခဲ့သောရွာ ဖြစ်သည်။ ရှေးအခါက မွန်လူမျိုးများ နေထိုင်ခဲ့ကြပြီး ‘ကမာ ကဆစ်’ ဆိုသောရွာအမည်ပင် မွန်ဘာသာဖြင့်ပေးထားသော အမည်ဖြစ်ပေသည်။

(၁၉၃၉-၄၀)ခုနှစ်တစ်ဝိုက်က ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ယခုလက်ရှိမြင်တွေ့နေရသော အခြေအနေမျိုးကဲ့သို့ စည်ကား ခြင်းတော့မရှိပေ။ သာမန်လက်လုပ်လက်စားများ စုဝေးနေထိုင် သော ရွာတစ်ရွာမျှသာဖြစ်သည်။

အောင်မြင်စာပေ

အများအားဖြင့်တော့ ကူးတို့ခတ်သူ၊ ငါးရှာသူ၊ ဆန်စက်မှာ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်သူတို့ နေကြပြီး၊ အချို့လည်း နံနက်လင်းသောအခါ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ကူးပြီး ရရာအလုပ်လုပ်ကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကြသည်။

ရန်ကုန်ဘက်မှာတော့ ကူလီထမ်းသော အလုပ်ရှိပြီး မရှက်မကြောက်လုပ်ကိုင်ပုံပါက ထမင်းစားရသော အလုပ်မျိုးဖြစ်သည်။ နီမောင်ကတော့ ကမာကဆစ်ရွာမှာ နေထိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

မိဘနှစ်ပါးရှိသေးသော်လည်း ဦးဘရှိန်နှင့် ဒေါ်ကျင်မေတို့မှာ အသက်အရွယ်ကြီးပြီဖြစ်သဖြင့် အလုပ်ကြမ်းမလုပ်နိုင်ကြတော့ပဲ နီမောင်ဆစ်ယောက်တည်းလုပ်စာကိုပင် မှီခိုစားသောက်နေကြရသည်။

ဦးဘရှိန်ကတော့ စပါးထမ်းသောတောင်းများ ယက်လုပ်ရောင်းချသော်လည်း ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်တော့မရပေ။ တံတေးတောဘက်မှာဝါးကို အလကားခတ်ယူလာပြီး တောင်းရက်ရောင်းသော်လည်း တောင်းတစ်လုံးကို ငါးမူး၊ သုံးမတ်ထက်ပိုမရပေ...။

သို့သော်လည်း အလကားမနေတတ်သူ့မို့ တစ်နေ့ကုန်တကုပ်ကုပ်နှင့် တောင်းရက်နေတတ်လေသည်။ အမေဖြစ်သူ ဒေါ်ကျင်မေကတော့ ကျန်းမာရေးမကောင်းသဖြင့် ဘာမှမလုပ်နိုင်ရှာပေ။ လူကြီးရောဂါမျိုးဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အခြေအနေဆိုးဝါးလာပါက ဆေးဝယ်ပေးရခြင်း၊ ဆေးဆရာ

ခေါ်ပြီး ကုရသောကြောင့် ငွေကုန်ကြေးကျများသည့်အခါမျိုး နို့တတ်လေသည်။

နီမောင်မှာ ကူးတို့ခတ်သော သမ္ဗန်တစ်စင်းရှိသည်။ သူ့ကိုယ်ပိုင်တော့မဟုတ်ပေ။ အခြားသူထံမှ အတိုးဖြင့်ဝယ်ယူထားခြင်းဖြစ်ပြီး လစဉ်အရင်းရောအတိုးပါ ဆပ်ရသည်။

အရင်းကြေအောင်ဆပ်နိုင်ပါက သမ္ဗန်ကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း အရင်းကြေဖို့ဝေးပါရော... လစဉ်အတိုးငွေ မှန်မှန်ပေးနိုင်အောင်ပင် မနည်းကြိုးစားနေရသည်။

ထိုအချိန်က ကူးတို့ပို့ခမှာ လူတစ်ယောက်လျှင် ဆယ်ငြားသာရသည်။ အသွားအပြန်ဆိုပါက (၁၅)ပြားပေးလျှင်လည်း သူရသည်။ ကူးတို့လှေစီးသူအများစုမှာ လက်လုပ်လက်စားနှင့် ဆင်းရဲသားများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ကြောင့် ပိုက်ဆံမှန်မှန်မရပေ... အလုပ်သွားလုပ်သည်ဆိုသော်လည်း စားသောက်စားနပ်ရိက္ခာဖြင့် ကုန်သွားပါက ကူးတို့ခ ပေးစရာမရှိတော့ပေ။

ထိုအခါမျိုးမှာ ကြွေးမှတ်ထားရသည်။ အချို့လည်း ငွေများများရသည့်အခါ ပြန်ဆပ်သည်။ အချို့လည်း မဆပ်နိုင်ကြတော့ပေ... ကြွေးတောင်းပါများလာလျှင် တခြားကူးတို့လှေခြောင်းစီးကြသည်။

ဘာမှမတတ်နိုင်ပေ... နေ့စဉ်လက်ငင်းရသောငွေသာ ကိုယ်ငွေဖြစ်လေရာ... ရလာသောငွေများထဲမှ အတိုးဆပ်ရန်ငွေကို ဦးစားပေးချန်ထားပြီးမှ ပိုလျှံသောငွေကို စားသောက်ရသည်။

အတိုးဆပ်တာ နည်းနည်းနောက်ကျနေလျှင်ပင် သမ္မုန်
ပိုင်ရှင်ဒေါ်မြလေးက စာရင်းစာအုပ်ကိုင်ပြီး အိမ်ပေါက်
ရောက်လာတော့သည်။

ကမာကဆစ်ရွာတွင် ဦးဘကြွယ် ဒေါ်မြလေးတို့က
ချောင်လည်သော လူတန်းစားထဲမှာ ပါကြသည်။ ရွာလယ်ပိုင်း
တွင် ယှဉ်ထောင်၊ သွပ်မိုးအိမ်ကြီးနှင့် နေနိုင်ကြသူများဖြစ်သည်။

အိမ်မှာ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးဖွင့်ထားပြီး နေ့စဉ်ညစဉ်
အောက်လင်းခါတ်မီးထွန်းပြီး ခါတ်စက်ဖွင့်နိုင်ကြသူများ ဖြစ်
သည်။ ဦးဘကြွယ်က ရိုးရိုးအေးအေးနေထိုင်သူ ဖြစ်သော်လည်း
ဒေါ်မြလေးက လည်သည်။ ငွေကြေးချောင်လည်သည့် အပြင်
လျှာကြမ်းနှုတ်ကြမ်းနှင့် ပြောခုံဆိုခုံသူဖြစ်သဖြင့် တစ်ရွာလုံးက
သူ့ပါးစပ်ကို ကြောက်ကြသည်။ ကြွေးပေးချိန်တန် မပေး၊ အတိုး
ပေးချိန်တန် လာမပေးပါက စာရင်းစာအုပ်ကိုင်ကာ အိမ်ပေါက်
ဝ ရောက်လာပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောရမှာလည်းဝန်မလေး
တတ်သူဖြစ်သည်။

၎င်းတို့တွင် သမီးပျိုတစ်ယောက်ရှိသည်။ အသက်(၂၃)
နှစ်အရွယ်ရှိပြီး ချောမောလှပသူဖြစ်သည်။ နာမည်ကမြသင်းကြ
ဖြစ်ပြီး သဘောမနောကောင်းကာ ရိုးရိုးအေးအေး နေထိုင်တတ်
သူဖြစ်သည်။

မိဘများက စင်းဂါးအပ်ချုပ်စက်တစ်လုံး ဝယ်ပေးထား
နိုင်သောကြောင့် အိမ်မှာပင် အဝတ်အထည်ချုပ်သောအလုပ်
လုပ်ကိုင်လေသည်။

ဈေးဆိုင်ကိုတော့ ဈေးရောင်းသောမိန်းကလေးများ
ညှူးရမ်းထားပြီး ဒေါ်မြလေးကပင် ကိုယ်တိုင်အုပ်ချုပ်စီမံလေ
သည်။ တစ်နေ့သ၌ ညနေစောင်းအချိန်တွင် ဈေးဆိုင်သို့ နီ
မောင် ရောက်လာလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ဒေါ်မြလေးက နေ့ပြန်တိုးပြန်သွင်းသူများ
နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသောအချိန်လည်းဖြစ်သည်။

“နီမောင် လကုန်တော့မယ် ဒီလအတွက် အတိုးပေးဖို့
တော့ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

နီမောင်မြင်တော့ စာရင်းစာအုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်ရင်းလှမ်း
ပြောလေသည်။

“ပေးပါမယ် အဒေါ် အခုလာလောဆယ်တော့ ငွေအ
ဆင်မပြေသေးလို့ပါ. . .”

“မင်းတို့ပြောလိုက်ရင် ဒီစကားမျိုးပဲ ကြားရတော့တာပဲ
တာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ. . . လကုန်လို့မှ အတိုးလာမပေးရင်တော့
အရင်းငွေထဲထည့်ပေါင်းပြီး နောက်လကျရင် အတိုးထပ်တွက်
ရမှာပဲ”

“ပေးနိုင်အောင်ကြိုးစားပါမယ်အဒေါ်၊ ခုတလော အ
လုပ်သိပ်မကောင်းလို့ပါ. . .”

“ငွေတိုးတွေ သိပ်တက်လာလို့ ပြန်မဆပ်နိုင်ရင်တော့
ငါ့သမ္မုန်ပြန်သိမ်းရမှာပဲ၊ နောက်ထပ်ယူဖို့ စောင့်နေတဲ့သူတွေက
အများကြီးပဲ”

“ဒီလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့အဒေါ်၊ ကျွန်တော်တို့မိသားစု

www.burmeseclassic.com

တွေက ဒီသမ္မန်လေးနဲ့ပဲ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြရတာပဲ။ သမ္မန်မရှိတော့ရင်တော့ အတော်ကလေးအခက်တွေ့မှာပါ။ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အတိုးဆပ်နိုင်အောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားပါမယ်. . .

ထိုသို့ပြောသောအခါ ဒေါ်မြလေးက ဘာမှထပ်မပြောတော့ပေ. . . နီမောင်နှင့်ဒေါ်မြလေးတို့ ပြောဆိုနေသောစကား သံများကို မြသင်းကြူက စက်ချုပ်နေရာမှ မသိမသာနားစွင့်နေလေသည်။

“အခုဘာလုပ်မလဲ”

“အမေ့အတွက် ငန်းဆေးထုပ် လာဝယ်တာပါအဒေါ်ဆန်နဲ့ ဆီလည်းနည်းနည်းလောက် ထပ်ယူသွားချင်လို့ပါ”

“လက်ကျန်စာရင်းထဲ ထပ်ပေါင်းရမှာပဲမဟုတ်လား”

နီမောင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ဘာမှ ထွေထွေထူးထူးထပ်မပြောတော့ပဲ ဈေးချိန်ပေးသော အလုပ်သမားများကိုသာ နီမောင်လိုသောပစ္စည်းများ ရောင်းချပေးရန် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

နီမောင်လည်း လိုသောပစ္စည်းများရသောအခါ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာတော့ လကုန်လျှင် ဒေါ်မြလေးကိုပေးရန် ကျန်နေသော အတိုးငွေအား မည်သည့်နည်းဖြင့် ပေးရမည်ကိုသာ စဉ်းစားလာလေသည်။

တကယ်လို့ အတိုးငွေမှန်မှန်မပေးနိုင်သဖြင့် အကြွေးဖြင့် ပေးထားသောသမ္မန်ကို ပြန်သိမ်းယူသွားပါက အခက်တွေ့မည်ဟူသော အတွေးက စိတ်ကိုများစွာ ပင်ပန်းစေသည်။

မတတ်နိုင်တော့ပေ။

သူလည်း တတ်နိုင်သလောက်ကြိုးစားနေရာ အကယ်၍ အဆင်မပြေသဖြင့် သမ္မန်ပြန်သိမ်းသွားလျှင်လည်း ဘာမှတတ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

ထိုညမှာတော့ နီမောင်အိပ်ပျော်နေရာမှ အိပ်မက်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူတစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသေးသော ချောမောလှပသည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား. . . ဘယ်သူလဲ. . . ”

“ရှင်ကကျွန်မကို မသိပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကိုသိပါတယ် ပြောစရာရှိလို့လာခဲ့တာပါ”

“ဘာပြောမှာလဲ”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး ဖိုဝင်ရုပ်အကြောင်းကို ပြောချင်လို့ပါ. . . ”

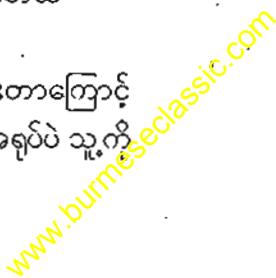
ထိုစကားကြားတော့ နည်းနည်းတော့ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဖိုဝင်ရုပ်က ဘယ်မှာလဲ”

“အခုဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာတော့ မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအကြောင်းတွေကိုတော့ ကျွန်မသိပါတယ်”

“ခင်ဗျားသိရင်လည်းပြောပြပါဦး”

“ဒီအရုပ်က တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ဖိုဝင်မှားတာကြောင့် မိစ္ဆာဘဝရောက်တော့ပဲ မိစ္ဆာဘဝရောက်သွားတဲ့အရုပ်ပဲ သူ့ကို

လက်ခံထားရင်သော်လည်းကောင်း၊ သူနဲ့ပတ်သက်ခဲ့ရင်သော်လည်းကောင်းအန္တရာယ်တွေနဲ့ တွေ့ကြုံရလိမ့်မယ်... ရှင်က ဘာကြောင့် ဒီအရုပ်ကိုလိုက်ရှာနေတာလဲ”

“တခြားလူတွေ အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

“အရုပ်ကိုတွေ့ရင်... တခြားသူတွေအန္တရာယ်မဖြစ်ခင်မှာ ရှင်ကအရင်အန္တရာယ်နဲ့ တွေ့မှာပေါ့၊ မေးပါရစေဦး ဒီအရုပ်တွေ့တော့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှမသိပါဘူး... မတတ်ပါဘူး ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို တော်တော်လေးနားလည်တယ်၊ သူကတော့ မိစ္ဆာဘဝကနေ ဝိဇ္ဇာဘဝ ပြန်ရောက်အောင် လုပ်ပေးရမယ်လို့ပြောတယ်”

နီမောင်က အမှန်အတိုင်းပင်ပြောလိုက်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့တော့ရှင်... ရှင်တို့လုပ်လို့လည်း မရတော့ပါဘူး၊ ကျွန်မပြောတာလက်မခံလို့ ဆက်လုပ်ရင် အန္တရာယ်နဲ့ တွေ့တာပဲ အဖတ်တင်မှာပဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်မပြောတာကိုသာ လက်ခံပါ”

“ဘာကိုလက်ခံရမှာလဲ”

ထိုအခါအမျိုးသမီးက ရှေ့အနည်းငယ်တိုးလာပြီး လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ပြောလေသည်။

“အခု ရှင်တို့မိသားစု သိပ်ပြီးဆင်းရဲနေတယ် မဟုတ်လား၊ သူများဆီကကြွေးတွေ ပြန်မဆပ်နိုင်လို့လည်း စိတ်ပူနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါ... ဒါကတော့... ”

“လက်တွေ့မှာတော့ အဲဒီကိစ္စက အရေးအကြီးဆုံးပဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ပါ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“ရှင်တို့ အခုလုပ်နေတဲ့ အကျိုးမရှိတဲ့အလုပ်တွေကို ဆက်မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးရင် ရှင်အတွက်လိုအပ်နေတဲ့ငွေကို ကျွန်မပေးမယ်... ”

ထိုစကားသည် နီမောင်အတွက်တော့ စဉ်းစားစရာကောင်းသော စကားမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော်... အလွယ်တကူ လက်ခံလိုသော ဆန္ဒတော့မရှိပေ။

“ငွေလိုတာလည်း လိုတာပေါ့... ဒါပေမယ့် မဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ လောလောဆယ်မှာ ရှင်အတွက် ငွေထက်တခြားဘာက ပိုအရေးကြီးနေလို့လဲ”

“အခုလုပ်နေတဲ့အလုပ်က ကျွန်တော်သဘောနဲ့ လုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဒီအကြောင်းတွေကိုလည်း ဘာမှနားမလည်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဆရာကြီး လုပ်နေတာဆိုတော့ သူ့သဘောပါပဲ... ခင်ဗျားကသာ လုပ်စေချင်ရင် သူ့ကို သွားပြောပါလား”

ဟုသွေးတိုးစမ်းသည့် သဘောမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“အို... တယ်ခက်တဲ့လူပဲ သူ့အတွက်ပြောနေမှန်း”

မသိ ကိုယ့်အတွက်ပြောနေမှန်းမသိပါလား၊ သူ့ကိုသွားပြောဖို့ မဖြစ်လို့ ရှင်ကိုလာပြောတာပေါ့။ ရှင်ဆရာကြီးကို ရှင်ပဲ ပြောလိုက်ရင်မပြီးဘူးလား”

“မဖြစ်ပါဘူးဗျာ. . . ဆင်းရဲချင်လည်း ဆင်းရဲပါတော့၊ ခင်ဗျားပေးတဲ့ငွေလည်း မလိုချင်တော့ပါဘူး၊ ဆရာကြီး ခိုင်းတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်ပေးလိုက်ပါတော့မယ်”

ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ စောစောကချောမောလှပသော မိန်းမပျိုမျက်နှာမှာ ကြောက်စရာကောင်းသော အမူအရာမျိုး ဖြစ်လာသည်။

ပြုံးချိုနေရာမှ ချက်ချင်းခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော အသွင်မျိုးပြောင်းသွားလေသည်။ မီးဝင်းဝင်းတောက်လှမတတ် နီရဲနေသောမျက်လုံးဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ. . .

“နင်က ငါ့စကားမှ နားမထောင်ချင်တာကိုး၊ နင်တို့ ငါ့စကားကို နားမထောင်ပဲနဲ့ ဆက်လုပ်ရင် ဘယ်လိုဘေးအန္တရာယ်ဆိုးတွေနဲ့ တွေ့ရမယ်ဆိုတာ စောင့်သာကြည့်ပေတော့”

ဟုပြောကာ ဖျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

နီမောင်လည်း အိပ်မက်လိုလိုနှင့် တွေ့မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းများကို တော်တော်နှင့်မဖျောက်နိုင်ပဲ ရှိနေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ဘက် ကူးတို့ခတ်ချိန်နားသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းရှိရာသို့သွားပြီး ထိုအကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ကောင်းတဲ့ကိစ္စတစ်ခု လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် မကောင်းတဲ့အနှောင့်အယှက်အဖျက်အဆီးတွေက အများကြီးလာမှာပဲ၊ လမုတောရွာတစ်ရွာလုံး ပျက်စီးခဲ့ရတာ အဲဒီအဖျက်မျိုးကို မသိပဲနဲ့ လက်ခံမိလို့ပဲကွ. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့လူတွေကို ရွှေငွေတို့နဲ့ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ရင် အလွယ်တကူပျက်စီးနိုင်တယ်၊ ပျိုရွယ်တဲ့သူတွေကို အလှအပကာမတရားနဲ့ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ရင် ပျက်စီးနိုင်တယ်. . . ဒါ့ကြောင့် အလှအပနဲ့ဖျက်ရင်. . . စစ်ပွဲများစွာ နိုင်အောင်တိုက်နိုင်တဲ့ သူရဲကောင်းတွေ၊ ပညာရှိတွေဟာ အလွယ်တကူနဲ့ ပျက်စီးကြရတာပေါ့ကွာ. . .”

“ကျွန်တော် သတိထားပါမယ်အဘ”

“အေး. . သတိထားပြီးနေရင်တော့ ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ တွေ့ရင်တောင် ဆင်ခြင်လို့ရတာပေါ့ကွာ၊ ဘယ်သူတွေက လာပြီး ဖျက်ဖျက်ပေါ့လေ ငါတို့ကတော့ ဖိုဝင်ရုပ်ကို တွေ့အောင်ပြန်ရှာယူရမယ်ကွ”

“ဘယ်လိုကြောင့်လည်းအဘ. . .”

“ဘာမှသိနားမလည်တဲ့သူတွေလက်ထဲ ရောက်နေရင် ကာယကံရှင်လည်း မိစ္ဆာဘဝရောက်နေတာက မလွတ်နိုင်ဘူး၊ ကျန်တဲ့လူတွေလည်း ဘေးအန္တရာယ်တွေနဲ့တွေ့ပြီး သေကျေပျက်စီးရမှာမို့ပေါ့ကွာ. . .”

“ကျွန်တော်တို့ ကယ်ပေးတော့ရော သူကမူလဘဝကို

www.burmeseclassic.com

ပြန်ရောက်နိုင်ပါတော့မလားဟင်”

“သူလည်း ပြန်ကြိုးစားရမှာပေါ့. . ဒါအပြင် နံဘေးက သစ္စာရှိရှိ၊ သတ္တိကောင်းကောင်းနဲ့ အကူအညီပေးမယ့်သူမျိုးလည်း ရှိနေဖို့လိုတာပေါ့။ တကယ်လို့သာ ငါတို့အကူအညီ ပေးလို့ ဝိဇ္ဇာဘဝပြန်ရောက်သွားရင်တော့ မင်းလည်းအခုလို ဆင်းရဲတဲ့ဘဝက လွတ်မြောက်သွားမှာပါ”

“ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့လုပ်ပေးနေတာပါ. . အဲဒီအကျိုးတွေ မျှော်ကိုးပြီးလုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီလိုမျှော်ကိုးမှုမရှိပဲ ဖြူစင်တဲ့စေတနာမျိုးက ပိုပြီး အကျိုးပေးနိုင်တာပေါ့ကွာ. . . ဒါပေမယ့် လွယ်လွယ်နဲ့တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့နှစ်ယောက် အနှောင့်အယှက်တွေ ဘေးအန္တရာယ်တွေနဲ့တော့ အများကြီးတွေကြရဦးမှာကွ”

“တွေ့လည်းမကြောက်ပါဘူး အဘရာ၊ မှန်တဲ့ဘက်က လုပ်ပေးရတာမျိုးတော့ သေရင်လည်း အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒါထက် အခုလိုအချိန်ရတုန်း ဝိဇ္ဇာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပေးပါဦး”

ဟုပြောရာ ဦးဗန်ကောင်းက ကွမ်းတစ်ယာကို ပါးစပ်တွင်းထည့်ပြီး တဖြုဲဖြုဲဝါးနေရာမှ အောက်ပါအကြောင်းအရာတို့ကို ပြောပြလေသည်။

အောင်မြင်စာပေ

၃

အား(၈)

ဝိဇ္ဇာလောကဘဝတွေတဟ

ဝိဇ္ဇာဆိုသည် ဝေါဟာရတွင် အသိဝိဇ္ဇာ၊ အတတ်ဝိဇ္ဇာ၊ အကျင့်ဝိဇ္ဇာ၊ လောကီဝိဇ္ဇာနှင့် လောကုတ္တရာဝိဇ္ဇာဟူ၍ ငါးမျိုး ရှိသည်။

အသိဝိဇ္ဇာဆိုသည်မှာ စာသိသိခြင်း၊ ဗဟုသုတများပြီး အရာရာကို သိနေခြင်း၊ ဝိဇ္ဇိကတ်စာပေများမှာ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာစွာ သိမြင်ခြင်း စသည်ပုဂ္ဂိုလ်များကို အသိဝိဇ္ဇာဟုဆိုသည်။ နေ့ပြင် ကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်ခြင်းဖြင့် အမြင်အကြားရရှိပြီး

အောင်မြင်စာပေ

အဘိညာဉ် ပေါက်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ မနောမယသိဒ္ဓိ ပေါက်နေသောပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အဘိညာဉ်(၅)ပါး၊ အဘိညာဉ်(၆)ပါးတို့ကို ပေါက်မြောက်သိမြင်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်းဝိဇ္ဇာဟုခေါ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဝိဇ္ဇာဉာဏ်(၃)ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည်။ “ပု-ဝိဇ္ဇာ”၊ “ဒိ-ဝိဇ္ဇာ”၊ “အာ-ဝိဇ္ဇာ”ဟူသော ဝိဇ္ဇာ(၃)ပါးဖြစ်သည်။

“ပု” ဆိုသည်မှာ ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်တော်... .

“ဒိ” ဆိုသည်မှာ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်တော်... .

“အာ”ဆိုသည်မှာ အာသဝက္ခယဉာဏ်တော်... .

ဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် အဆိုပါဝိဇ္ဇာဉာဏ်သုံးပါးနှင့် တကွ “သ”-သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီး ကိုပါ ရရှိခြင်းကြောင့် “ဉာဏ်တော်အနန္တနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား” ဟု အထွတ်အမြတ် ထားကြသည်။

ထို့ပြင် ဝိဇ္ဇာဉာဏ်မှန်သမျှ ပေါက်မြောက်အောင်မြင်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဝိဇ္ဇာဉာဏ်မှန်သမျှ အားလုံးတို့၏ ဦးစီးဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်တော်မူသောကြောင့် “မြတ်စွာဘုရား” ဟု ရှိခိုးပူဇော်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အတတ်ဝိဇ္ဇာဆိုသည်မှာ အင်းပညာ၊ အင်းအတတ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဆိုလိုသည်။ဆေးဝါး အတတ်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို

ဆေးဝိဇ္ဇာဟုဆိုသည်။

ဗေဒင်ပညာကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ တတ်မြောက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဗေဒဝိဇ္ဇာ ဟုခေါ်သည်။

ထို့အတူ စက်မှုပညာကို လိမ္မာစွာတတ်ကျွမ်းခြင်း၊ သိပ္ပံပညာများကို လိမ္မာစွာတတ်ကျွမ်းခြင်းရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် အတတ်ပညာဝိဇ္ဇာများဖြစ်သည်။

ပြဒါးနှင့်သံများကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်ပြီး ပြဒါးနှင့်သံများကို သိဒ္ဓိအမျိုးမျိုးပေါက်သည်အထိ စီရင်နိုင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ပြဒါးဝိဇ္ဇာ၊ သံဝိဇ္ဇာဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ကို အဂ္ဂိရတ်လုပ်ရတ်အတတ်ဝိဇ္ဇာဟုခေါ်သည်။

မည်သည့်အတတ်ပညာမဆို လိမ္မာပါးနပ်စွာ တတ်သိသူကို အတတ်ဝိဇ္ဇာဟုပင် ခေါ်ဆိုထိုက်ပါသည်။ ဝိဇ္ဇာသည် အသိကိုလည်းဟောသည် အတတ်ကိုလည်းဟောသည်။ အကျင့်ဝိဇ္ဇာဆိုသည်မှာ ဒါနတရားသီလတရားတို့ကို အားပြု၍ အဓိဋ္ဌာန်အကျင့်လမ်းများကို အားကြိုးမာန်တက် အားထုတ်ကျင့်ဆောင်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကျင့်ဝိဇ္ဇာဟုခေါ်သည်။

ဘုရားဂုဏ်တော်(၉)ပါးကို ပွားများ၍ ဗုဒ္ဓဘုရားကိုအာရုံပြု၍ ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်တရားကို ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ခြင်းသည်ပင်လျှင် အကျင့်ဝိဇ္ဇာဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်။

ထို့ပြင် နေကသိုဏ်း၊ လကသိုဏ်းအပါအဝင် ကသိုဏ်း(၁၀)ပါးထဲမှ တစ်ပါးပါးကို စွဲစွဲမြဲမြဲကျင့်ကြံအားထုတ်လျှင်ပင် အကျင့်ဝိဇ္ဇာဟု ခေါ်ထိုက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ထို့ထက်လွန်ကဲ၍ သမထတရား၊ ဝိပဿနာတရားများ ကျိုးကြီးစားပြီး ကျင့်ဆောင်နေသူကိုလည်း အကျင့်ဝိဇ္ဇာဟုပင်ခေါ်ဆိုထိုက်ပါသည်။

အကျင့်ဝိဇ္ဇာကဏ္ဍတွင် ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ရာ၌ သိမှတ်ဖွယ်ရာများရှိပါသည်။ သမထအကျင့်တွင် အောက်ဆုံး အထစ်ပဋိဘာဂနိမိတ်၊ အပ္ပနာသမာဓိအဆင့်မှစ၍ ဈာန်တရားများ၊ အဘိညာဉ်တရားများ ရသည့်အဆင့်ထိ ကျင့်ကြံသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကျင့်ဝိဇ္ဇာဟု သတ်မှတ်ရပါမည်။

နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ဝိပဿနာတရားတို့ကို ကျင့်ဆောင်ပွားများ အားထုတ်လျှင်လည်း အောက်ဆုံးအထစ် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်မှစတင်၍ ဝိပဿနာဉာဏ်ဆယ်ပါးအပါအဝင် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုဉာဏ်အထိ ကျင့်သည့်ပုဂ္ဂိုလ် အကျင့်ဝိဇ္ဇာဟုခေါ်ဆိုထိုက်ပါသည်။

အကျင့်ဝိဇ္ဇာဟု ခေါ်ဆိုသတ်မှတ်ရာတွင် မိမိကျင့်ကြံအားထုတ်သည့်အကျင့်သည် သမထတရားတွင် ပဋိဘာဂနိမိတ်၊ အပ္ပနာသမာဓိအဆင့်ကို အောက်ဆုံးအထစ်ရရှိထားမှ အကျင့်ဝိဇ္ဇာဟု ဆိုရပါမည်။

ဝိပဿနာတရားတွင်လည်း ဤအတိုင်းကျင့်ရုံနှင့်မပြီးပေ။ အောက်ဆုံးအထစ် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်အဆင့်ကို ရရှိထားမှသာလျှင် အကျင့်ဝိဇ္ဇာဟု ဆိုရပါမည်။

လောကီဝိဇ္ဇာဆိုသည်မှာ လောကီပညာအတတ်များနှင့် အောက်ဆုံးအထစ်သတ္တဝါ၏ အန္တရာယ်ကို ဖယ်ခွာစေနိုင်ခြင်း

ရောဂါဝေဒနာများကို ဖယ်ရှားပေးနိုင်ခြင်း၊ သတ္တဝါအများကို တိုးတက်အောင်၊ ကြီးပွားအောင်၊ ချမ်းသာအောင်၊ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ခြင်းသည် အောက်ဆုံးအဆင့် လောကီဝိဇ္ဇာဟုပင် ခေါ်ဆိုထိုက်သည်။

လောကီပညာအတတ်ကို တတ်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုအတတ်ပညာဖြင့် သတ္တဝါများ၊ လောကလူသားများအား ကောင်းကျိုးရအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါလျှင်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် မည်သည့်အာနိသင်၊ စွမ်းအားတခုတစ်လေမျှ မရခဲ့ပါလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို လောကီဝိဇ္ဇာဟု မခေါ်ဆိုထိုက်ပေ။

လောကီဝိဇ္ဇာအဆင့်သည် စွမ်းအားတစ်ခုခု၊ သိဒ္ဓိတစ်မျိုးမျိုး၊ လောကီဝိဇ္ဇာဉာဏ်တစ်မျိုးမျိုးကို အောက်ဆုံးထစ်အနေဖြင့် ရရှိထားပါမှ လောကီဝိဇ္ဇာဟု ခေါ်ထိုက်ပါသည်။

ထို့ထက်လွန်ကဲ၍ ဆယ်ပါးသော သိဒ္ဓိ၊ ခြောက်ပါးသော အဘိညာဉ်တို့ကို ရပြီးပါမူကား လောကီဝိဇ္ဇာအစစ်ကြီးဖြစ်ပေသည်။

လောကုတ္တရာဝိဇ္ဇာဟူသည် သမထတရားကိုကျော်လွန်၍(၃၁)တုံက လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း၊ သံသရာဝတ်ဆင်းရဲမှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း၊ သင်္ခတဓာတ်၊ သန္တိသုခနိဗ္ဗာန်တရားကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်သည်အထိ ဝိပဿနာတရားများကို ပွားများကျင့်ဆောင်အားထုတ်ကြရာ၌ ဝိပဿနာဉာဏ်(၁၀)ပါးနှင့်တကွ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုဉာဏ်ရရှိသည်အထိ၊ နိဗ္ဗာန်ကိုမျက်မှောက်ပြုနိုင်သည်အထိသည် လောကုတ္တရာဝိဇ္ဇာမည်၏။

www.burmeseclassic.com

လောကုတ္တရာဝိဇ္ဇာမျိုးသည် လောကီနှင့်လုံးဝမသက်ဆိုင်ပေ။ သံသရာဝဋ်က ကျွတ်ရာကျွတ်ကြောင်း နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားနှင့်သာ သက်ဆိုင်ပေသည်။

ပညာရပ်တစ်ခုကို တတ်မြောက်သည်၊ ကျွမ်းကျင်သည်၊ လိမ္မာသည်၊ ပါးနပ်သည်၊ ပါရဂူဖြစ်သည်ဟု ဆိုရာ၌ ပညာရပ်တစ်ခု၏ အကျင့်မှန်ကန်မှု၊ တက်စဉ်မှန်ကန်မှု၊ လမ်းစဉ်လမ်း ကြောင်းမှန်ကန်မှုရှိ၍သာလျှင် ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်ခြင်းဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ပညာရပ်တစ်ခု၏ အကျင့်မမှန်ကန်လျှင်၊ တက်စဉ် မမှန်ကန်လျှင်၊ လမ်းစဉ်လမ်းကြောင်း မှန်ကန်မှုမရှိလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို တတ်မြောက်သည်ဟု မဆိုနိုင်၊ ကျွမ်းကျင်သည်ဟု မဆိုနိုင်၊ လိမ္မာသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ပါးနပ်သည်ဟုလည်း ပြော၍မဖြစ်၊ ပါရဂူလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

ပညာရပ်တစ်ခု၏ အကျင့်မှန်ကန်ခဲ့ပါလျှင်၊ တက်စဉ်မှန်ကန်ခဲ့ပါလျှင်၊ လမ်းစဉ်လမ်းကြောင်း မှန်ကန်ခဲ့ပါလျှင်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အဆိုပါပညာရပ်ကို တတ်မြောက်သည်၏ အခြားမဲ့မှာ စွမ်းအားတစ်ခုခု၊ သိဒ္ဓိတစ်မျိုးမျိုး၊ မဟိဒ္ဓိအဖုံဖုံကို ရရှိမြဲ၊ ခံစားမြဲဖြစ်ပေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် ပညာရပ်တစ်ခုကို ကျွမ်းကျင်သည်၏ အခြားမဲ့မှာ စွမ်းအား၊ သိဒ္ဓိအား၊ မဟိဒ္ဓိအားများသည် ရရှိမြဲ၊ ခံစားမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့အတူ ပညာရပ်တစ်ခုကို ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသည်၊ ပါး

နပ်သည်၏ အခြားမဲ့မှာ ပါရဂူမြောက်၍ စွမ်းအားအမျိုးမျိုး၊ သိဒ္ဓိအမျိုးမျိုး၊ မဟိဒ္ဓိအဖုံဖုံတို့ကို ရရှိမြဲ၊ ပြီးစီးမြဲ၊ အောင်မြင်ထားမြဲ ဖြစ်ပေသည်။

ဤသဘောတရားအခြေခံဖြင့် အင်းဝိဇ္ဇာ၊ ဆေးဝိဇ္ဇာ၊ ငြိမ်းဝိဇ္ဇာ၊ သံဝိဇ္ဇာ၊ ဂါထာဝိဇ္ဇာ၊ မန္တန်ဝိဇ္ဇာများကို ရှုမြင်သုံးသပ်ချေပါမည်။

သို့ဖြစ်၍ အထူးသိရှိထားရမည်မှာ ဝိဇ္ဇာဟူသည် ဝိဇ္ဇာဘူသည်နှင့်အညီ သတ်မှတ်ချက်ရှိကြသည်။ အကျင့်ဝိဇ္ဇာ ဆိုပါက အကျင့်နှင့်ပတ်သက်သော သတ္တိထူး၊ သိဒ္ဓိထူး ရထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှသာ ဝိဇ္ဇာမည်သည်၊ ရရှိမထားလျှင် ဝိဇ္ဇာမမည်ပေ။

ထို့အတူ အတတ်ဝိဇ္ဇာဆိုပါက အတတ်ပညာနှင့်ပတ်သက်သော သတ္တိထူး၊ စွမ်းအားသိဒ္ဓိထူး ရရှိထားမှသာ ဝိဇ္ဇာမည်သည်။ ရရှိမထားလျှင် ဝိဇ္ဇာမမည်ပေ။ လောကီဝိဇ္ဇာဟူသည် တစ်နည်းအားဖြင့် သမထဝိဇ္ဇာဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သည်။

လောကုတ္တရာဝိဇ္ဇာကို တစ်နည်းအားဖြင့် ဝိပဿနာဝိဇ္ဇာဟုလည်း ခေါ်နိုင်ပါသေးသည်။ ရှေးခေတ်သာသနာပကာသမှာဖြစ်စေ၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်အတွင်းမှာ ဖြစ်စေ၊ သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းသော ဝိဇ္ဇာခိုရ်များမှာ (၅)မျိုးရှိပေသည်။

၎င်းတို့မှာ --

- * အင်္ဂဝိဇ္ဇာခိုရ်
- * ဇော်ဂျီဝိဇ္ဇာခိုရ်

- * တပသီဝိဇ္ဇာခိုရ်
- * သေသဝိဇ္ဇာခိုရ်
- * ဂါထာဝိဇ္ဇာခိုရ်ဟူ၍ဖြစ်သည်။
အင်္ဂဝိဇ္ဇာခိုရ်သည် (၃)မျိုးရှိပေသည်။
- * ဂါထာမန္တန် ဝိဇ္ဇာခိုရ်
- * ဆေးဝိဇ္ဇာခိုရ်
- * သုတပြာစားဝိဇ္ဇာခိုရ်---တို့ဖြစ်သည်။

ဂါထာမန္တန် ဝိဇ္ဇာခိုရ်ဆိုသည်မှာ ဂါထာမန္တန်များထံ အဓိဋ္ဌာန်နှင့် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခြင်းဖြင့် မြေလျှိုး၊ မိုးပျံ၊ တန်ခိုးဈာန်ကို ရရှိသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။

အချို့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဂါထာ၊ မန္တန်များကို ဂူအောင်းပြီးတူင် ဆောင်ခြင်းဖြင့် သိဒ္ဓိမြောက်ပြီး ဂါထာမန္တန်ဝိဇ္ဇာခိုရ် ဖြစ်သွားနိုင်ပေသည်။

အချို့ဂါထာမန္တန် ဝိဇ္ဇာလမ်းသည် သစ်ပင်(၁၂)ပင် တောကြီး(၁၂)တော၊ တောင်ကြီး(၁၂)တောင်၊ သင်္ချိုင်းကြီး (၁၂) သင်္ချိုင်းများတွင် ဂါထာမန္တန်အကျင့်ကိုကျင့်ပြီး ဝိဇ္ဇာခိုရ်ဖြစ်ပြီး ကောင်းကင်ပျံတက်နိုင်သည့် ဝိဇ္ဇာခိုရ်များဖြစ်နိုင်သည်။

ဆေးဝိဇ္ဇာခိုရ်ဆိုသည်မှာ အစွမ်းသတ္တိထက်မြက်သော ဆေးပင်၊ ဂမုန်းပင်၊ ပန်းပေါင်းမင်းပေါင်းများဖြင့် သိဒ္ဓိဝင်ဆေးများ စီရင်ပြီးနောက် တစ်နှစ်ဂူအောင်း၍ ဆေးစားခြင်း၊ သုံးနှစ်ဂူအောင်း၍ ဆေးတက်၊ ဆေးစားခြင်းပြုကြသည်။ အချို့ဆေးဝိဇ္ဇာများသည် မြေကြီးတွင် ဂူသဏ္ဍာန် တွင်းသဏ္ဍာန်တူး၍

လူသူမုန်း တောကြီးထဲတွင် ဂူအောင်း၊ တွင်းအောင်း၍ ဆေးစားဆေးတက်ခြင်း၊ ထုံကူးခြင်း၊ ထုံဆေးစားခြင်းဖြင့် ဆေးဝိဇ္ဇာခိုရ်လမ်းကို အားထုတ်ကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။

သုတပြာစားပြာစား ဝိဇ္ဇာခိုရ်ဆိုသည်မှာ အင်္ဂုရတ်အတတ်ဖြင့် ပြာစားကို သေစေပြီးနောက် ပြာစားကိုပြာချ၍ ထိုပြာစားပြာကို ကွမ်းရိုးတစ်တို့ဖြင့် စားသုံး၍ သုတပြာစား ဝိဇ္ဇာခိုရ် ဖြစ်လာသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်အတွင်းဖြစ်သော ဝိဇ္ဇာခိုရ်သည် သာသနာပကာလတွင်ဖြစ်သော ဝိဇ္ဇာတို့နှင့် ကွာခြားကြသည်။ ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်အတွင်း၌ကား အကျင့်၊ သီလ၊ သိက္ခာကို အထူးတန်ဖိုးထား ရှေ့တန်းတင်၏။

သာသနာပကာလတွင်ကား အကျင့်၊ သီလ၊ သိက္ခာတို့ကို တန်ဖိုးထား၍ လျော့နည်းလာပေသည်။

ဇော်ဂျီဝိဇ္ဇာခိုရ်(၃)မျိုးရှိသည်။

၎င်းတို့မှာ--

- * မန္တန်ဆေးစုပ်ဝိဇ္ဇာခိုရ်
- * ဆေးမျက်လှည့်ဝိဇ္ဇာခိုရ်
- * သုတပြာစားဝိဇ္ဇာခိုရ်တို့ဖြစ်သည်။

တပသီဝိဇ္ဇာခိုရ်ကား ပြာစားသေကို ငုံ့ပြသောဝိဇ္ဇာခိုရ် ဝစ်ပါးသာ ရှိပေသည်။

သေသဝိဇ္ဇာခိုရ်(၂)မျိုးရှိသည်။

၎င်းတို့မှာ--

- * သံသေကိုင့်၍ ပျံသောဝိဇ္ဇာခိုရ်
- * သံသေပြာစားသော ဝိဇ္ဇာခိုရ်တို့ဖြစ်သည်။

ဂါထာဝိဇ္ဇာခိုရ်နှင့် အင်းဝိဇ္ဇာခိုရ်တို့သည် အခြားသော ဝိဇ္ဇာခိုရ်များထက်ပို၍ ကိလေသာ၊ တဏှာ၊ ရာဂနည်းပါးကြကုန်၏။

ထို့ပြင်ဂါထာဝိဇ္ဇာခိုရ်နှင့် အင်းဝိဇ္ဇာခိုရ်တို့ကား မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်မှသာ ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်၏။ သာသနာပကာလတွင် မဖြစ်ပေါ်စေနိုင်ပေ။

သံသေလုံးကိုင့်၍ ပျံသော သံသေဝိဇ္ဇာခိုရ်သည် စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံမှစ၍ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်စလုံးမှာပင် ဖော်ပါးနိုင်သော စွမ်းအားရှိကြကုန်၏။

ပထမဈာန်ဘုံ၊ ဒုတိယဈာန်ဘုံသို့ တိုင်အောင်ပင် ရောက်စေနိုင်ကြောင်း မဏိသာရ မဇ္ဈကျမ်းများ၊ ရှေးနိပါတ်တော်များနှင့် ရှေးဟောင်းကျမ်းများတွင်ပါရှိသည်။

အချို့သော တန်ခိုးကြီးမားသည့် အင်းဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီးများ ဂါထာဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီးများသည် မျက်တောင်တစ်ခတ်အတွင်း နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်ကိုလွန်၍ ဗြဟ္မာပြည်သို့ တိုင် ရောက်နိုင်၊ နေနိုင်ကြကုန်၏။

အဆိုပါ ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီးများ၏ အသက်အာယုမှာလည်း နှစ်ပေါင်းငါးထောင်၊ တစ်သိန်းတစ်သန်းမက အသက်ရှည်ကြ၏။

အချို့ဝိဇ္ဇာခိုရ်မျိုးသည် တစ်ကမ္ဘာနှင့်တစ်ကမ္ဘာကြာ

အောင်ပင် အာယုသိဒ္ဓိပြီး၍ အသက်ရှည်ကြကုန်၏ဟု ရှေးဟောင်းကျမ်းဂန်များ၊ အာဒိကပ္ပကမ္ဘာဦးကျမ်းများ၊ ပဏ္ဍိတဝေဒနီယကျမ်းများတွင် အထင်အရှားပြသထားပါသည်။

အချို့သော သံဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီးများ၊ သံသေပြာစား ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီးများသည် ထိုသံပြာစားထားသည့်အခါ ထိုသံပြာသည် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း မပျောက်မပျက်သမျှ ကာလပတ်လုံး မောခြင်းပန်းခြင်း မရှိ၊ ခရီးတစ်သောင်း၊ ခရီးတစ်သိန်း၊ ခရီးတစ်သန်းတို့ မမောပန်းသွားလာနိုင်ကြကုန်၏။

ထိုသံပြာသည် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း မပျောက်မပျက် တော်ခမ်းသမျှ ကာလပတ်လုံး မျက်စိလှူခြင်း၊ အသံသာခြင်း၊ နှုပ်ဆင်းအင်္ဂါ လှပတင့်တယ်ခြင်း၊ အနာရောဂါ လုံးဝမရှိပဲ အာရောဂျ သိဒ္ဓိပြီးစီးခြင်းရှိ၏။

အင်္ဂဝိဇ္ဇာခိုရ်မျိုးကား ဓနသိဒ္ဓိ၊ လာဘသိဒ္ဓိ၊ ကာယသိဒ္ဓိ၊ ဝိဇ္ဇာမန္တသိဒ္ဓိတို့ကို ပြီးစီးစေ၏။ အနုလောမသိဒ္ဓိ၊ ဝိဇ္ဇာမယသိဒ္ဓိတို့ကိုကား မပြီးစီးနိုင်ပေ။ ဇော်ဂျိဝိဇ္ဇာခိုရ်မျိုးကား အင်္ဂဝိဇ္ဇာခိုရ်မျိုးနှင့် အကျိုးခြင်းတူမျှကြကုန်လေ၏။

တပသီဝိဇ္ဇာခိုရ်မျိုးကား ဓနသိဒ္ဓိ၊ ကာယသိဒ္ဓိ၊ အနုလောမသိဒ္ဓိ တို့ကိုသာ ပြီးစီးစေနိုင်၏။ ဝိဇ္ဇာမယသိဒ္ဓိမျိုးကို မပြီးစီးနိုင်ပေ။

သေသဝိဇ္ဇာခိုရ်မျိုးကား အမျိုးမျိုးသော သိဒ္ဓိအားလုံးတို့သို့ပင် ပြီးစီးစေနိုင်၏။ အင်းဝိဇ္ဇာ၊ ဂါထာဝိဇ္ဇာမျိုးကလွဲလျှင် ဘုန်းသောဝိဇ္ဇာများ၊ ဝိဇ္ဇာခိုရ်များသည် သေသဝိဇ္ဇာများကို ()

www.burmeseclassic.com

ယူဇနာအက္ခရာမှ ရှောင်ခွာ၍ သွားလာကြကုန်၏။

သို့ဖြစ်၍ သာသနာတော်အတွင်းဖြစ်သော အင်းဝိဇ္ဇာဂါထာဝိဇ္ဇာများကလွဲလျှင် သံသေလုံးငံ၍ ပျံသော သေသဝိဇ္ဇာခိုရ်များ၊ သံသေပြာစားသောဝိဇ္ဇာခိုရ်များတို့သည် အခြားအခြားသော ဝိဇ္ဇာခိုရ်များထက် တန်ခိုးအာဏာ ပို၍ကြီးမားကြကုန်၏။ သိဒ္ဓိတန်ခိုးလည်း ကြီးမားကြကုန်၏။

၎င်းမှာ သံသေသတ္တိ၊ သံပြာသတ္တိတို့၏ တန်ခိုးဟုယူဆနိုင်ပါသည်။ အင်္ဂဝိဇ္ဇာခိုရ်များသည် လူ၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွားစသည်များကို ရှင်စေနိုင်၏။ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြား၊ ရတနာအမျိုးမျိုးတို့ကို ဖြစ်စေလိုပါက တံတွေးထွေးကာမျှဖြင့် ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာတို့ကို ဖြစ်စေနိုင်၏။

နာဖျားသော၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းသော လူနာများ သတ္တဝါများကို ကျန်းမာချမ်းသာစေလိုသော် ရေကိုငံ၍ထွေးကာမျှဖြင့် ပြန်လည်၍ ရှင်စေ၊ ကျန်းမာစေနိုင်သည်။

တပသီဝိဇ္ဇာမျိုးကား ရွှေ၊ ငွေ၊ စည်းစိမ်တို့ကို ပယ်ပြီး လူသူမနီးသော တောတောင်အရပ်၌ လူတိရစ္ဆာန်တို့၏ အကောင်၊ အရိုးတို့ကိုတွေ့၍ အနာရောဂါတို့ကို ပျောက်စေလိုသော် ၎င်းတို့ကို ပြဒါးသေကိုရေစိမ်၍ ပက်ဖျန်းကာမျှဖြင့် အသက်ရှင်ခြင်း၊ ရောဂါပျောက်ခြင်းများ ဖြစ်စေနိုင်သည်။

ရွှေ၊ ငွေတို့ကို အလိုရှိသော် ဓါတ်လေးပါးအရည်လင်းရာတွင် ပြဒါးသေကိုပစ်ချကာမျှဖြင့် အပြီးတိုင်ဖြစ်စေနိုင်သည်။ သံသေဝိဇ္ဇာခိုရ်မျိုးသည် ဟိမဝန္တာတောမှာ စံစားနေကြကုန်၏။

အသက်ရှည်ကြာစွာ နေရကုန်၏။ အထက်အမြင့်ကို ယူဇနာခြောက်ဆယ် ပျံတတ်နိုင်၊ သွားလာနိုင်၏။

ဝိဇ္ဇာမျိုး(၃)ပါးတို့သည် သံဝိဇ္ဇာကို တစ်ယူဇနာအက္ခရာတကွင်းရှောင်ရ၏။ ရှေးဆရာတော်ကြီးများ အမိန့်ရှိခဲ့သည်မှာ ယခုအခါကာလအထိ ဟိမဝန္တာတောတွင်လည်းကောင်း၊ သူယောင်တောတွင်လည်းကောင်း အုပ်ချုပ်နေသည်မှာ သံဝရမာလာ သံဝိဇ္ဇာကြီးဖြစ်ကြောင်း မှတ်သားခဲ့ဖူးပါသည်။

သေသဝိဇ္ဇာဖြစ်သော၊ သံသေဝိဇ္ဇာခိုရ်မျိုးကား ဟိမဝန္တာတောမှာ စံစားနေထိုင်ကြပြီး အသားအရေတို့သည် ရွှေအဆင်းနှင့် တူကုန်၏။

ခြေသည်လက်သည်တို့သည် ဟင်္သာပြဒါးကဲ့သို့ နီမြန်းကုန်၏။ မျက်လုံးကား ပတ္တမြား၊ ကျောက်နီနှင့် တူကုန်၏။ အင်္ဂဝိဇ္ဇာတို့၏ အတတ်ပညာများ၊ ဇော်ဂျီဝိဇ္ဇာခိုရ်တို့၏ အတတ်ပညာများ၊ တပသီဝိဇ္ဇာခိုရ်တို့၏ အတတ်ပညာများကို ထိုဝိဇ္ဇာခိုရ်(၃)ပါးတို့၏ အတတ်ပညာများအပြင် ရုက္ခစိုးနတ်တို့၏ အတတ်၊ ဘုမ္မစိုးနတ်တို့၏ အတတ်တို့ကိုလည်း အကုန်အစင်တတ်သိကုန်၏။

ပိဋကတ်(၃)ပုံ၊ ဗေဒင်(၃)ပုံ၊ ဓမ္မခန္ဓာ(၈၄၀၀၀) တို့ကိုလည်း အတုအစင် တတ်သိမြင်ကုန်၏။ ထို့ပြင် မိမိဘဝဖြစ်စဉ်တို့လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးဖြစ်စဉ်တို့လည်းကောင်း ရှေ့(၇)ဘဝ၊ နောက်(၇)ဘဝတို့ကို အကုန်အစင် သိမြင်ကြကုန်၏။

ရှေးခေတ်၊ ရှေးကာလ၊ ဝိဇ္ဇာခိုရ်အမျိုးမျိုးတို့ ခွဲခြား

www.burmeseclassic.com

စိစစ်ကြည့်ပါက သူ့ယောင်သီး၊ သူ့ယောင်ပင်အကြောင်း တစ်
ပါတည်းတွဲပြီး ပါလာလေသည်။

ဟိမဝန္တာ၊ သတ္တရဘန်၊ သီတာခုနစ်တန်တွင် သူ့ယောင်
တောရှိသည်။ သူ့ယောင်ပင်သည် လှပတင့်တယ်သည်။

သူ့ယောင်သီးမှာလည်း လှမိန်းမအရွယ်(၁၅)နှစ်၊ (၁၆)
နှစ်အရွယ် ရှိသည်။ ထိုမိန်းမပျိုများသည် စတုမဟာရာဇ်
နတ်သမီးကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တာဝတိံသာနတ်ဘုံမှ နတ်သမီး
များကဲ့သို့လည်းကောင်း အထူးလှပတင့်တယ်ကြကုန်၏။

ထိုသူ့ယောင်တော၌ သေသဝိဇ္ဇာ(ခေါ်)သံဝိဇ္ဇာတစ်ပါး
သာနေထိုင်၏။ လောကီဈာန်အဘိညာဉ်ရသော သူတော်ရသေ
သူမြတ်တို့ကား ထိုသူ့ယောင်တောကို မသွားမလာကြ။ မနေ
ထိုင်ကြပေ။ သူ့ယောင်တောကို ဖြတ်သန်းသွားလာမိပါက ဈာန်
ရပြီးသည့် ရသေ့ရဟန်းသူတော်ကောင်းသည် ရာဂစိတ်ကို ပိတ်
ဆို့မနိုင်၊ ကြံ့မြိုင်မနေ၊ ရာဂထူပြော၍ ဈာန်လျှောကျသဖြင့်
အသစ်တစ်ဖန် ပရိကံဖြင့် ဈာန်ကိုပြန်ဖြစ်စေရသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားကြကုန်သော အင်းဝိဇ္ဇာ
များ၊ ဂါထာဝိဇ္ဇာဝိဇ္ဇာကြီးများ၊ ဈာန်ရရသေ့၊ ရဟန်းသူတောင်စင်
များသည် သူ့ယောင်တောကို အဝေးမှပင်ရှောင်ကွင်း၍ သွား
လာကြသည်။

ဂါထာဝိဇ္ဇာဝိဇ္ဇာ၊ အင်းဝိဇ္ဇာဝိဇ္ဇာတို့သည်ကား သံဝိဇ္ဇာတို့
ထက် တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးမားကြကုန်၏။ ကျန်သော ဝိဇ္ဇာဝိဇ္ဇာ
(၄)မျိုးတို့သည် ဂါထာဝိဇ္ဇာဝိဇ္ဇာ၊ အင်းဝိဇ္ဇာဝိဇ္ဇာတို့ (၃)ယူဇနာ

မှခွာရှောင်၍ သွားလာကြရကုန်၏။

ဝိဇ္ဇာတကာတို့ထက် ပိဋကတ်(၃)ပုံ၊ ဗေဒင်(၄)ပုံတို့ကို
တတ်မြောက်ကုန်၏။ ရှေ့လာမည့်ဘဝပေါင်း (၁၂)ဘဝတို့ကို
လည်းကောင်း အကုန်အစင် သိမြင်ကြကုန်၏။

ဂန္ဓာရိဝိဇ္ဇာဝိဇ္ဇာများမှာ ဆေးဝိဇ္ဇာ၊ အင်းဝိဇ္ဇာ၊ ပြဒါးဝိဇ္ဇာ
ခိုရုံ၊ သံဝိဇ္ဇာခိုရုံတို့ဖြစ်ကြသည်။ ထိုမူလ(၄)မျိုးသော ဝိဇ္ဇာဝိဇ္ဇာကြီး
များသည် ကာယသိဒ္ဓါများ၊ ဝိယသိဒ္ဓါများ၊ ဓနသိဒ္ဓါများ၊ အာကာ
သသိဒ္ဓါများ၊ ဥဒကသိဒ္ဓါများ၊ ပထဝီသိဒ္ဓါများ၊ အာယုသိဒ္ဓါများ၊
အာရောဂျသိဒ္ဓါများ၊ ဝိဇ္ဇာမယသိဒ္ဓါများကို ပေါက်မြောက်အောင်
မြင် ပြီးစီးရသည်။

အဆိုပါဝိဇ္ဇာဝိဇ္ဇာကြီးများသည် ဣဒ္ဓိဝိဇ္ဇာအဘိညာဉ်၊ ဒိဗ္ဗ
သောတအဘိညာဉ်၊ ပရစိတ္တဝိဇ္ဇာနာနအဘိညာဉ်၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသ
အဘိညာဉ်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်စသော လောကီဝိဇ္ဇာဉာဏ်
တန်ခိုးတို့ကိုပါ ရရှိ၍ စိန္တာမယသိဒ္ဓါမျိုးတို့ ပေါက်မြောက်ကြ
ကုန်သည်။

အထက်ပါအကြောင်းအရာများသည် ဦးဇနကောင်း
ပြောပြသော ဝိဇ္ဇာနှင့်ပတ်သက်သည် သိမှတ်ဖွယ်ရာအကြောင်း
များ ဖြစ်ပေသည်။

အနား (၉)

ဖိုဝင်မိစ္ဆာနှင့် ကြောက်စရာအန္တရာယ်...

တစ်နေ့သ၌မိုးကျော်သည် သူ့ယူလာသော ဖိုဝင်ရုပ်
ကလေးကို အခန်းထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားရာမှ ထုတ်ယူကြည့်နေ
သည်။ ဖိုဝင်ရုပ်မှာ အခြားအရုပ်များနှင့်မတူပေ... ရုပ်တုဟု
ခေါ်သောအရုပ်များမှာ ပလာစတာရုပ်၊ သစ်သားကိုထုလုပ်ထား
သည့်အရုပ်၊ ကျောက်သားကိုထုလုပ်ထားသော ကျောက်ဆစ်ရုပ်
များကိုသာ တွေ့မြင်ဖူးပြီး ယခုကဲ့သို့ ကြောက်စရာကောင်းသော
အရုပ်မျိုးတော့ မတွေ့ဘူးမမြင်ဘူးပေ။

ယခုသူယူလာသောရုပ်တုမှာ လူတို့ထုလုပ်ထားသော ပြုလုပ်ထားသော ရုပ်တုမျိုးမဟုတ်ပဲ သဘာဝအတိုင်းဖြစ်နေ သည့်ရုပ်တုမျိုးဖြစ်သည်။ တစ်ပေကျော်ကျော်ခန့်ရှိပြီး တစ်ကိုယ် လုံးမီးလောင်ထားသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များရှိနေပြီး မျက်နှာ ကလည်း ဘီလူးတစ်ကောင်မျက်နှာမျိုးကဲ့သို့ ကြောက်စရာ ကောင်းလှပေသည်။

သူသည် ထိုအရုပ်အကြောင်းကို ဘာမှသိသူမဟုတ်ပေ။ တစ်နေ့တွင် ဦးဗန်ကောင်း နေအိမ်သို့သွားရာ သူ့ရောက်သွား သောအချိန်တွင် ဦးဗန်ကောင်းက လူတစ်ယောက်နှင့်စကား ပြောနေလေသည်။

သို့ကြောင့် အနှောင့်အယှက်မပေးလိုသောကြောင့် အိမ်ဘေးမှာရပ်ပြီး အထဲမှပြောနေသော စကားသံများကိုနား ထောင်နေသည်။

ပထမတော့ သူ မသိသော အကြောင်းများဖြစ်သော ကြောင့် စိတ်မဝင်စားသော်လည်း နားထောင်ရင်းနှင့် တဖြည်း ဖြည်း စိတ်ဝင်စားလာသည်။

လမုတောရွာမှ အိမ်တစ်အိမ်မှာရှိနေသောအရုပ်မှာ လူ များအား တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သတ်ပစ်နေသည် ဟူသော စကားကို စိတ်ဝင်စားသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စိတ်ကူးတစ် ခု ရလာသည်။

ထိုစိတ်ကူးဝင်လာသောကြောင့် ထိုရုပ်တုကို လိုချင်လာ သည်။ သို့ကြောင့် အတွင်းမှပြောနေသော စကားသံများ မပြီး

ကြသေးခင်မှာ ထိုနေရာမှထွက်လာသည်။

ထို့နောက် ငွေနည်းငယ်ယူပြီး ပဲ့ချိတ်စက်လှေဖြင့် လမု တောရွာသို့ သွားလေသည်။ ထိုရွာရောက်တော့ သတင်းစုံစမ်း ကြည့်သောအခါ ဖိုးမောင်တို့နေအိမ်ကို အလွယ်တကူ သိရ သဖြင့် ထိုအိမ်သို့သွားကာ ထိုအရုပ်ကို တောင်းကြည့်သည်။

မြင်စကတော့ ကြောက်လန့်သွားမိသည်။ နောက်တော့ မိမိစိတ်ကူးအတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်ရန်များစွာ သင့်လျော် နိုင်မည်ကို တွေးမိသဖြင့် သင့်လျော်သောဈေးပေးပြီး ဝယ်ယူ ခဲ့လေသည်။

ဖိုးမောင်တို့မိသားစုကလည်း ငွေရသည်ကတစ် ကြောင်း၊ ထိုအရုပ်ကို အိမ်မှာမရှိစေလိုသည်က တစ်ကြောင်း ကြောင့် ရောင်းလိုက်သည်။ မိုးကျော်က ထိုအရုပ်ကို ဝယ်ယူလာ ပြီး သူ့အခန်းထဲမှ ဗီရိုထဲမှာထည့်ထားလေသည်။

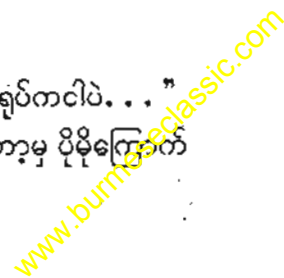
တစ်ညမှာတော့ အိပ်ပျော်နေရင်းမှ လန့်နိုးလာသော အခါ ခုတင်နံဘေးမှာရပ်နေသော လူမည်းကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသဖြင့် လန့်ပြီးထထိုင်လိုက်သည်။

“ခင်... ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

“မင်းပဲ ငါ့ကို ဒီခေါ်လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလား၊ အခုမှ မေးနေရသလား”

“ဟင်... ဟို... ဟိုအရုပ်...”

“ဟုတ်တယ်... မင်းယူလာတဲ့ အရုပ်ကငါပဲ...” အသံဩဩကြီးဖြင့် ပြောသံကြားတော့မှ ပိုမိုကြောက်

နွဲ့သွားပြီး မည်သို့လုပ်ရမုန်း မသိတော့ပေ. . .

“မင်းငါ့ကို ဒီအတိုင်းထားလို့ မရဘူး၊ စားချိန်တန်လို့မှ မစားရရင်. . . မင်းကိုသတ်စားရလိမ့်မယ်”

“ကြောက်ပါပြီဗျာ. . . ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာသာ ပြောပါ”

“ဧည့်ခန်းတစ်နေရာမှာ ချထားပေးပါ”

“ဖြစ်. . . ဖြစ်ပါ့မလား. . . သူ သူတို့မြင်သွားရင်. ”

“ဘယ်သူမြင်မြင် ငါ့ကိုဘာမှလုပ်လို့မရဘူး. . . ငါပြော တဲ့အတိုင်းမလုပ်ရင် မင်းပါသေလိမ့်မယ်”

“လုပ်. . . လုပ်ပေးပါ့မယ်”

ဟုပြောလိုက်တော့မှ ထိုလူမည်းကြီးက အခန်းထဲမှပြန် ထွက်သွားလေတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်ပိုင်းရောက် တော့ ဝီရိထဲမှာ ထည့်ထားသော ထိုအရုပ်ကလေးကို ထုတ်ပြီး ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါတော့ ဘုမသိဘမသိပဲနဲ့ ဒီအရုပ်ကိုအိမ်ယူလာတာ မှားမှားမှားနေပြီလား၊ မတတ်နိုင်ဘူး အခုမှတော့ သူပြောတဲ့အ တိုင်းပဲ လုပ်ရတော့မှာပဲ”

ဟုပြောပြီး ထိုရုပ်တုကို တစ်ကိုယ်လုံး ပဝါတစ်ထည် ဖြင့်ပတ်ကာ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းသို့ ယူသွားလေသည်။ ပန်း အိုးတင်သော စားပွဲတစ်လုံးပေါ်မှာ နံရံဖြင့်မီပြီး ထောင်နေစဉ် သူ့အနီးသို့ မေရီချိုရောက်လာလေသည်။

“မောင်. . . ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“အရုပ်တစ်ရုပ် ဒီမှာထားမလို့ပါ”

“ဘာအရုပ်မို့ ဧည့်ခန်းမှာ လာတင်ထားရတာလဲ”

“ငါ့မိဘတွေလက်ထက်က သိမ်းထားတဲ့အရုပ်မို့ ဒီမှာ ထားတာပါ”

“မေရီလည်းပြပါဦး”

မိုးကျော်က ရုပ်တုပေါ်မှ ပတ်ထားသောပဝါစကို ဖယ် ပြလိုက်သည်။

“အမယ်လေး. . . ”

မေရီချိုက အလန့်တကြားအော်ပြီး နောက်သို့ခြေတစ် လှမ်းနှစ်လှမ်း ဆုတ်သွားလေသည်။

“ဘယ်လိုအရုပ်ကြီးလည်း ကြောက်စရာကောင်းလိုက် တာ”

မိုးကျော်က ဘာမှပြန်မပြောပဲ ရုပ်တုတင်ရန်နေရာကို သာ ပြုလုပ်နေလေသည်။

“ဧည့်ခန်းမှာ ထားမယ်ဆိုရင်လည်း လှပတဲ့အရုပ်မျိုး တွေ အများကြီးရှိတာပဲ. . . ဒီလောက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အရုပ်မျိုးငော့ မထားပါနဲ့.”

ထိုအခါမိုးကျော်က မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် လှည့် ကြည့်ရာ မေရီချိုပင် လန့်သွားလေသည်။ သူမနှင့်လက်ထပ်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်း ယခုကဲ့သို့တင်းမာခက်ထန်သော အမူအရာမျိုး မိုးကျော်ထံမှာ တစ်ခါမှမတွေ့ဘူး၊ မမြင်ခဲ့ဘူးသောကြောင့် အံ့ ဩသွားသည်။

“ဒီအိမ်က ငါ့မိဘတွေပိုင်ဆိုင်တဲ့အိမ်ဖြစ်သလို ငါပိုင်တဲ့ အိမ်ပဲလေ။ ငါ့မိဘတွေရဲ့ပစ္စည်းကို ငါသဘောကျတဲ့နေရာမှာ ထားမယ်... မင်းလည်း မင်းသဘောကျသလို ကြိုက်တာတွေ လုပ်နေတာမဟုတ်လား။ ဒီတော့ငါသဘောကျသလို လုပ်တာ ကိုတော့ ဘာမှလာပြောမနေပါနဲ့။”

ထိုအခါ မေရီချိုကလေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ထပ်ပြော သည်။

“မေရီက ကြောက်တတ်လို့ပြောတာပါမောင်ရယ်...”

“ဘာများကြောက်စရာရှိသလဲကွာ၊ အခုအိမ်မှာလည်း မင်းရဲ့မောင်တစ်ဝမ်းကွဲတော်တဲ့ ပက်ထရစ်ရှိနေတာပဲ... မင်း ကြောက်တတ်ရင် သူနဲ့အဖော်လုပ်ရင်ရတာပဲ”

ဟုလေသံမာမာဖြင့်ပြောက ရုပ်တုအားပဝါဖြင့်ပတ်ပြီး စားပွဲပေါ်၌ ထောင်ထားခဲ့ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်သွားလေသည်။ မေရီချိုမှာ အမူအရာပြောင်းသွားသော မိုးကျော်ကိုကြည့်နေရင်း စိတ်ထဲမှ တအံ့တဩဖြစ်နေသည်။ ယခင်ကတည်းက မိုးကျော် ကို လူပျော့လူညံ့တစ်ယောက်ဟုပင် မှတ်ယူထားခဲ့သည်။ သူဌေး သားတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း စိတ်ဓါတ်ပျော့ညံ့သဖြင့် သူမ လှည့်စားသည့်အတိုင်း ခေါင်းငုံ့လက်ခံမည့်လူတစ်ယောက်ဟု ပင် သတ်မှတ်ထားခဲ့သည်။

သို့ကြောင့်လည်း လက်ထပ်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ သူမ သဘောကျနေထိုင်ကာ လုပ်ချင်တာလုပ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပါတီပွဲများ၊ ဖဲပိုင်းများတွင် ယောက်ျားအချို့နှင့် ငြိစွန်းခဲ့ရုံမကဘဲ

သူမနှစ်သက်သော ပက်ထရစ်ကို ဥပါယ်တံ့မျှင့်ဖြင့် အိမ်ပေါ် ဆိုတင်ထားခဲ့သည်အထိ ဖောက်ပြားခဲ့လေသည်။

မေရီချိုစိတ်ထဲမှာတော့ မိုးကျော်သည် သူမလှည့်စား သမျှခံနေရပြီး သူမပြောသမျှလက်ခံယုံကြည်နေသည်ဟု ထင် ထားခဲ့လေသည်။ ရှေ့ပိုင်းအချိန်တွေမှာတော့ သူမထင်ထားသ ဆိုခဲ့သော် ယခုရက်ပိုင်းမှာတော့ မိုးကျော်တစ်ယောက် အမူ အရာ သိသိသာသာပြောင်းသွားခဲ့လေပြီ... ဦးစန်ကောင်းနှင့်တွေ့ခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ စိတ်ဓါတ်ရော ဆန်အမူအရာပါ သိသိသာသာပြောင်းလဲသွားကာ ယခင် မိုးကျော် မဟုတ်တော့ပေ။

ဒါကိုမေရီချိုကလည်း ရိပ်မိတန်သလောက်ရိပ်မိသည်။ သို့သော် ယခင်ကလိုပဲ ခွဲလိုက်နဲ့လိုက်လျှင် ပျော့ကျသွားမည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည်။ အခြေအနေက သူမထင်သလိုမဟုတ်တော့

ပေ။

မိုးကျော်က သူမကိုလုံးဝဂရုမစိုက်တော့ပဲ ပျက်စီးယို မှိုင်းနေသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ပြန်လည်အစပျိုးရန် ဦးစားနေတော့သည်။ မိန်းမတို့သဘာဝ မိမိကို အမြဲတမ်းဂရု စိတ်ကာ အလျော့ပေးနေသူက ဥပေက္ခာပြုလာသောအခါ ယ ခင်က ခေါင်းထဲသိပ်မရောက်သော မိုးကျော်အကြောင်းများက စိတ်ထဲပြန်ရောက်လာသည်။

တစ်နေ့မိုးကျော်မရှိခိုက် သူမအခန်းထဲမှာ လှဲနေစဉ် မိတိုင်းလိုပင် အခွင့်ကောင်းကိုစောင့်နေသော ပက်ထရစ်

www.burmeseclassic.com

ဧရာဝတီလောလေသည်။ သူက ရဲရဲတင်းတင်းနှင့်ပင် ခုတင်စွန်းမှ ဝင်ထိုင်ကာ မေရီချိုကိုယ်လေးကိုဖက်ပြီး နမ်းလိုက်သည်။ မေရီချိုက မရွှင်မပျံ့ဖြစ်နေသော အမူအရာဖြင့် နေရာမှထလာသည်။

“နေစမ်းပါဦး ပက်ထရစ်ရယ် ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာပြောမှာလဲအချစ်ရဲ့”

“အခု ငါတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို သူရိပ်မိသွားပြီ ထင်တယ်”

“ရိပ်မိတော့ သူ့လိုလူမျိုး တစ်ယောက်ကို ဘာများအရေးစိုက်စရာရှိလို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူး ပက်ထရစ်၊ သူက အရင်လိုပုံစံမျိုးမဟုတ်တော့ဘူး သိရဲ့လား”

“ဒါကတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း ရိပ်မိသွားလို့ ကျွဲမြီးတိုနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့ မေရီရယ်၊ သူ့လိုဘာမှ အရည်အချင်းမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့၊ အခုလို အခွင့်အရေးရတုန်း ပျော်ပျော်ပါးပါးနေလိုက်ရအောင်... ”

ဟုပြောပြီး မေရီချိုကိုယ်ကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ ယခင်ကလို လိုက်လျော့မှုမရှိတော့ပဲ မေရီချိုက ဖက်ထားသော ပက်ထရစ်လက်များကို ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

“သူက အရည်အချင်းမရှိဘူးဆိုပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ မေ့လို့မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ဘက်က ပြဿနာရှာလာရင် ခက်လိမ့်မယ်

ခင်ကလည်း ဘာမှအားကိုးလို့ရသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါများဘာဆန်းသလဲ မေရီရယ် ငါတို့နှစ်ယောက်လွတ် သွတ်လပ်လပ်နေလို့ရအောင် သူ့ကိုရှင်းပစ်လိုက်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

“ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ... သူတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် နင်နဲ့ငါ့အပေါ် အပြစ်တွေပုံကျလာမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်စေချင်သလဲ”

“အခုတလော သူ့အမူအရာတွေ ပြောင်းသွားတာ ငါ့အတိတ်အမှတ်တရပဲ၊ မနေ့ကလည်း ဧည့်ခန်းမှာကြောက်စရာ တောင်းတဲ့ အရုပ်ကြီးတစ်ရုပ် လာတင်ထားတာတွေ့ရတယ်၊ ဘာရုပ်ကြီးလည်းမသိဘူး သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ”

ထိုစကားကြားတော့ ပက်ထရစ်က မယုံကြည်သလို ချယ်နေသည်။

“သူက ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ အရုပ်ကိုလုပ်ခိုင်းမလို့ဖြစ်တာပေါ့၊ ဒါမျိုးတွေက ဘာမှအဓိပ္ပါယ်မရှိပါဘူး၊ မေရီကြောက်စရာမရှိရင်... သူမရှိတုန်း လွင့်ပစ်လိုက်ပေါ့”

“မလုပ်ပုံပါဘူး၊ ကြောက်ပါတယ်”

“ဒါများဘာဆန်းသလဲ... အိမ်မှာခိုင်းစေထားတဲ့သူ တစ်ယောက်ယောက်ကို လွင့်ပစ်ခိုင်းလည်းရတာပဲ”

“အင်း... ဒီအကြံမဆိုးဘူး”

ဟုပြောပြီး ပက်ထရစ်ကိုပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး အိမ်ဖော် တစ်ယောက်ကိုခေါ်လိုက်ရာ ရင်မေ့ဆိုသော အိမ်ဖော်မလေး

www.burmeseclassic.com

ရောက်လာသည်။

“ကျွန်မကို ဘာခိုင်းမလို့ပါလဲ မမလေး”

“ဟိုညွှနန်းမှာတင်ထားတဲ့ အရုပ်ကိုယူပြီး တခြားသွားပစ်လိုက်စမ်းရင်မေ . . .”

“အစ်ကိုလေးတင်ထားတဲ့အရုပ်ကို ပြောတာမဟုတ်လား၊ သူတင်ထားတာကိုဖျက်ဆီးရင် ကျွန်မကိုအပြစ်ပြောလိမ့်မယ်”

“သူမသိပါဘူးအေ . . . သူမေးရင် ငါ့ပဲကြည့်ပြောလိုက်ပါ့မယ် . . . နောက်ပြီး ညည်းအတွက် လုံချည်တစ်ထည်နဲ့ အတူတစ်ထည်လည်းပေးမယ်”

“အစ်မလေးပြောပေးရင် ပြီးတာပါပဲ အခုယူသွားရင် မဖြစ်သေးဘူး၊ သူပြန်ရောက်လာလို့ အရုပ်မတွေ့ရင် မေးလိမ့်မယ်”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ညဘက်အားလုံးအိပ်တော့မှ ယူသွားပြီး အမှိုက်ပုံးသွားပစ်လိုက်မယ်”

“အေး ဒီအကြံကောင်းတယ် ဘယ်သူမှမသိစေနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ မမလေး”

ဟုပြောပြီး ရင်မေက ပြန်ထွက်သွားသည်။ ညနေပိုင်းရောက်တော့ မိုးကျော်ပြန်ရောက်လာသည်။ အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားသောအရုပ်ကို သွားကြည့်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ

စာရင်းစာအုပ်များကို ကြည့်နေစဉ် တံခါးခေါက်သံပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းပေါက်ဝမှာ ရပ်နေသောမေရီချိုကို တွေ့ရလေသည်။ သူမသည်လည်း ဖြီးလိမ်းခြယ်သထားလေသည်။

“မောင် ညစာစားတော့မလား၊ အိမ်ဖော်မလေးတွေကို ငြင်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ကိုယ်မစားတော့ပါဘူး၊ အပြင်မှာပဲ အလုပ်ကိစ္စပြောချင်း စားသောက်ခဲ့ပြီးပြီ”

မေရီချိုကအခန်းထဲဝင်လာပြီး မိုးကျော်ကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်လေသည်။

“မောင် မေရီအပေါ်မှာ ဆက်ဆံတာတစ်မျိုးပြောင်းသွားသလိုပဲ . . . အရင်ကလို မချစ်တော့ဘူးလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး မေရီ ခုတလော အလုပ်တွေသိပ်ပင်ပန်းနေလို့ပါ၊ ဒီည မင်းအပြင်မထွက်တော့ဘူးလား”

“မထွက်တော့ပါဘူး မောင်ရယ် ကိုယ်လင်သားက မျက်စိမကြည်မသာဖြစ်နေတော့ အပြင်ထွက်လည်း ဘယ်ပျော်ပါဘူးမလဲ”

“နောက်တော့ပြန်ပြီး ပျော်လာမှာပါမေရီ . . . မင်းအမြဲအိမ်ပျော်ရွှင်နေပါစေလို့ ကိုယ်ဆုတောင်းပေးပါမယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် မေရီချိုက စိတ်ပျက်လက်ပျက်အမူအရာဖြင့် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။ မိုးကျော်လည်း စာရင်းများကိုထိုင်လုပ်နေပြီးမှ အတော်ညှဉ်နက်သောအခါမှ အိပ်ရာဝင်လေတော့သည်။ အိပ်ပျော်စပင်ရှိသေးသည် အောက်ထပ်မှစူးစူးဝါးဝါး အော်သံကြားရသဖြင့် ပြန်နိုးလာသည်။

နားစွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အောက်ထပ်မှာ ဆူဆူညံညံ အသံများ ကြားရသဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာလေသည်။

အောက်သို့ရောက်တော့ သူတင်ထားသောရုပ်တုနှင့် မနီးမဝေးကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲကျနေသော ရင်မေကိုလှမ်းမြင်ရလေသည်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာလည်း ပက်ထရစ်၊ မေရီချိုနှင့် အခြားအိမ်ဖော်များရောက်နေကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

အနီးသို့လျှောက်သွားရင်းမေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့လည်းဘာမှ မသိဘူးအစ်ကိုလေး၊ အော်သံကြားလို့ထွက်ကြည့်တော့မှ ရင်မေကို ဒီနေရာမှာလဲနေတာ တွေ့ရတော့တာပါပဲ”

ဟုတစ်ယောက်ကပြောပြသည်။ အနားကပ်ကြည့်လိုက်တော့ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ သွေးစက်များ စွန်းပေနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မိုးကျော်က ထိုနေရာမှာ ထိုင်ပြီး ပက်လက်လှန်ကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်နှာပေါ်မှာ လက်သည်းဖြင့်ကုတ်ခြင်းထားသော ဒဏ်ရာအချို့ကို တွေ့ရပြီး . . . ထိုဒဏ်ရာမှသွေးများ ထွက်နေလေသည်။

မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ သွေးများနီရဲနေသော်လည်း အသက်ရှူနေသေးသည်။ ဒဏ်ရာများမှာ ကြောင်လက်သည်းဖြင့် အတုတ်ခံရသော ဒဏ်ရာများနှင့်တူသော်လည်း ထို့ထက်ပိုကြီးသည်။ ရင်မေမှာ ထိုဒဏ်ရာထက် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာ ခြင်္ကင်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရပြီး သတိမေ့သွားဟန်ရှိလေသည်။

မိုးကျော်ကတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် စိတ်ထဲမှကျိတ်ပြီး ကျေနပ်သွားလေသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ သတိမေ့နေသောရင်မေကို ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ကုလားဆရာ

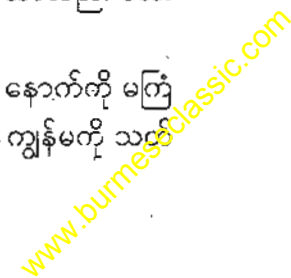
နှစ်ဘစ်ယောက် ဖွင့်ထားသောဆေးခန်းသို့ ခေါ်သွားကြသည်။

ဆေးခန်းက ပိတ်ထားသော်လည်း အိပ်ရာမှနိုးပြီး အတိုးအကြောင်းပြောပြသောအခါ ဆရာဝန်ကလက်ခံပြီး ကုသပေးလေသည်။

ထိုအချိန်အထိ ရင်မေမှာသတိပြန်မရသဖြင့် ထိုဆေးခန်းမှာပင် အခြားအဖော်နှစ်ယောက်နှင့် ထားခဲ့ရလေသည်။ ဆင်းချက်လင်မယားနှစ်ယောက် အစောင့်ရှိသဖြင့် မိုးကျော်လည်း မိမိအိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ပိုင်းအချိန်ရောက်မှ သတိပြန်ရသောအခါမှာ သွေးစက်များ ပြန်ပေါက်လာကြောင်း အော်ဟစ်နေသဖြင့် ဆရာဝန်က အိပ်ဆေးထိုးပေးထားရသည်။ သို့သော်လည်း ဆေးထိုးပြီး ပြန်နိုးလာသည်နှင့် . . .

“ကြောက်ပါပြီရှင် . . . ကြောက်ပါပြီ . . . နောက်ကို မကြည့်တော့ပါဘူး . . . ဟိုမှာမည်းမည်းကြီးလာပြီး ကျွန်မကို သတ်

တော့မလိုလုပ်နေပါတယ်။ ကယ်ကြပါဦးရှင် . . ကယ်ကြပါဦး
 ထိုသို့အော်နေသောကြောင့် ဆရာဝန်က တအံ့တကြ
 ဖြစ်ကာ စိတ်ငြိမ်ဆေးစသော ဆေးများပေးရပြန်လေသည်။
 ရင်မေမှာ ရထားသောဒဏ်ရာကြောင့်အပြင် အခြားထိတ်လန့်
 ကြောက်ရွံ့စရာအကြောင်းများ ရှိနေသေးသောကြောင့် ဆရာ
 ဝန်လည်းအံ့ကြနေသည်။

သို့သော်လည်း မိုးကျော်က ဆေးဖိုးဝါးခများများပေး
 ပြီး ပျောက်ကင်းအောင်ကုသခိုင်းသဖြင့် ၎င်းဆေးခန်းမှာပင်
 ဆက်ထားပြီး ကုသပေးလေသည်။ ညဘက်ရောက်သောအခါ
 စိတ်ငြိမ်ဆေး၊ အိပ်ဆေးနှင့် ဒဏ်ရာသက်သာစေသောဆေးများ
 ကို ပေးထားသောကြောင့် အိပ်ပျော်နေလေသည်။

အနားမှာထမင်းချက်လင်မယားအပြင် သူနာပြုဆရာမ
 တစ်ယောက်လည်းရှိနေသောကြောင့် စိတ်ချလက်ချထားရာ
 သန်းခေါင်ယံအချိန်လောက် ရောက်သောအခါ သူမရှိသော
 အခန်းဘက်မှ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံများကြားရသဖြင့် ဆရာဝန်
 က အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာပြီး ကြည့်သောအခါ ရင်မေတစ်
 ယောက် ခုတင်ပေါ်မှာပင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေဆုံးနေသည်
 ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

တရားခံမဟုတ်သောတရားခံ

မမျှော်လင့်ပဲ ရင်မေတစ်ယောက် သေဆုံးသွားပြီး
 နောက်မှာတော့ ဧည့်ခန်းမှာ မိုးကျော်တင်ထားသော ဖိုဝင်ရုပ်
 တို့ မည်သူ့မှ မထိဝံ့၊ မတို့ဝံ့တော့ပေ။

အိမ်ဖော်များ သန့်ရှင်းရေးလုပ်လျှင်ပင် ထိုနေရာအနီး
 သို့ သွားဝံ့မည်သူမရှိပေ။ သို့ပြင် အချို့က မိုးကျော်အိမ်မှာ
 မရှိသောအချိန်များတွင် စိတ်ဝင်စားသဖြင့် ထိုရုပ်တုတင်ထား
 သောနေရာနှင့် မနီးမဝေးရောက်အောင် သွားကြည့်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် ပဝါနက်တစ်ခုဖြင့် ပတ်ထားသောကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲတော့ မမြင်ရပေ။ ထိုသို့မမြင်ရသော်လည်း ဆန်းကြယ်သော အဖြစ်အပျက်များကတော့ ဖြစ်ပျက်နေလေသည်။

တစ်ညတွင် အောက်ဘက်မှ ဝုန်းခနဲအသံကြားသဖြင့် ဆင်းကြည့်သောအခါ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပြန်ကြနေသော ကြွေစများကို တွေ့မြင်ရသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ...။ မေရီချို လက်ဆောင်ရလာသော ကြွေသားဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် မိန်းမရုပ်တု တစ်ခုအား ထိုနေရာနှင့်မနီးမဝေး စင်ပေါ်သို့တင်ထားရာမှ အောက်သို့ပြုတ်ကျပြီး တစ်စစီဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

လည်ပင်းပြတ်နေသောနေရာမှာ သွေးစလိုလို ထင်သဖြင့် ယူကြည့်သောအခါ ဆေးရောင်တစ်ခုသာဖြစ်နေပြီ ပြတ်နေသောလည်ပင်းနေရာမှာတော့ လက်ငါးချောင်းရာလိုလို တွေ့ကြရသည်။

တစ်ရက်မှာလည်း ညအချိန်တွင် အပေါက်တစ်ခုမှ အိမ်ထဲရောက်နေသော ကြောင်တစ်ကောင်မှာ ဖိုဝင်ရုပ်အနီးရောက်သောအခါ ကြောက်ရွံ့စရာမြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်သွားဟန်ဖြင့် အိမ်ထဲမှပြန်ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလေသည်။

သို့သော် ဘယ်လိုမှ ထွက်ပေါက်မတွေ့တော့သဖြင့် ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်ကာ ဧည့်ခန်းထဲမှာပတ်ပြေးနေတော့သည်။ ကြောင်အော်သံကြားသော်လည်း အချိန်မတော်ကြီးဖြစ်နေသောကြောင့် မည်သူမှထမကြည့်ဝံ့ကြပေ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်လင်းတော့မှ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ချန်သွားသော အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ရုပ်တုတင်ထားသောစားပွဲရှေ့၌ သေဆုံးနေသော ကြောင်သေတစ်ကောင်ကို တွေ့ရလေသည်။

သို့ထက်ပိုဆိုးသောအဖြစ်မှာ... ထိုနေ့က အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြပေ... မိုးကျော်၊ မေရီချိုနှင့် ပက်ထရစ်တို့လည်း အလုပ်ကိစ္စများဖြင့် အပြင်သွားနေကြသည်။

ထမင်းချက်လင်မယားနှစ်ယောက်နှင့် အိမ်ဖော်မလေးက ဈေးဝယ်ရန် ဈေးသို့သွားနေသောအချိန်ဖြစ်သည်။ အိမ်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်မှမရှိကြပဲ ခြံဝန်းထဲမှာ ခြံစောင့်ကိုထွန်းခသာခွီလေသည်။

ကိုထွန်းခက ခြံဝန်းထဲမှာသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေစဉ် အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ရိပ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

သို့ကြောင့် ဇေဝေဝါဖြစ်သွားသည်။

“အိမ်ထဲကို ဘယ်သူဝင်သွားတာပါလိမ့်၊ ဒီအိမ်က လူတွေဆိုရင် အိမ်ရှေ့အပေါက်ကပဲ ဝင်လာရမှာပေါ့၊ အခုဘယ်အပေါက်ကဝင်လာပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားတာပါလိမ့်၊ ဧကန္တတော့ မဟုတ်လာမှလွဲရော ဘယ်သူမှမရှိဘူးထင်လို့ သူ့ခိုးဝင်တာပဲဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ဟုတွေးကာ တုတ်တစ်ချောင်းယူပြီး နောက်ဘက်မှ လှည့်သွားလေသည်။ ထမင်းချက်လင်မယားနေသော အနောက်

www.burmeseclassic.com

ဘက်အပေါက်မှာ စေ့ရုံသာစေ့ထားခဲ့သောကြောင့် အိမ်အတွင်း
သို့ အလွယ်တကူဝင်သွားလေသည်။

နေ့အချိန်ပင်ဖြစ်သော်လည်း မီးရောင်မရှိသဖြင့် အိမ်
အတွင်းမှာမှောင်နေလေသည်။ ကိုထွန်းခက တုတ်ကို ကိုင်ပြီး
ချောင်ကြိုချောင်ကြားပါမကျန် လိုက်ရှာကြည့်တော့လည်း ဘာမှ
မတွေ့ရပေ။

သို့ဖြင့် အိမ်ရှေ့နည်းခန်းဘက်သို့ ရောက်လာလေ
သည်။ တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ ထောင့်ကွယ်တစ်နေရာ
မှ ဖျတ်ခနဲထွက်လာသော လက်မည်းကြီးနှစ်ဘက်က သူ့လည်
ပင်းကို ဖမ်းညှစ်လိုက်သည်။

“အမယ်လေးဗျ”

အလန့်တကြား အော်လိုက်သော်လည်း သူ မလွတ်
တော့ပေ။ လက်မည်းကြီးက ညှစ်ထားသည့်အပြင် လက်သည်း
ချွန်များကပါ အသားထဲ စိုက်ဝင်နေကြသည်။

“ကြောက်ပါပြီဗျ. . . ကြောက်ပါပြီ ကျွန်တော့်အသက်
ကိုချမ်းသာပေးပါဗျ. . . ”

ထိုသို့ ဗလုံးဗထွေးအော်နေသော်လည်း မလွတ်ပေး
သည့်အပြင် တဖြည်းဖြည်းတင်းကျပ်လာသည်။ လက်သည်းချွန်
များကလည်း အသားထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းမြုပ်ဝင်လာကြပြီ. . .

အသက်ရှူလည်း ကျပ်စပြုလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့်
မျက်လုံးပြူးထွက်လာသည်။ အသက်အန္တရာယ် ဘေးအန္တရာယ်
ကြောင့် ခွန်အားစိုက်ပြီး ရုန်းကြည့်သော်လည်း ကြောင်လက်

သည်းအောက် ရောက်နေသည့်ကြွက်ပမာ ဘယ်လိုမှလျှပ်မရပဲရှိ
နေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ရှေ့တံခါး ဖွင့်သံကြားရပြီး ဈေး
ဝယ်သွားသူများ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

ထွန်းခလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရုပ်ကြိုးပြတ်ပြုတ်ကျ
သွားလေတော့သည်။

“ဝုန်း. . . ”

သူ့ကိုမြင်တော့ အပြင်ကပြန်လာသော သုံးယောက်က
ကပျာကယာပြေးလာပြီး ပြုစုပေးကြရသည်။ ရေတစ်ခွက်တိုက်
လိုက်တော့မှ အသက်မှန်မှန် ရှူနိုင်တော့သည်။

“ကိုထွန်းခ ဒီကိုဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ. . . ဘာဖြစ်
နေတာလဲ”

ဟုဝိုင်းမေးရာ ထွန်းခက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပြောပြ
လိုက်သည်။

“ဟုတ်ရဲ့လား ကိုထွန်းခရယ်. . . ကျွန်မတို့ဝင်လာတော့
လည်း ဒီအိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူမှမတွေ့ရပါဘူး”

“ခက်ပါလား ကျားကိုက်ခံရပါတယ်ဆိုမှ အပေါက်နဲ့
လားလို့ မေးနေပြန်ပြီ. . . သေလောက်မယ့်ကိစ္စကို ငါကနင်တို့
ကို ဘာကြောင့်လိမ်ညာပြောရမှာလဲ. . . နင်တို့မယ့်ရင် ငါလည်
ပင်းက ဒဏ်ရာတွေသာ ကြည့်တော့”

ဟုပြောပြီးလည်ပင်းကိုမော့ပြသည်။ ထိုအခါမှ လည်
ပင်းမှာပေါ်နေသော အညိုအမည်းစွဲနေသည့် လက်ဝါးချောင်း
ဒဏ်ရာများနှင့် သွေးစို့နေသော လက်သည်းရာများကို တွေ့ကြ

ရသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ . . . အခုမှ သတိရတယ် ဒီနေရာက ဟိုတလောက ကြောင်သေသွားတဲ့နေရာပဲ . . .”

ဟုအိမ်ဖော်မလေးကပြောတော့မှ အားလုံးထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီအိမ်ထဲမှာ တစ်ခုခုရှိနေပုံပဲ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဒီအကြောင်းတွေကို အစ်ကိုလေးပြန်လာရင်တော့ ပြောပြရမှာပေါ့။ သူက ကောင်းသလိုစီစဉ်ပေးမယ်ထင်တယ်”

ဟုပြောကာ မိမိတို့အလုပ်ရှိသည်များကို အသီးသီး ဆက်လုပ်ကြလေသည်။ ညနေပိုင်း မိုးကျော်ပြန်ရောက်လာသော အခါ ထွန်းခက် ထိုအကြောင်းကိုပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်းပဲ . . . ခင်ဗျားကို တစ်ခုမှာထားမယ် အိမ်ထဲမှာကျွန်တော် မရှိရင် ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သူမှမရှိရင် တစ်ယောက်တည်းမဝင်နဲ့၊ အထူးသဖြင့် ဧည့်ခန်းဘက်ကို တစ်ယောက်တည်းမသွားနဲ့၊ ကျန်တဲ့သူတွေကိုလည်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြထားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“ရှေ့ . . . ရှေ့ . . . ခင်ဗျားလည်ပင်းက ဒဏ်ရာတွေကို ဆေးကုဖို့ ဆေးဖိုးဝါးခယူသွားပါ”

ဟုပြောပြီး ငွေအချို့ ပေးလိုက်ရာ ထွန်းခလည်းကျေနပ်

စွာ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ အခုတလောမှာလည်း မိုးကျော်မှာ အိမ်မှာနေရသည်မရှိပဲ အလုပ်များနေလေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းနှင့်တွေ့ပြီးနောက် ဦးဗန်ကောင်းက သူ့ဘဝအတွက် စေတနာဖြင့်အကြံဉာဏ်များပေးသဖြင့် အောက်ဆုံးနေရာအထိရောက်နေသော စိတ်ဓါတ်ကို ပြန်ဆွဲတင်ကာ လုပ်ငန်းများကို တစ်နေရာမှပြန်စရလေသည်။

မိဘရှိစဉ်က ဂရုတစိုက် သင်ယူလေ့လာထားခြင်း မရှိစေကာမူ ခေတ်ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် လေ့လာသင်ယူသောအခါမှာလည်း အခက်အခဲမရှိလှပေ။

ထို့ပြင် . . . ဦးဇေယျကျော်ရှိစဉ်က ကျေးဇူးပြုခဲ့ဘူးသော မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများက မိုးကျော်တစ်ယောက်ဘာမှ မကျန်တော့သလောက် အခြေအနေယိုယွင်းပျက်စီးနေမှန်း သိသောအခါ တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးကြလေသည်။

အချို့ကလည်း မိုးကျော်ကို စိတ်မချသော်လည်း . . . နောက်ပိုင်းတွင် မိုးကျော်တစ်ယောက် နောင်တရပြီး အလုပ်ကို ဂရုတစိုက်ပြန်လုပ်နေသည်ကို မြင်သောအခါ တဖြည်းဖြည်း ယုံကြည်မှုရလာကာ အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်လာကြသည်။ အကူအညီ များကိုလည်း တတ်နိုင်သလောက်ပြန်ပေးကြရာ သူ့အတွက်လုပ်ငန်းလမ်းစများ ပြန်ပွင့်လာသောအချိန်မျိုးလည်း ဖြစ်သည်။

ထိုနှင့်အမျှ နုနယ်စဉ်အချိန်က အရူးအမူးဖြစ်ခဲ့သဖြင့် လက်ထပ်ယူထားခဲ့သော မေရီချိုမှာ သူ့အပေါ်မှာသစ္စာမရှိမှန်း

www.burmeseclassic.com

သိသောအခါ ရင်ထဲမှာနာကြည်းနေမိသည်။ သို့သော်လည်း တာမှမပြောတော့ပဲ ဥပေက္ခာပြုထားလေတော့သည်။

မေရီချိုကလည်း ခါတိုင်းနှင့်မတူသော မိုးကျော်အပြု အမူများကို ရိပ်မိလေသည်။ သို့သော်လည်း သူမဘက်မှာလည်း ပြောစရာအပြစ်များစွာ ရှိနေသောကြောင့် မပြောသာပဲရှိလေ သည်။ တစ်နေ့တော့ ပြောလာသည်။ . . .

“နည့်ခန်းမှာတင်ထားတဲ့အရုပ်က. . . တစ်နေ့တခြား ကြောက်စရာကောင်းလာသလိုပဲ. . . ဒီအရုပ်ကြီးအိမ်မှာဆက် ထားရင် မေရီဆက်မနေဝံ့တော့ဘူး”

“ကိုယ့်မိဘတွေရဲ့ အမွေအနှစ်ဆိုတော့ တခြားစွန့်ပစ် ဖို့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းမနေဝံ့လို့ မိဘတွေ အိမ်ပြန်နေချင်လည်း ပြန်နေပေါ့”

ထိုစကားကြားတော့ မေရီချိုမှာ သူမပြောစေချင်သော စကားကိုမကြားရသဖြင့် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားတော့သည်။

“အခုတော့ရှင်က ဒီစကားမျိုးပြောပြီပေါ့. . . ကျွန်မကို မပေါင်းချင်တော့လို့ ကွာရှင်းချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကွာရှင်းကြ တာပဲကောင်းပါတယ်”

ဟုပြောဆိုပြီး မျက်ရည်စက်လက်နှင့် အိမ်ပေါ်ပြန်တက် သွားလေသည်။ ထိုသို့မြင်ရတော့လည်း စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးဖြစ် လာမိသေးသည်။

“ငါတစ်ဖက်သတ် သူ့အပါအဝင်အမြင်လွှဲနေတာ များ ဖြစ်နေရော့သလား”

ဟုလေငါတော့လိုက်မိသေးသည်။ သို့သော်လည်း ထို အကြောင်းကို ခေါင်းထဲမှာ ကြာကြာမထည့်ထားနိုင်ပေ. . . တဖြည်းဖြည်းအရှိန်ရစပြုလာသော အကြောင်းများကသာ သူ ခေါင်းထဲမှာနေရာယူနေကြလေပြီ. . .

တစ်နေ့မှာတော့ အလုပ်ကိစ္စရှိသောကြောင့် ခနောင်တို ဘက်သို့ ခရီးထွက်ရလေသည်။ အဆင်မပြေလျှင် နှစ်ရက်သုံး ရက် ကြာမည်ဟု အိမ်မှလူများကိုပြောထားခဲ့လေသည်။

မိုးကျော်ခရီးထွက်သွားသောအခါ ပက်ထရစ်နှင့် မေရီ ချိုတို့မှာ လွတ်လပ်ခွင့်ရသွားကြလေသည်။ နှစ်ရက်သုံးရက်တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေခွင့်ရတော့မည်ဟု ကျေ နပ်နေကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အခြေအနေကို တစေ့တစောင်းသိကြ သော အိမ်မှာကျန်ခဲ့သူများကလည်း ထားရာနေစေရာသွားဘဝ အလုပ်သမားများဖြစ်သောကြောင့် ဘာမှမပြောသာပဲ မိုးကျော် အတွက်သာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြရလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြသူများထဲမှာ ခြံစောင့် အလုပ်လုပ်သော ကိုထွန်းခလည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ကို ထွန်းခမှာ ဦးဇေယျကျော်တို့ရှိစဉ်ကတည်းက ထိုအိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ သူဖြစ်ပြီး သစ္စာရှိသော လူယုံတော်တစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

မိုးကျော် ကလေးဘဝကတည်းက ထိုအိမ်မှာရောက် နေခဲ့ပြီး အိမ်သားတစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်နေသောကြောင့် မိုးကျော်မှာ သူလက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရပေသည်။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် သွေးသားမတော်စပ်သော်လည်း တူလိုသားလို ခင်မင်သံယောဇဉ်တွယ်နေလေသည်။ နောက်ပိုင်း မေရီချိုနှင့်လက်ထပ်ပြီး အိမ်သို့ခေါ်လာသော မေရီချို၏စရိုက်လက္ခဏာတို့ကိုသဘောမကျပေ။

ဦးဇေယျကျော်တို့လင်မယားနှစ်ယောက် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သော်လည်း မိုးကျော်သံယောဇဉ်ကြောင့် ရွာကိုပင်မပြန်တော့ပဲ ထိုအိမ်မှာပင်ဆက်နေခဲ့သည်။

မိဘများမရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း မိုးကျော်ကဘာမှ မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်နှင့် စီးပွားပျက်သော်လည်း ထိုအိမ်မှာပင် ဆက်နေကြသည်။

ထို့နောက် မေရီချိုက မောင်တစ်ဝမ်းကွဲတော်သည်ဟု ဆိုကာ ပက်ထရစ်ကို အိမ်ပေါ်မှာခေါ်ထားသည်။ စီးပွားပျက်သွားပြီးနောက်ပိုင်း မိုးကျော်က အိမ်မှာနေသည်သိပ်မရှိပဲ အပြင်သွားနေလေရာ မေရီချိုအတွက် အကြိုက်တွေ့နေတော့သည်။

၎င်းတို့နှစ်ဦး ဖောက်ပြန်နေသည်ကို မိုးကျော်ကမသိသော်လည်း အိမ်မှာကျန်နေသော ကိုထွန်းခအပါအဝင်အခြားအလုပ်သမားများက သိကြလေသည်။

သို့ကြောင့် မိုးကျော်အတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြသော်လည်း ထားရာနေစေရာသွားရသော ဘဝအခြေအနေများဖြစ်သောကြောင့် ဘာမှလည်းပြောဆိုပိုင်ခွင့် မရှိကြပေ။ ထိုအကြောင်းများကို မိုးကျော်ကိုလည်း မပြောဝံ့ပေ။ ပြောလိုက်ပါက စိတ်ညစ်နေရသည့်အထဲ တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူဆင့်အဖြစ်မို့

ဆက်မည်ကိုစိုးရိမ်နေကြလေသည်။ ယခု မိုးကျော် ခရီးထွက်သွားပေပြီ။

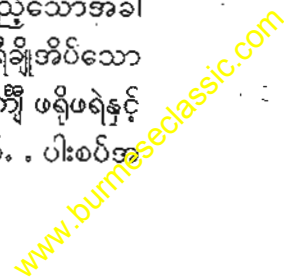
အိမ်ကြီးပေါ်မှာ မေရီချိုနှင့် ပက်ထရစ်တို့ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ထမင်းချက်လင်မယားနှင့် . . . အိမ်ဖော်မလေးတို့က အောက်ထပ်နောက်ဘက်အဆောင်များ၌ နေကြသောကြောင့် မိမိအပေါ်ထပ်မှ အကြောင်းများကို မသိကြရပေ။ မိုးကျော်အသွားပြီး နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့ ညအချိန်တွင် အိမ်အပေါ်ထပ်မှ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံများ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ထိုအသံများ ကြားရသော်လည်း မည်သူမှအိမ်ပေါ်မဆက်ဝံ့ကြပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မေရီချိုက သူ မခေါ်ဘဲ ဤဘယ်သူမှအိမ်အပေါ်ထပ်သို့ မတက်ရဟု အမိန့်ပေးထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

နောက်တော့ ထိုအကြောင်း ဗိုလ်တထောင်ဂါတ်တဲသို့ သွားရောက်သတင်းပေးလိုက်ရာ စုံထောက်ကျော်စွာ၊ ဆားပုစင်းမင်းဒင်နှင့် ပုလိပ်အချို့လိုက်လာကြသည်။

အပေါ်ထပ်သို့တက်ပြီး အိပ်ခန်းများကို ဖွင့်ကြည့်ရာ မိုးကျော်အိပ်သောအခန်းထဲမှာ ဘာမှမတွေ့ရပေ။ ပက်ထရစ်အတွက်ပေးထားသောအခန်းထဲမှာလည်း ဘယ်သူမှမရှိပေ။

နောက်ဆုံး မေရီချိုအိပ်ခန်းကို ဖွင့်ကြည့်သောအခါ ခိတ်လန့်စရာမြင်ကွင်းကို တွေ့ကြရသည်။ မေရီချိုအိပ်သောအခန်းပေါ်မှာ မေရီချိုက ပါးလွှာသောညဝတ်အင်္ကျီ ဖရိုဖရဲနှင့် ခိတ်လက်အနေအထားဖြင့် ရှိနေသည်။ သို့သော် . . . ပါးစပ်အ

ဟောင်းသားဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည်။ စုံထောက်ကျော်စွာက စစ်ကြည့်တော့ အသက်ရှိနေသေးသည်။

ခုတင်နံဘေးကြမ်းပြင်ပေါ်မှာတော့ မောက်လျက်နေအေးထားဖြင့် လူတစ်ယောက်ရှိနေသည်။ ပက်ထရစ်ဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးအဝတ်မရှိပဲ ကျောပြင်ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာအချို့ ရှိနေပြီး ထိုဒဏ်ရာမှ သွေးများထွက်နေကာ ကြမ်းခင်းပေါ်သို့ စီးကျနေသည်။

စုံထောက်ကျော်စွာက အနားမှာထိုင်ပြီး စမ်းကြည့်သောအခါ အသက်မရှိတော့ပဲ သေဆုံးနေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။ ကျောမှ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့ကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ ချွန်ထက်သောလက်သည်း(သို့မဟုတ်)လက်နက်တစ်ခုခုဖြင့် ကုတ်ခြစ်ထားသော ဒဏ်ရာများဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ဆားပုလင်းမင်းဒင်နှင့် ပုလိပ်တို့က သေဆုံးနေသော အလောင်းကိုစစ်ဆေးနေကြစဉ် စုံထောက်ကျော်စွာက ထိုအိမ်မှာရှိသောလူအားလုံးကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးသည်။

ခြံစောင့်ထွန်းခ၊ ထမင်းချက်လင်မယားဖြစ်သော မောင်စိန်ဖေနှင့် မမေစီ၊ အိမ်ဖော် မာလာတို့လေးယောက်ဖြစ်သည်။ ခြံစောင့်ထွန်းခကတော့ ညအချိန်မှာ အိမ်ကြီးပေါ်မှ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကြားရကြောင်း၊ အိမ်ပိုင်ရှင်မေရီချိုက သူ မခေါ်ဘဲနှင့် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ မတက်ရဟု အမိန့်ထုတ်ထားသဖြင့် ထမင်း

ချက်လင်မယား၊ အိမ်ဖော်တို့နှင့် ဂါတ်တဲသို့လာရောက် အကြောင်းကြားရပါကြောင်း ပြောပြသည်။

ထမင်းချက်လင်မယားနှင့် မာလာတို့ကလည်း ထွန်းခပြောသလိုပင် အိပ်ပျော်နေစဉ် အော်သံများကြားရကြောင်းနှင့် ဂါတ်သို့ လာရောက်အကြောင်းကြားကြောင်းပြောပြသည်။

“သေသွားသူတဲ့သူကဘယ်သူလဲ”

“ပက်ထရစ်ပါ. . .”

“သူက ဟိုအမျိုးသမီးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ”

“မောင်ဝမ်းကွဲတော်တယ်လို့တော့ ပြောသံကြားပါသလား”

“ဒါဖြင့်သူနဲ့ပတ်သက်ပြီးသိသမျှပြောပြပါ”

“ဟိုအမျိုးသမီးက ကျွန်တော်တို့ဆရာ ကိုမိုးကျော်ရဲ့

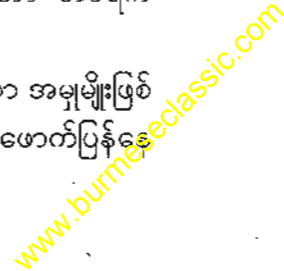
အိမ်ပါ။ သူ့နာမည်ကမေရီချိုလို့ ခေါ်ပါတယ်. . . သူကပက်ထရစ်ကို မောင်ဝမ်းကွဲတော်တယ်ဆိုပြီး အိမ်ပေါ်မှာခေါ်ထားတာပါ”

ထိုမျှလောက်ပြောရုံနှင့်ပင် စုံထောက်ကျော်စွာက အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။

“သူ့ယောက်ျား ကိုမိုးကျော်က ဘယ်သွားသလဲ”

“အလုပ်ကိစ္စနှင့် ခနောင်တိုဘက်သွားတာ တစ်ရက်ခန့်ရက်ရှိပါပြီ. . .”

ထိုအမျိုးမျိုးက မကြာခဏတွေ့ကြုံရသော အမျိုးမျိုးဖြစ်သည်။ မိန်းမဖြစ်သူက အခြားတစ်ယောက်နှင့် ဖောက်ပြန်နေ

သည်ကို ရိပ်မိသောအခါ လက်ပူးလက်ကြပ်ဖမ်းမိစေရန် ဥပမာ
တံမျဉ်ဖြင့် မသိဟန်ပြုရန် အခြားနေရာသို့ ခရီးထွက်ဟန်
သည်။

နောက်မှ တိတ်တဆိတ် ပြန်ရောက်လာကာ လက်
လက်ကြပ်ဖမ်းပြီး ကြာကူလီကောင်ကို သတ်ချင်သတ်၊ ခံ
မဟုတ် ကြာကူလီကောင်နှင့်သစ္စာမရှိသော မိန်းမကိုပါ
ယောက်စလုံးသတ်ပစ်သော အမျိုးမျိုးကို မကြာခဏတွေ့
လေသည်။

ထို့ကြောင့်အိမ်မှာရှိသော လူလေးယောက်တို့ကို
အပ်သော စစ်ဆေးမှုများပြုလုပ်ခြင်း၊ အခြားအထောက်အထား
သဲလွန်စများ ရှာဖွေကြည့်ခြင်း စသော စုံထောက်တစ်ယောက်
ပြုလုပ်ရမည့်ကိစ္စတို့ကို စေ့စပ်သေချာစွာပြုလုပ်ပြီးနောက်တွင်
သတိမေ့နေသော မေရီချိုကို ဆေးရုံပို့ခြင်း၊ သေဆုံးနေသော
ပက်ထရစ်အလောင်းကို ဆရာဝန်စစ်ချက်ယူရန် သက်ဆိုင်
နေရာသို့ ပို့ခြင်းများကို ဆက်လက်ပြုလုပ်လေသည်။

အားနီး(၁၁)

ဗိုလ်ခြင်း၊

ထုံကူးခြင်းများအကြောင်း

အိမ်ကြီးပေါ်၌ ကြောက်စရာကောင်းသော လူသတ်မှု
တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် မိုးကျော်ပြန်ရောက်လာ
သည်။ သူ့အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် သူ့အိမ်ရှေ့သို့
လင့်ရိဘာကားတစ်စီးရပ်ကာ စုံထောက်ကျော်စွာတို့ ရောက်လာ
သည်။

မိုးကျော်က ဧည့်ခန်းမှာပင် လက်ခံတွေ့ဆုံလေသည်။
“ကိုမိုးကျော်မဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ပါတယ်...”

“ခင်ဗျားခရီးသွားနေတုန်း ဒီမှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကို သိပြီးလောက်ပြီထင်ပါရဲ့”

“ဒီကအလုပ်သမားတွေပြောပြလို့ သိသင့်သလောက်တော့သိပြီးပါပြီ”

“သေဆုံးတဲ့သူက ပက်ထရစ်ဆိုတာ မှန်ပါသလား”
ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သူက ဘယ်လိုကြောင့် အိမ်ပေါ်ရောက်နေတာပါလဲ”

“မေရီချိုက သူ့မောင်ဆိုပြီး ခေါ်တင်ထားတာပဲ”

“ခင်ဗျားကတော့ သူ့ရောက်နေတာကို သဘောတူခဲ့သလား”

“ပြောမရမယ့်အတူတူ ကြည့်နေရတဲ့သဘောပါပဲ”

မိုးကျော်ပြောနေသောအသံကို မကျေနပ်မှုများရောနေလေသည်။

“ဒီအိမ်မှာအမှုအခင်းဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ခင်ဗျားဘယ်မှာရှိနေပါသလဲ”

“ညတုန်းက ခနောင်တိုမှာပဲ အိပ်ကြတယ်၊ ခုမနက်ပိုင်းမှ ရန်ကုန်ပြန်လာတာပါ”

“ခင်ဗျားနဲ့အတူတူ ဘယ်သူတွေရှိနေကြသလဲ...”

“ကျွန်တော်နဲ့ အလုပ်စပ်တူလုပ်ဖို့တိုင်ပင်ထားတဲ့ စက်သူဌေး ဦးထွန်းရှင် စက်စာရေးမောင်ခင်နဲ့ အခြားအလုပ်သမားတွေလည်း ရှိနေကြပါတယ်... မနက်ပိုင်းမှ ခနောင်တိုကသမ္မန်

ပြန်လာတာကို လိုက်ပို့ပေးတဲ့ သမ္မန်သမားကို စစ်မေးကြည့်နိုင်ပါတယ်...”

စုံထောက်ကျော်စွာက သူ့ပြောနေသောအချက်အသက်များကို နားထောင်ရင်း စိတ်ထဲမှတွက်ဆနေသည်။ ညက အမှုအခင်းဖြစ်သောအချိန်မှာ သန်းခေါင်ယံအချိန်ကျော်ပြီး ညဉ့်တစ်နာရီခန့်ရှိနေလေပြီ...။

ခနောင်တို့နှင့် ရန်ကုန်ကလွမ်းမြင်နေရသော်လည်း သမ္မန်ဖြင့်သွားပါက ရေစီးမသင့်ပါက တစ်နာရီကျော် နှစ်နာရီကြာနိုင်ပေသည်။ မိုးကျော်ပြောသည့်အတိုင်း သူ ခနောင်တိုမှာ ခွဲနေပါက ချက်ချင်းရောက်လာပြီး ချက်ချင်းပြန်သွားဖို့ကတော့ လွယ်ကူလှပေ...။

သို့ဆိုလျှင်သူက အပြစ်လွှတ်အောင် တခြားနေရာသို့ ခန့်ထွက်ဟန်ပြုပြီး တစ်ဖက်လှည့်နှင့် တခြားတစ်ယောက်ကို သတ်ခိုင်းလျှင်ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား...။

“အရင်က ဒီအိမ်မှာ ဘယ်လိုထူးခြားတာမျိုးတွေရှိခဲ့ပါသလဲ”

“ဟိုလပိုင်းလောက်ကတော့ ရင်မေဆိုတဲ့ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်သေဆုံးသွားပါတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးသေတာလဲ”

မိုးကျော်က ရင်မေသေဆုံးသွားခဲ့သော အကြောင်းတို့ကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“သူ့ဘာကြောင့် သေတာလဲလို့ ခင်ဗျားထင်ပါသလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှမသိပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ ခင်ဗျားနဲ့ ခနောင်တို့အတူသွားတဲ့ လူတွေလိပ်စာကို သိပါသလား။ သိရင်ကျွန်တော့်ကိုပေးပါ... ”

မိုးကျော်က မဆိုင်းမတွပင် ဖောင်တိန်နှင့်စာရွက်ကိုယူပြီး ဦးထွန်းရှင်တို့လိပ်စာကို ရေးပေးလိုက်သည်။

“နည်းနည်းတော့ထပ်မေးပါရစေ မေရီချိုနဲ့ပက်ထရစ်တို့ မောင်နှမတော်စပ်တယ်လို့ပြောတာကို ခင်ဗျားယုံပါသလား”

“သိပ်တော့မယုံပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ပက်ထရစ်ကို အိမ်ပေါ်တင်ထားပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်အခြေအနေကိုရော ဘယ်လောက်သိပါသလဲ”

“မေရီချိုကိုပြောပေမယ့် သူ့ကကျွန်တော့်စကားကို ဝရံမစိုက်ပါဘူး။ သူ့လုပ်ချင်တာလုပ်နေတာဆိုတော့ နောက်ပိုင်းတော့ ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားအတွက် ယောက်ျားချင်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ကိုမိုးကျော်၊ ခင်ဗျားခံစားရမယ့် ခံစားချက်တွေကိုလည်း သဘောပေါက်ပါတယ်။ အခုလိုဖြစ်သွားတော့ ဘယ်လိုခံစားရပါသလဲ”

“သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ဖြစ်တာလို့ပဲ ယူဆပါတယ်”

“ခင်ဗျားမိန်းမ မေရီချိုနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ဘယ်လိုသဘောထားပါသလဲ”

“သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါဘူး။ လက်တွဲဖြုတ်ဖို့ပဲရှိပါတော့တယ်”

ဟု အံ့ကြိတ်ထားရင်း မချီတင်ကဲ အသံမျိုးဖြင့်ပြောသည်။

“အခုလိုပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမိုးကျော် လူ့သတ်တရားခံ မပေါ်သေးတဲ့အချိန်မှာ မေးမြန်းစရာရှိရင်မေးမြန်းလို့ရအောင် ကိုမိုးကျော်ဘယ်မှမသွားပဲနေပေးပါ”

မိုးကျော်ကခေါင်းညိတ်ပြသောအခါ စုံထောက်ကျော်စွာတို့လည်း ထိုနေရာမှ မိုးကျော်လိပ်စာပေးလိုက်သော ဆန်စက်ပိုင်ရှင်နေအိမ်သို့သွားရောက်တွေ့ဆုံမေးမြန်းသော အခါ ထိုညက မိုးကျော်နှင့်အတူ ခနောင်တို့ဘက်မှာ ရှိနေကြောင်းပြောပြသည်။

စက်စာရေးမောင်ခင်နှင့် သမ္မန်ခတ်သမား၊ အခြားအလုပ်သမားများကို တစ်ဦးချင်းတစ်ယောက်ချင်း မေးမြန်းစစ်ဆေးသောအခါမှာလည်း အထက်ပါအတိုင်းပင် တညီတညွတ်တည်းပြောပြကြလေသည်။

သို့ကြောင့် ပဲချိတ်စက်လှေဖြင့် ခနောင်တို့မှဆန်စက်သို့ သွားရောက်စစ်ဆေးသောအခါမှာလည်း သူဌေးဦးမောင်ခင်နှင့် မိုးကျော်တို့ တစ်ညလုံး ဆန်စက်မှာပင်ရှိနေကြကြောင်း ပြောပြကြရာ စုံထောက်ကျော်စွာပင် သဲလွန်စများ ကွင်းဆက်ပြတ်သွားသကဲ့သို့ရှိလေသည်။

ခနောင်တို့မှပြန်လာသောအခါ မေရီချိုရှိနေသော ဆေးရုံသို့ သွားလေသည်။ သူတို့ရောက်သွားတော့ မေရီချိုက သတိရနေပြီဖြစ်၏။ သူမမိခင်နှင့် အခြားတစ်ယောက်နှစ်ယောက်

www.burmeseclassic.com

ယောက်လည်း ရှိနေကြလေသည်။

သူတို့ရောက်သွားတော့ အခြားသူများကို အခန်းအပြင် သို့ထွက်ခိုင်းပြီး စစ်ချက်ယူရပြန်လေသည်။

“သေဆုံးသွားတဲ့ ပက်ထရစ်က ခင်ဗျားနဲ့ဘယ်လိုတော် စပ်ပါသလဲ”

ထိုအခါဘာမှမပြောပဲ ခေါင်းငုံ့ပြီး ငိုနေလေသည်။

“သူနဲ့မောင်နှမတော်တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

“ကျွန် . . . ကျွန်မ . . . မှားခဲ့ပါတယ်ရှင်”

ဟုဝန်ခံလေသည်။

“ပက်ထရစ်ကို ဘယ်သူသတ်တာလဲ”

“အဲဒီညက သူ့အခန်းထဲရောက်လာပါတယ်၊ ကျွန်မနဲ့ အတူတူရှိနေတုန်းမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်နက်ခြုံထားတဲ့လူ မည်းကြီး နောက်ကရောက်လာပြီး သူ့ကိုသတ်သွားတာပါပဲ ဘယ်သူမှန်းတော့ မသိလိုက်ရပါဘူး”

“အရင်က ဒီအိမ်မှာအခုလို အဖြစ်မျိုးရှိခဲ့ပါသလား”

“အိမ်ဖော်မလေးသေတုန်းကလည်း အခုလိုဖြစ်ပြီး သေ တာပါပဲ၊ ဟိုလပိုင်းလောက်က ကိုမိုးကျော်က အိမ်ကိုကြောက် စရာကောင်းတဲ့ အရုပ်တစ်ရုပ်ယူလာခဲ့ပါတယ်”

“ဘယ်လိုအရုပ်မျိုးလဲ”

“ကျွန်မလည်းမသိပါဘူး၊ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အရုပ်တစ်ရုပ်ပါပဲ အဲဒီရုပ်ရောက်လာပြီး အိမ်ဖော်မလေး သေ သွားတာပါပဲ”

“ဒီအရုပ်ကသတ်တယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

“ကျွန်မလည်းမသိပါဘူးရှင် . . . ကြောက်စရာကောင်း လွန်းလို့ ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူး”

ဟုပြောပြီး ငိုနေပြန်သောကြောင့် ဆက်မမေးတော့ပဲ ဆေးရုံမှပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေသည် . . . ။

ညနေပိုင်းအချိန်လောက်တွင် မိုးကျော်နေသောအိမ်သို့ ဧည့်သည်နှစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်။

နီမောင်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့ပင်ဖြစ်သည်။

“ဒီကနေ့ ဂျာနယ်နဲ့သတင်းစာတွေမှာ ဒီအိမ်က လူ သတ်မှုအကြောင်းတွေ တွေ့ရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ပုလိပ်တွေကတော့ ကျွန်တော်သတ် တယ်လို့ပဲ သံသယရှိနေကြတယ်”

“ဒါကတော့ သူတို့အလုပ် သူတို့လုပ်ကြတာပဲ၊ ကိုယ် ဘက်ကမှန်နေရင် ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး၊ ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ မကောင်းတဲ့သူနဲ့ အတူတူနေမိတော့ . . . ကိုယ်ပါမကောင်းတာ တွေ ကူးစက်ခံရတာပဲပေါ့”

မိုးကျော်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။ ထို အခါဦးဗန်ကောင်းက ပြောသည် . . .

“မိုးကျော်ရယ် . . . ကံကြမ္မာလည်းဘီးက မင်းကို ဟိုး အောက်ဆုံးရောက်အောင် ပို့ထားပြီးမှပဲ . . . ဒီထက်ဆက်ပြီး အောက်ရောက်စရာမှ မရှိတော့တာ ဘာပူစရာရှိသလဲ . . . အ နှင်ဆုံးရောက်နေတဲ့သူသာ ဘယ်အချိန်အောက်ပြန်ရော့ဦမလဲ

www.burmeseclassic.com

ဆိုပြီးစိုးရိမ်နေတာ၊ ဒီမှာ အဆိုးဆုံးတွေဖြစ်ပြီးရင် နောက်ထပ်ဆိုး
စရာဘာမှမရှိတော့ဘူး စိတ်ခါတ်ကျမနေနဲ့။”

ဟု အားပေးသည်။

မိုးကျော်ကခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“ကျွန်တော့်မှာလည်း တခြားအားကိုးစရာ မရှိသ
လောက်ဖြစ်နေပါပြီ”

ဟုပြောသည်။

“ဘာမှမပူပါနဲ့ကွာ မင်းချမ်းသာလာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ငါတို့
လာချင်မှလာတော့မှာဖြစ်ပေမယ့် မင်းအခုလို ဒုက္ခရောက်နေတဲ့
အချိန်မှာတော့ အမြဲလာပြီး အကူအညီပေးကြမှာပါ။ စကားပုံ
တောင်ရှိသေးတာပဲ ဆင်းရဲတဲ့အချိန်မှာ ဘေးမှာလာရပ်ပေးတဲ့
သူဟာ မိတ်ဆွေကောင်းဖြစ်ပြီး၊ ချမ်းသာတဲ့အချိန်မှာ နံဘေးမှာ
အများကြီးလာရပ်နေသူတွေကိုတော့ သတိထားပါဆိုတဲ့ စကား
လေ”

“ဟုတ်ပါတယ် အခုအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့်နံဘေး
မှာ အဘတစ်ယောက်ပဲရှိပါတယ်”

“သူနာမည်က နီမောင်တဲ့ သူကဆင်းရဲပေမယ့် ရိုးသား
ပြီး စိတ်ထားကောင်းတဲ့သူတစ်ယောက်ပဲ”

ဟုမိတ်ဆက်ပေးရာ မိုးကျော်က နီမောင်ကိုကြည့်ပြီး
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“ဒါထက် မင်း... ဟိုဘက်ကမ်းကဝယ်လာတဲ့အရုပ်က
ရာ ဘယ်မှာထားသလဲ”

“ဟင်... အဘကဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

“ငါ့မှာလည်း သိနိုင်တဲ့နည်းတွေရှိတာပေါ့ကွာ အခုငါ
လာတာ ဒီကိစ္စပဲ... မင်းဖြစ်စေချင်တာတွေ ဖြစ်ပြီးပြီဆိုရင်
ဒီအရုပ်က မင်းလက်ထဲမှာ အကြာကြီးထားလို့မဖြစ်ဘူး၊ တော်
ကြာ မင်းကိုဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်”

“အဘကိုတော့ ကျွန်တော်မညာတော့ပါဘူး၊ ကျွန်
တော် ယူလာမိပါတယ်”

“နေစမ်းပါဦး မင်းကဘယ်လိုသိပြီး၊ ဘယ်လိုရည်ရွယ်
ချက်နဲ့ သွားဝယ်လာတာလဲ”

“တစ်နေ့ အဘဆီလာတော့ ကိုနီမောင်နဲ့ ပြောဆိုနေ
တာတွေကိုကြားတာနဲ့ သွားပြီးဝယ်လာခဲ့တာပါ။ ရည်ရွယ်ချက်
ဘာတော့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်အောင် လုပ်
နေတဲ့သူတွေ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဒုက္ခရောက်ကြစေချင်လို့ပါ... ”

ဟုအမှန်အတိုင်းပြောပြသည်။

“အခု မင်းဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်ပြီးပြီမဟုတ်လား၊
ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းတွေကိုတော့ ဘယ်သူမှမသိစေနဲ့ မင်း
ပြောပြလည်း ဘယ်သူမှယုံကြည်ကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ
ငြိဿနာတွေ ပိုပြီးများလာလိမ့်မယ်”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲအဘ”

“ဒီ ဖိုဝင်ရုပ်က မင်းလက်ထဲမှာ ကြာကြာထားလို့မရဘူး၊
သူ့နေရာကို ပြန်ပို့ပေးရမယ်”

“ဘယ်လိုပို့မှာလဲအဘ”

www.burmeseclassic.com

“သူက ဖိုဝင်မှားတာကြောင့် ဝိဇ္ဇာဘဝကနေ မိစ္ဆာဘဝ ရောက်နေတာဆိုတော့ ငါတို့က သူ့ကို ဝိဇ္ဇာဘဝပြန်ရောက်အောင် အကူအညီပေးရမယ်”

ထိုသို့ပြောသောအခါ မိုးကျော်က သူတင်ထားသော ဖိုဝင်ရုပ်ကိုယူလာပြီး ဦးဗန်ကောင်းကိုပြန်ပေးလေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် စုံထောက်ကျော်စွာ ရောက်လာလေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းကို မြင်သောအခါ ရင်းနှီးခင်မင်သော မိတ်ဆွေတစ်ဦးပမာ နှုတ်ဆက်လေသည်။

“အဘနဲ့ တွေ့ရမယ်တောင် ထင်မထားဘူး၊ အခုလိုအဆင်သင့်တွေ့ရတော့ ပိုပြီးအဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

ဟုပြောပြီး သူတို့စကားဝိုင်းမှာပင် ဝင်ထိုင်လေသည်။ စုံထောက်ကျော်စွာက စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားသော ဖိုဝင်ရုပ်ကို ကြည့်နေသဖြင့် ဦးဗန်ကောင်းက ကောက်ယူပြီးလှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဒီအရုပ်အကြောင်းကို တစ်နေရာက သတင်းကြားခဲ့လို့ ကြည့်ရအောင်လာတာ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်...”

ဟုပြောပြီး ဖိုဝင်ရုပ်ကို အသေအချာကြည့်နေလေသည်။ စုံထောက်ကျော်စွာသည် ကြောက်စရာပုံပန်းသဏ္ဍာန်ရှိသော ဖိုဝင်ရုပ်ကိုကြည့်နေရင်း စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးဖြစ်လာသကဲ့သို့ ခံစားရလေသည်။

အတန်ကြာအောင် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေပြီးမှ ဦးဗန်

ကောင်းကို ပြန်ပေးသည်။

“ကြည့်ရတာတော့ အတော်ကြောက်စရာကောင်းတယ် ဘယ်လိုအရုပ်မျိုးလဲအဘ...”

“ဇော်ဂျီဖိုဝင်ရုပ်လို့ ခေါ်တယ်”

“ဇော်ဂျီက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်နေတာလဲ”

“ဖိုဝင်မှားခဲ့လို့ ဝိဇ္ဇာဘဝမရောက်ပဲ အခုကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မိစ္ဆာဘဝရောက်နေတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဒီရုပ်တုက အစွမ်းသတ္တိ ရှိနေဦးမှာပေါ့နော်” စုံထောက်ကျော်စွာက သူလိုရာကို ဆွဲမေးလိုက်သည်။

“အင်း... ရှိသင့်သလောက်တော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငင်းထင်သလို လူတစ်ယောက်သတ်နိုင်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုလည်း ကျွန်တော်လည်းသိအောင် ပြောပြပါဦးအဘရဲ့”

“ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီတွေက တစ်ဆင့်ကနေ နောက်တစ်ဆင့် ဆက်တော့မယ်ဆိုရင် နောက်ဆုံးမှာ ထုံကူးကြရတယ်၊ တချို့က သည်းဝိဇ္ဇာစကားနဲ့ ဖိုဝင်တယ်လို့ပြောကြတယ်၊ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“ကြားတော့ ကြားဖူးပါတယ်”

“အဲဒီလို ဖိုဝင်တဲ့အခါမှာ သူတို့ကိစ္စ မအောင်မြင်အောင် နှောင့်အယှက်တွေ အများကြီးရောက်လာပြီးတော့ ဖျက်ဆီး

www.burmeseclassic.com

ကြတယ် အနှောင့်အယှက်ပေးကြတယ်”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဖိုဝင်နေတဲ့ ကာယကံရှင်ကတော့ သူ့ကိစ္စမအောင်မချင်း ဘာမှပြန်မလုပ်နိုင်ဘူးပေါ့။ သူတို့ကိုယ်စား ကာကွယ်ပေးတဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့သူမျိုး ရှာရတာပေါ့။ သူ့ထားခဲ့တဲ့တပည့်က သူမှာတဲ့အတိုင်းမလုပ်ပဲ သစ္စာဖောက်ရင်တော့ သူလည်းခုတု ရောက်တာပဲ။

တပည့်က သစ္စာရှိရှိနဲ့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးလို့ ဖိုဝင်တာအောင်မြင်သွားရင် မူလအခြေအနေထက်ပိုပြီး သိန္နိစွမ်းအားမြင့်တဲ့ ဝိဇ္ဇာဘဝကိုရောက်ကြရတယ်။ သူတို့အောင်မြင်သွားရင် စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့တပည့်ကိုလည်း မစပေးကြတယ်။ ရွှေဆိုရွှေ၊ ငွေဆိုငွေ ဒါမှမဟုတ် သိန္နိရှိတဲ့ပစ္စည်းလို့ချင်လည်း ပေးခဲ့ကြတယ်။

ရွှေတိဂုံဘုရားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ‘မောင်ကံ’ ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဖိုဝင်မယ့်ဝိဇ္ဇာကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးလို့ မြေလို့နိုင်တဲ့လုံကိုရပြီး လူစွမ်းကောင်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက်မှမိန်းမဖျက်တာနဲ့ ဘုရားဌာပနာပစ္စည်းကို ပစ်မှားမိလို့ကျောက်ရုပ်ဘဝရောက်သွားရတာလေ သိတယ်မဟုတ်လား”

“ကြားဖူးပါတယ်အဘ”

“တချို့ကတော့လည်း ကံကောင်းပြီး ဇော်ဂျီဖိုဝင်သားစားမိလို့ သိန္နိရှိတဲ့လူစွမ်းကောင်းတွေ ဖြစ်ကြရတယ် ဗျာဒိတ်ဗျတ္တဆိုတဲ့ ကုလားညီနောင်ဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေရင်

ဖိုဝင်သားစားရလို့ လူစွမ်းကောင်းတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့သည်း နှစ်ယောက်စလုံး မိန်းမနဲ့ပတ်သက်လို့ သေကြရတယ်။ ဗျာဒိတ်က မယ်အိုဇာကကွမ်းတစ်ယာရေတစ်မျှတ်ပို့ပေးလို့ သေရတယ်။ ဗျတ္တကလည်း မယ်ဝဏ္ဏနဲ့တွေ့ပြီး ပေါင်းဖက်မိတော့ မိန်းမတော်ဆက်နောက်ကျလို့ အသတ်ခံရပြန်တယ်။ . . .”

ထိုစကားကြားသောအခါ မိုးကျော်က အံ့ကြိတ်ထားရင်း . . .

“ဒါ ဘာများဆန်းသလဲ ရှေးကတည်းကရှိခဲ့တာပဲ”
ဟုရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ မင်းက မိန်းမတွေသစ္စာမရှိဘူး၊ မကောင်းဘူးနဲ့ ဆိုချင်တာလား ဒီလိုလည်းဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ လောကမှာ မကောင်းတဲ့မိန်းမတွေရှိသလို ကောင်းတဲ့မိန်းမတွေလည်း အများကြီးရှိကြတာပဲ။ ဘုရားရှင်လက်ထက်ကတောင်၊ စိဉ္စမာဏဝိဘာလို့ မိန်းမယုတ်မျိုးရှိသလို၊ ယသော်ဓရာလို တော်ဝင် မိန်းမတော်တွေ ရှိခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

ဟုပြောပြတော့မှ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။ . .

“ဒါထက် အဘစောစောကပြောတဲ့ ဝိဇ္ဇာတွေဖိုဝင်တဲ့အကြောင်း၊ ထုံကူးတဲ့အကြောင်းကို ကျွန်တော်ဗဟုသုတရအောင် ပြောပြပေးပါဦး”

ဟုစုံထောက်ကျော်စွာကပြောရာ ဦးဗန်ကောင်းက စားသောက်မှ ရေတခေါင်းထဲ ရေတစ်ခွက်သောက်လိုက်ပြီးမှ ဝိဇ္ဇာများ

ထုံကူးသောအကြောင်းအရာအချို့ကို အတိုချုပ်ကာပြောပြလိုက်လေသည်။

“ထုံ”ဟူသော ဝေါဟာရ၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ ‘လေ့ကျင့်ထားခြင်း’ ‘အောင်မြင်စွာ အလေ့အကျင့်ပြုထားခြင်း’ ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ထွက်ရပ်ပေါက်ပြီးသူများသည် အောင်မြင်စွာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ထားသူများ ဖြစ်သည်။ ဘက်ထရီအိုးတစ်လုံးကို အောင်မြင်ပြည့်ဝစွာ အားသွင်းထားပါက မိမိထက်စွမ်းအင်နိမ့်ကျသော ဘက်ထရီ အားနည်းသောဘက်ထရီအိုး (သို့) မိမိစွမ်းအင်အချို့ကို ဖဲ့ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် အားနည်းသော၊ အားငုပ်နေသော ဘက်ထရီသည် အားများစီးဝင်ကာ အားပြည့်သွားသည်။

ထိုနည်းတူစွာပင် ထွက်ရပ်ပေါက်ကျင့်စဉ်စခန်းတက်လိုသူသာဝကအား အကျင့်စခန်း ပြည့်စုံကုံလုံသွားသော ဆရာတမိမိ၏စိတ်စွမ်းအင်နှင့် အားဖြည့်ကူညီလိုက်သောအခါ တပည့်သာဝကသည် လွယ်ကူစွာကျင့်စဉ်စခန်းကိုတက်လှမ်း၍ အောင်ပန်းဆွတ်ခူးအောင်မြင်နိုင်သည်ကို ထုံကူးခြင်းဟု ရှေးဟောင်းဂန္ဓာရီပညာကဆိုသည်။

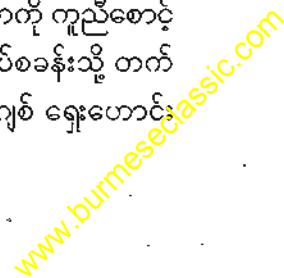
ဂန္ဓာရီစခန်းများကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်တက်လှမ်းသောအခါ သာဝကသည် မိမိ၏စွမ်းအင်တစ်ခုတည်းဖြင့် ဇာတ်လှမ်းရန်ခက်ခဲလှသည်။ ဂန္ဓာရီပညာစခန်း၏ တက်စဉ်တိုင်းတွင် အကျင့်သီလဖြူစင်မှုရှိ၊ မရှိ၊ ဉာဏ်ပညာစွမ်းထက်မြက်မှုရှိ၊ မရှိ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုသဒ္ဓါတရားပြည့်ဝမှုရှိ၊ မရှိနှင့် လုံးဝကြောက်စိတ်ကင်းမဲ့သော သူရသတ္တိရှိ၊ မရှိကို မီးဖြင့်လည်းကောင်း

ရေဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြေဖြင့်လည်းကောင်း မုန်တိုင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ နာနာဘာဝများ၏ ခြောက်လှန့်မှု ဖြင့်လည်းကောင်း အမျိုးမျိုးစမ်းသပ်သည်ကို အောင်မြင်စွာ ကျော်လွှားနိုင်မှသာ လျှင် ဂန္ဓာရီပညာအဆင့်ဆင့် တက်ရသည်။

ဤသို့ မီး၊ ရေ၊ လေ၊ မြေတို့ဖြင့် စမ်းသပ်ပွဲပြုလုပ်သည်ကို ရေထုံ၊ မီးထုံကူးသည်ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သို့စမ်းသပ်သည်၊ မည်သို့ထုံကူးသည်ကိုမူ အသေးစိတ်ဖော်ပြမှသာလျှင် ပြည့်စုံနိုင်ပေမည်။

ဂန္ဓာရီနောက်ဆုံးအဆင့်တွင် အလွန်စွဲလမ်းတွယ်တာသော မိမိရုပ်ခန္ဓာကို မရဏသေမင်းလက်သို့အပ်ပြီးမှ ဝိညာဉ်အနေဖြင့် တစ်ဖန်ပြန်လည် အသက်ရှင်ခြင်းအဆင့်ကို ရောက်အောင်ကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်းနှင့် ရုပ်ခန္ဓာသေသော်လည်း ဝိညာဉ်မသေဘဲ မာယာလောကဖြစ်အောင် ရုပ်လောကမှ လွတ်မြောက်အောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်းကို “ထွက်ရပ်ပေါက်ခြင်း” (သို့မဟုတ်) “ဂန္ဓာရီပညာအန္တိမအဆင့်ရောက်ခြင်း” ခေါ်ကြသည်။

ဤအဆင့်တွင် လောကီလူသားဖြစ်သော တပည့်သာဝကကို ဆရာအရှင်က မိမိ၏စွမ်းအင်ဖြင့် ကူညီခြင်း(သို့မဟုတ်) အိထုံထားသော သိဒ္ဓိအစွမ်းဖြင့် တပည့်သာဝကကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခြင်းဖြင့် ပါရမီရှင်သာဝက ထွက်ရပ်စခန်းသို့ တက်လှမ်းသွားသည်ကို ထွက်ရပ်ပေါက်ခြင်းဟု အိလျစ် ရှေးဟောင်းဂန္ဓာရီပညာက ခေါ်ဝေါ်သည်။

ဤသို့ ဂန္ဓာရီပညာအဆင့်ဆင့်ကို တက်လှမ်းရသော ဂန္ဓာရီအဆင့်တက်စဉ်မှာ ခုနစ်ဆင့်ရှိပြီး အဆင့်တိုင်းတွဲ လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုများ အပြည့်ရှိနေပေသည်။

အမှန်စင်စစ် ရေထု မီးထုကူးခြင်းသည် တပည့်သာဝက၏ သူရသတ္တိနှင့် ဂန္ဓာရီပညာကို မြတ်နိုးမှုမည်မျှရှိသည်ကို စမ်းသပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့စမ်းသပ်ခြင်းမှာ စူဠဂန္ဓာရီ စခန်းသို့ ဖြစ်သည်။

မဟာဂန္ဓာရီစခန်း စမ်းသပ်မှုမှာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စမ်းသပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းအဆင့်မှာ နက်နဲလှပြီး လျှို့ဝှက်ထားသဖြင့် လူသိနည်းသည်။

မဟာဂန္ဓာရီတွင် ရေသည် အာပေါဓါတ်ဖြစ်သောကြောင့် ဝေဒနာအာရုံခံစားမှုကို ရည်ညွှန်းသည်။ မီးသည် တေဇောဓါတ်ဖြစ်သော စိတ်ကိုရည်ညွှန်းသည်။

သာဝကသည် အာပေါဓါတ်ဖြစ်သော လောကီအာကာမဂုဏ်ခံစားမှုများကို မည်မျှစွန့်လွှတ်နိုင်သည်ကို စမ်းသပ်ခြင်းအား “ရေထုကူးခြင်း” ဟုခေါ်သည်။

အဝိဇ္ဇာ မာယာလွှမ်းမိုးမှုကြောင့် သစ္စာတရားကို မမြဲနိုင်အောင်ဖြစ်နေသောစိတ်တွင် အယူမှားမှု မည်မျှရှိသည်ကို စမ်းသပ်ခြင်းအား တေဇောဓါတ် “မီးထုကူးခြင်း” ဟုခေါ်သည်။

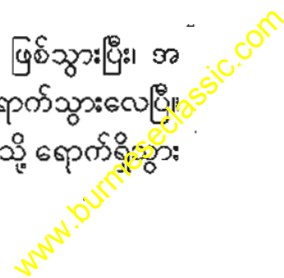
ဤသို့ အာပေါဓါတ်ဖြင့် စမ်းသပ်ခြင်း တေဇောဓါတ်ဖြင့် စမ်းသပ်ခြင်းပြုနေစဉ်တွင် သာဝကအား မမှားမယွင်းအောင် သတိပေးခြင်း၊ အမှန်တရားကို မျက်ခြည်မပြတ်အောင် ညွှန်ကြားခြင်း၊ အားငယ်နေလျှင် အားပေးခြင်း၊ အမြင်ကြည်လင်အောင် ချက္ကရများကို ဖွင့်ပေးခြင်းဖြင့် ဆရာရှင်သည် သူ၏ အဘိညာဉ်စွမ်းအားဖြင့် တပည့်သာဝကအား ဓါတ်ကူးပေးခြင်း၊ တူညီခြင်းကို “ရေထုကူးသည်” “မီးထုကူးသည်” ဟု အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်သည်။

ဒုတိယအဆင့် တက်ပွဲတွင်လည်း ပထမအဆင့် တက်စဉ်ကကဲ့သို့ ဆရာတော်များစုဝေးပြီး အစီအရင်တို့ကို စနစ်တကျ ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ဒုတိယအဆင့်ရောက်ပြီး တစ်ဖန် တတိယအဆင့်ဖြစ်သော “မရဏထု” တက်ရန် လေ့ကျင့်သင်ကြားပါသည်။

ဒုတိယအဆင့်အောင်မြင်ပြီးသော သာဝကသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့်တကွ ဂိုဏ်းဝင်ဘုန်းတော်ကြီးအလယ်တွင် ဂန္ဓာရီလျှို့ဝှက်ချက်များကို မပေါက်ကြားစေရပါဟု ကတိသစ္စာပြုကြရသည်။

ထို့နောက်ဓါတ်နန်းကြီးအတွင်း လက်ရှိနေကြသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့်တကွ ဂိုဏ်းထောက်၊ ဂိုဏ်းကြပ်များ၊ ထွက်ရပ်ဆက်ပုဂ္ဂိုလ် ဂိုဏ်းဝင်များအားလုံးက ဒုတိယအဆင့် တက်ဆရာကအောင်မြင်သော သာဝကကို ကြိုဆိုနှုတ်ခွန်းဆက်ကြသည်။

သာဝကသည် မဟာဂန္ဓာရီဂိုဏ်းဝင် ဖြစ်သွားပြီး၊ အသင်းဓါတ်ဘုရားကြီး၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်သွားလေပြီ။ ၎င်းမှာ သစ္စာနယ်မြေသို့ အဝင်မုဒ်ဦးသို့ ရောက်ရှိသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒုတိယအဆင့်တက်ပြီးနောက် တတိယအဆင့်သို့ တက်လှမ်းရန်အတွက် မဟာဂန္ဓာရီပညာများကို တစ်ဆင့်တက် လေ့လာရသည်။ သင်္ကေတများ၊ အက္ခရာများနှင့် ဆရာရှင်၏ နှုတ်ကပတ်များကို မှတ်သားလေ့လာရသည်။

ဂန္ဓာရီပညာမှာ ကျမ်းဂန်မှရသော ပညာမဟုတ်ဘဲ ဆရာရှင်က သာဝကအား နှုတ်ဖြင့်တိုက်ရိုက်ချ၍ သင်ကြား သော အန္တေဝါသိကနည်းဖြင့်သာ သင်ကြားရရှိသော ပညာဖြစ် သည်။

ထို့ပြင် တတိယအဆင့်ဂိုဏ်းဝင်များ လေ့လာတတ် ကျွမ်းရမည်ဖြစ်သော ဓါတ်သတ္တုများ၊ အပင်များ၊ ဆေးပညာ၊ ဗိသုကာပညာ၊ ဂီတပညာနှင့် လူ့ဘောင်သမိုင်း ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ် တို့ကိုပါ လေ့လာသင်ကြားရသည်။

ယင်းပညာများကို နားလည်ရုံမက ကျွမ်းကျင်တတ် မြောက်ပြီး အဘိညာဉ်တန်ခိုးနှင့် တွဲဖက်အသုံးချနိုင်သည်အထိ ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့လာရသည်။ လူ၏ရုပ်နာမ်ဖွဲ့စည်းပုံနှင့် ဝိညာဉ်အကြောင်း၊ ဝိညာဉ်သဘာဝကို သင်ကြားရသည်။

ခန္ဓာ(၇)ပါးအနက် အဆင့်အမြင့်ဆုံး ဝိညာဉ်မှတစ်ပါး အခြားခန္ဓာများကို ဘုံစဉ်တက်သောအခါ သက်ဆိုင်ရာခန္ဓာ ယာဉ်များကို ဘုံအသီးသီးတွင် စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပုံကို လေ့လာဆည်း ပူးရသည်။

လူ့ပြည်တွင် ရုပ်ခန္ဓာနှင့်နေပြီးနောက် သေသောအခါ

“ကား” ခေါ် လိပ်ပြာခန္ဓာဖြင့် အထက်ဘုံသို့ ဝိညာဉ်ကူးပြောင်းရ ပုံ၊ သံသရာတွင် လူ့ဘဝကိုရလိုက်၊ ခန္ဓာပြောင်းပြီး အထက်ဘုံ ခံလိုက်ဖြင့် သံသရာလည်နေသည်မှာ သစ္စာရောင်ခြည်တွေ့သွား သောအခါတွင် ဝိညာဉ်သည်လူ့ပြည်သို့ပြန်လာပြီး ရုပ်ခန္ဓာကို ဆောင်ယူခြင်းမပြုတော့ဘဲ အထက်အဆင့်ဆင့်သို့ အဆင့်မြင့် ခန္ဓာယာဉ်များကို ဆောင်ယူပြီးနောက် နောက်ဆုံးတွင် အလင်း ခန္ဓာနှင့် အလင်းဓါတ်ဘုရားထံသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး မဟာ အလင်းဓါတ်ကြီးနှင့် မိမိ၏ဝိညာဉ်အလင်းဓါတ်နှင့် ပေါင်းစပ်ပြီး တစ်သားတည်းဖြစ်သွားအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရပုံတို့ကို လေ့လာသင်ကြားရသည်။

မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း အလင်းဓါတ်များရသည်အထိ တစ်ဆင့်တက်စဉ်အတိုင်း ဘာဝနာပွားရသည်။ ဘာဝနာပွားရာ တွင် မိမိ၏စွမ်းအင်တစ်ခုတည်းဖြင့် အောင်မြင်ရန် ခက်ခဲသော အခါ ဆရာရှင်များက ဝိုင်းဝန်းကူညီ ခါတ်ကူးပေးသည်။ အား ဖြည့်ပေးသည်။

ဆရာရှင်များက သာဝကကို တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ညှို့ ပညာဖြင့် မြှင့်တင်ပေးသည်။ စိတ်ညှို့ပညာဆိုရာတွင် အစွမ်း ဝင်နေသောတပည့်၏ စိတ်စွမ်းအင်ကို ဖော်ထုတ်ရာတွင် မသိ စိတ် အစွမ်းသတ္တိကို အသုံးပြုပေးသော ရှေးဟောင်းစိတ်ညှို့ ပညာဖြစ်သည်။

ထို့ဖြင့် တပည့်သာဝကကို လက်ဖြင့်သပ်ပေးခြင်းဖြင့် ဆရာထံမှ သံလိုက်ဓါတ်များ စီးဝင်စေသောနည်း (Passes)ကို

www.burmeseclassic.com

လည်းအသုံးပြုသည်။

ထိုတက်သောအခါတွင်လည်း ယင်းနည်းလမ်းအပြင် အခြားအစွမ်းထက်သော နည်းလမ်းများကို အသုံးပြုသည်။ သာဝကသည် ဤသို့လေ့လာသင်ကြားရင်း လက်တွေ့သင်ကြား ရင်း လက်တွေ့ဘာဝနာပွားပြီး ကြိုးစားသည့်ကာလမှာ (၄)နှစ် (၅)နှစ်ခန့်ကြာသည်။

နည်းပြဆရာများထံမှ သင်ကြားရန်ဖြစ်သော သင်ခန်း စာများကို လေ့လာသင်ကြားပြီးသောအခါ သာဝကသည် မြေအောက်လိုက်ဂူအတွင်း၌ မိမိတစ်ဦးတည်းနေကာ စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာနှင့် ဘာဝနာပိုင်းဆိုင်ရာတို့ကို လေ့လာရသည်။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာက တယ်လီပသီနည်းဖြစ်သော အဝေးမှ မနောဓါတ်ဖြင့် ညွှန်ကြားပြသသင်ကြားပေးသည်။ သို့ရာတွင် အမြဲတမ်း အသေးအဖွဲ့မှစ၍ သတိပေးခြင်း၊ သင်ကြားခြင်းကိုပြု သည်မဟုတ်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် လိုအပ်သည့် သင်ခန်းစာ တစ်ခုကို အရိပ်အမြွက်မျှပြောပြီး သာဝကမည်မျှ ကြိုးစားသည် အားထုတ်သည်ကို အဝေးမှအကဲခတ်နေသည်။

သာဝကအနေဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုသာ အားကိုးပြုနေရ သည်မှာ နှစ်ချီ၍ကြာတတ်သည်။ ထိုအခါ သာဝကသည် ဆရာ က သူ့အားပစ်ထားလေပြီဟု ယူဆကာ စိတ်ပျက်အားငယ်မိ တတ်သည်။

သို့သော်ကြိုးစားအားထုတ်မှုကို မလျှော့တစ်ဖန် ဆက် ကြိုးစားပြန်သည်။ သာဝက၏ ပြင်းပြသောစိတ်ဓါတ်ကို မြင်ရ

သောအခါမှ ဆရာက တစ်ဖန်ညွှန်ကြားခြင်း၊ နည်းပေးလမ်းပြ ပြုခြင်းနှင့် ဓါတ်ကူးပေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပေးသည်။

ဦးဗန်ကောင်းက ထိုသို့ပြောပြသောအခါ စုံထောက် ကျော်စွာလည်း သဘောကျသွားလေသည်။

“အဘပြောပြမှပဲ ရှင်းတော့တယ် ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီအမျှက သဲလွန်စရာဖို့ အတော်ခက်မှာပဲ”

ဟု ညည်းညည်းညူညူပြောရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ပြီး မီးညှိဖွာနေသည်။

“မခက်ပါဘူး မောင်ကျော်စွာရယ် ဥပမာပြောရရင် တော့ အစရှိနေတဲ့ ကြိုးတစ်ချောင်းဟာ တစ်နေရာမှာတော့ ကြိုးရဲ့ အဆုံးသတ်ပိုင်းရှိနေတာပါပဲ၊ ဒီလိုပဲပေါ့ ဘယ်လောက် ခက်ခဲတဲ့ပဟေဠိပုစ္ဆာမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အတွက် အဖြေတစ်ခုတော့ ရှိနေမှာပါပဲ... စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ကြိုးစားရင် အဖြေမတွေ တဲ့ ပုစ္ဆာဆိုတာတော့ မရှိနိုင်ပါဘူး”

ဟုပြောရာ စုံထောက်ကျော်စွာက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖြေပေါ်အောင်တော့ ကြိုးစားရမှာပါ ပဲ၊ အဘတို့ကလည်း အကြောင်းထူးတွေရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို လည်း အသိပေးကြပါဦး”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီး ပြန်သွားလေတော့သည်။ သူပြန်သွား တော့မှ ဦးဗန်ကောင်း၊ နီမောင်နှင့်မိုးကျော်တို့သုံးယောက်မှာ ဗိုဝင်ရုပ်အကြောင်းကို ဆက်လက်ပြောဆိုနေကြသည်။

www.burmeseclassic.com

“အဘ ဒီရုပ်တုကို ယူသွားပြီးဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ငါတို့က တပည့်အနေနဲ့ စောင့်ရှောက်ပေးပြီး သူ့ကို ဖို့ပြန်ဝင်ခိုင်းရမှာပေါ့”

ဟုပြောဆိုကာ ဖိုဝင်ရုပ်ကို အဝတ်ဖြင့်ပတ်ကာ လွယ် အိတ်ထဲသို့ ထည့်ပြီး နီမောင်နှင့်အတူ အပြင်သို့ပြန်ထွက်ခဲ့ကြ လေတော့သည်။

အနား(၁၂)

ဝိဂ္ဂဟပေလား...မိစ္ဆာပေလား...

ယခုတစ်လော နီမောင်တစ်ယောက် မအားလပ်ရ အောင် ရှိနေလေသည်။ နေ့မအားညမအား သမ္မန်ခတ်နေရ သောကြောင့်တော့မဟုတ်ပေ... ဦးပန်ကောင်းနှင့်အတူတွဲပြီး သူစေခိုင်းသမျှ အလုပ်တို့ကို လုပ်နေရသောကြောင့် ကူးတို့ သမ္မန်ပင် မှန်မှန်မခတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကူးတို့သမ္မန် တို့ အမြဲစီးနေကျသူများမှာတော့ ပြောသည်။

“နင်က ကူးတို့မခတ်တော့ဘူးလား၊ ဘာလဲ ကြီးပွားချမ်း

www.burmeseclassic.com

သာသွားတာနဲ့ ကူးတို့မခတ်တော့တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ. . . တခြားအလုပ်ကလေးတွေ ရှိနေလို့ပါ. . .”

“နင် သမ္ဗန်မှန်မှန်မထွက်တော့ ကုလားခတ်တဲ့သမ္ဗန် ပြောင်းစီးနေရတာပေါ့”

“ဒါလည်း အဆင်ပြေတာပဲမဟုတ်လား”

“နင့်လောက်တော့ ဘယ်အဆင်ပြေပါ့မလဲ အဲဒီကုလားတွေက သမ္ဗန်ခကိုင်းပြားတစ်စေ့တောင် ကြွေးမထားဘူး၊ အတင်းတောင်းတော့တာပဲ”

ထိုစကားကြောင့် နီမောင်ကရယ်နေလေသည်။

“ဒီရက်ထဲတော့ တခြားအလုပ်ကလေးတွေ ရှိနေသေးလို့ပါ နောက်ရက်တော့ မှန်မှန်ပြန်ထွက်ပါ့မယ်”

ဟုပြောလိုက်တော့မှ ကျေနပ်သွားလေသည်။ တစ်နေ့မှာတော့ ညနေပိုင်းအချိန်မှာ ရန်ကုန်ဘက်မှပြန်လာ၍ အိမ်ပြန်ရောက်ရုံရှိသေးသည်။ သူ့အိမ်သို့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်။

မြသင်းကြူနှင့် အခြားအဖော်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ မြသင်းကြူကိုမြင်တော့ အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဟင်. . . မြသင်းကြူပါလား”

မြသင်းကြူက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အိမ်ထဲဝင်လာသောကြောင့် ပျာပျာသလဲနှင့် နေရာထိုင်ခင်းပေးရလေသည်။

“နင်. . . အလုပ်ကပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်တယ် နင် ဘာကိစ္စရောက်လာတာလဲ”

မေးမယ့်သာ မေးရသည်။ မြသင်းကြူ မြင်ကတည်းက တစ်ခုခုအကြောင်းရှိမည်ကို သိသောကြောင့် ရင်ထဲမှာမသိမသာ လှုပ်ရှားနေသည်။

“အမေလွတ်လိုက်လို့ ဟိုဘက်သွားရင်းနဲ့ ကြုံလို့ နင့်ဆီဝင်လာတာပါ. . .”

မြသင်းကြူကတော့ ကောင်းကောင်းပြောသည်။ သို့သော် နီမောင်က သူ့ဘက်က ပျက်ကွက်နေသည်ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ မလုံမလဲဖြစ်နေမိသည်။

“ငါလည်း ဒီရက်ထဲမှာ အလုပ်သိပ်မဆင်းနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အဒေါ်ဆီတောင်မလာနိုင်ဘူး”

အလုပ်မဆင်းနိုင်သဖြင့် ကြွေးမဆပ်နိုင်သေးကြောင်း အသိပေးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မြသင်းကြူကတော့ အခြေအနေကို သဘောပေါက်ဟန်ရှိလေသည်။

“နင် ဒီလကုန်လောက်ဆိုရင်တော့ ပေးစရာလေးတွေ အဆင်ပြေမယ် မဟုတ်လား၊ အမေက တော်ရုံသင့်ရုံတောင် သည်းမခံတတ်လေတော့ တော်ကြာ. . .”

“ငါသဘောပေါက်ပါတယ် မြသင်းကြူ. . . လကုန်လောက်မှာတော့ အလုပ်မှန်အောင်ဆင်းပြီး ရတဲ့ငွေကို အားလုံးဆပ်ပေးပါ့မယ်”

ဟုကတိပေးလိုက်လေသည်။

မြသင်းကြူကတော့ နီမောင်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။ နီမောင်က မြသင်းကြူသဘောကို သိသဖြင့်...

“ငါ နင့်ကို နားလည်ပါတယ် မြသင်းကြူ နှင့်အပေါ်မှာ လည်းဘယ်လိုမှမထင်ပါဘူး ငါဘက်ကကျေပွန်အောင်လုပ်ပေးမှာပါ...”

ဟုပြောလိုက်တော့မှ မြသင်းကြူတို့ ပြန်သွားကြလေသည်။ တကယ်တော့ မြသင်းကြူ၏ မိခင်ဒေါ်မြလေးမှာလိုက်သော စကားက ‘လကုန်မှ ပေးစရာရှိတာ ပြေလည်အောင်မဆပ်နိုင်ပါက သမ္ဗန်ပြန်သိမ်းမယ်’ဟူသော စကားကိုတော့ မြသင်းကြူက ပြောသွားလေသည်။

မြသင်းကြူတို့ ပြန်သွားသော်လည်း နီမောင်မှာစိတ်တထင့်ထင့်နှင့် ကျန်ခဲ့လေသည်။ လကုန်ရက်ရောက်ဖို့ မဝေးလှတော့ပေ... ပေးစရာကျန်သောကြောင့်က အတိုးရောအရင်းပါ အတော်များနေသေးသည်။

ခါတိုင်း နေ့မပြတ် အလုပ်ဆင်းပြီး ရသမျှထဲမှ စားသောက်ဖို့နည်းနည်းချန်ပြီး ကျန်တာကိုကြွေးဆပ်နေတာတောင် ရှိသည့်ကြွေးက သိပ်မလျော့ချင် အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အတိုးက ထပ်တက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယခုကဲ့သို့ အလုပ်မဆင်းရသော ရက်များလာပြီး ငွေမရသောအခါ အတိုးရောအရင်းပါ တက်နေခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

မြသင်းကြူရောက်လာသည်ကိုမြင်တော့ ကြွေးတောင်း

ရန်လာသည်ကိုတော့ မိဘများကရိပ်မိသည်။ သို့သော် အရင်းဘယ်လောက်ရှိပြီး အတိုးဘယ်လောက်ရှိသည်ကိုတော့ မသိကြပေ။

နီမောင်ကလည်းအသက်အရွယ်ကြီးသော မိဘများ စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့် အသိမပေးပေ။ သူ့ဦးပိုင်းအချိန်တွင် ညစာစားပြီးမှ တစ်ယောက်တည်းအပြင် ထွက်ထိုင်နေစဉ် သူ့ရိုရာသို့ လျှောက်လာသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသည်။

သူသည်အိမ်ရှေ့မှာရှိသော ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်ရာရွာသားတစ်ယောက်လာနေသည်ဟုပင် ထင်လိုက်မိသည်။ မနီးမဝေးရောက်လာတော့မှ မဟုတ်မှန်းသိရလေသည်။ ဆီသူမှာ အသက်(၅၀)ကျော်ခန့်ရှိပြီး ခရီးဝေးမှ လာခဲ့ဟန်ဖြင့် ဩယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံး လွယ်ထားလေသည်။ နီမောင်ထိုင်နေစာမြင်တော့ ဝင်လာပြီး ရေတစ်ခွက်တောင်းသောက်သည်။

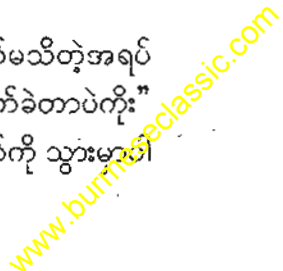
“မောလွန်းလို့ ရေတစ်ခွက်သောက်ပါရစေ”

“ထိုင်ပါဗျာ”

နီမောင်က ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ နေရာပေးပြီး ရေတစ်ခွက် ပေးလိုက်သည်။ ထိုလူကြီးက ရေသောက်ပြီးနောက်မှ ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုသည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်... ကိုယ်မသိတဲ့အရပ် နယ်မသိတဲ့ဒေသမျိုးက လာရတာ အတော်ခက်ခဲတာပဲကိုး”

“ဘယ်အရပ်က လာတာပါလဲ အခုဘယ်ကို သွားမှာပါ

လဲ. . အချိန်လည်းမရှိတော့ဘူး”

“အညာဘက်က လာခဲ့တာပါ။ အောက်ပြည်အောက်ရွာလည်း တစ်ခါမှမရောက်ဖူးပါဘူး။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကွဲကွာသွားတဲ့ နှမဝမ်းကွဲတစ်ယောက် ရန်ကုန်တစ်ဖက်ကမ်းက ရွာတွေမှာ နေတယ်လို့ သတင်းကြားတာနဲ့ လာရှာတာပါ သတင်းအစအနတောင် မရပါဘူး”

“နာမည်က ဘယ်သူများလဲ”

“မြနန်းရှင်ပါတဲ့”

“ဟင်. . .”

နီမောင်စိတ်ထဲမှာ အတော်ကလေး အံ့ဩသွားလေသည်။ ဦးတန်ကောင်းဆီမှ ‘မြနန်းရှင်’ ဟူသောအမည်ကို မကြာခဏကြားနေရသောကြောင့် စိတ်ထဲမှာသိနေသည်။

ယခုခရီးသည်က မြနန်းရှင်ကို လိုက်ရှာနေသည်ကို တော့ နာမည်တူများ ဖြစ်လေသလားဟူ၍ အံ့ဩသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျုပ်ပြောတဲ့နာမည်ကို ကြားများကြားဘူးလို့လား မောင်ရင်”

“မ. . . မကြားမိပါဘူး ဒီအရပ်မှာတော့ ဒီနာမည်မို့ မကြားမိပါဘူး”

“သတင်းအသေအချာ ကြားထားတာဆိုတော့ ဒီအရပ်မှာ သူရှိမှာပါကွယ်”

ဟုထပ်ပြောသည်။

“အခြားနာမည်တစ်မျိုးမျိုး ပြောင်းထားတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ အခုတော့အချိန်မရှိတော့ပါဘူး ဘယ်မှာများတည်း မယ်စိတ်ကူးထားပါသလဲ”

“ဒီအရပ်မှာ အသိအကျွမ်းမရှိတော့ ဘယ်မှာတည်းရ ခုန်းတောင် မသိသေးပါဘူးကွယ်၊ သင့်တော်သလိုပေါ့”

“ခေတ်ကာလကလည်း သိပ်မကောင်းလှဘူး အချိန်ကလည်းမရှိတော့လို့ ဒီမှာပဲ တစ်ညတည်းပြီး မနက်လင်းမှဘဲ ခရီးဆက်ပါလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ် ဒီလိုဆိုတော့လဲ ကျုပ်အတွက် ပိုပြီးအဆင်ပြေတာပေါ့”

ဟုပြောလေသည်။

ထို့နောက် နီမောင်က အိမ်မှာရှိနေသော ထမင်းဟင်းအချို့ကိုပင် သင့်တော်သလို စီမံပေးရာ ခရီးသည်က မောမောဝန်းပန်းနှင့် စားသောက်ပြန်လေသည်။

နီမောင်က ထူးထူးဆန်းဆန်း မမျှော်လင့်ပဲရောက်လာသောခရီးသည်ကြီးကိုကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရနေမိသည်။ လွန်ခဲ့သော လပိုင်းလောက်က လမုတောရွာမှ ဖိုးမောင်တို့အိမ်သို့ ခရီးသည်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

လူစင်စစ်မဟုတ်ဘဲ ဝိဇ္ဇာတစ်ဦးဖြစ်နေရာ နောက်တော့ နီမောင်တို့ သစ္စာပျက်ကြသဖြင့် ဖိုဝင်တာမအောင်မြင်ပဲ မိစ္ဆာဘဝသို့ ပြောင်းသွားခဲ့ရပေသည်။ ယခုရောက်လာသော ခရီးသည်ကြီးမှာလည်း ထိုကဲ့သို့များ ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်နေမလား

www.burmeseclassic.com

ဟု စိတ်ထဲမှတွေးနေမိလေသည်။

ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန်ရောက်တော့ နီမောင်က ကွမ်းဆေးလက်ဖက်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံရင်း အိမ်ရှေ့မှာရှိသော ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ပင်ထိုင်ကာ စကားပြောနေကြသည်။ ခရီးသည်ကြီးက ကွမ်းတမြူးမြူးဝါးနေရာမှပြောသည်။

“ကျုပ်နာမည်က ဦးဒီပလို့ခေါ်ပါတယ်။ အညာဘက်မှာတော့ ထန်းတောတွေနဲ့ လယ်ယာမြေတွေ အတော်များများပိုင်ဆိုင်ထားတော့ စီးပွားရေးက အတော်ကလေးချောင်လည်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျုပ်နဲ့မက မိဘတွေသဘောမတူတဲ့သူနဲ့ ယူမိလို့ မိဘဆွေမျိုးတွေကစွန့်ပယ်လိုက်တာနဲ့ စိတ်နာပြီးတော့ အောက်အရပ်ရောက်လာတာပါ။ အခုတော့ လူကြီးမိဘတွေလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ကျုပ်တို့မှာလည်း ဆွေမျိုးသားချင်းက များများမရှိတော့ သူ့ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေရင် တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးရအောင်လို့ လိုက်ရှာနေတာပါ”

“ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ . . .”

“နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

“နီမောင်ပါခင်ဗျာ . . .”

“မင်းကြည့်ရတာ ဆင်းရဲပေမယ့် ရိုးသားပုံတော့ရတယ်။ ဒါထက် မြန်နန်းရှင်ဆိုတဲ့နာမည်ကို ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“ကြားဖူးသလိုတော့ ရှိပါတယ်”

“ဘယ်နေရာမှာရှိတာလဲ သိရင်ပြောပါဦးကွယ်”

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ နာမည်ကြားဖူးတယ်ဆိုတာက ဇာတ်ပွဲတစ်ခုမှာ ကြားဖူးတာပါ။ သူ့ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်မသိပါဘူး”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် စကားကျော့ကွင်းထဲ ရောက်သွားသောကြောင့် မသိမသာပြန်ထွက်ရလေသည်။ နီမောင်စကားကြားတော့ ဦးဒီပကပြုံးနေလေသည်။ ပြုံးမှ လိုရင်းစကားကိုပြောလေသည်။

“မြန်နန်းရှင် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို မပြောချင်လဲနေပါလေ . . . ပျောက်သောသူ ရှာလျှင်တွေ့ဆိုတဲ့ စကားလိုပဲ တဖြည်းဖြည်းလိုက်ရှာရင် တစ်နေ့တော့တွေ့ရမှာပါ”

“မှန်ပါတယ် . . .”

“ဒါထက် ငါဒီကိုရောက်ကတည်းက မင်းကိုအကဲခတ်ကြည့်နေတာ တစ်ခုခုအဆင်မပြေဖြစ်နေပုံရတယ်”

ဟုစကားအစပျိုးပြန်သည်။

“ဒီလိုပါပဲဗျာ . . . ကျွန်တော်တို့လို ဆင်းရဲတဲ့သူတွေ အတွက်ကတော့ အဆင်ပြေတယ်သိပ်မရှိလှပါဘူး။ တစ်ခုမှ ထုတ်တစ်ခု၊ တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုးတော့ အခက်အခဲတွေ့နေရတာပဲ”

“မှန်ပါတယ်လေ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကထမင်းတစ်ခွက်ကျွေးဖူးပြီး၊ တစ်ညတည်းခိုခွင့်ပေးထားတဲ့ ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်”

ဖြစ်နေမှတော့ ကြုံကြိုက်တုန်းမှာ အကူအညီပေးသွားရမှာပေါ့
ဟုပြောပြီး ၎င်းလွယ်လာသော လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှ
အိတ်ရှုံ့တစ်လုံးကိုထုတ်ပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာတင်ထားသော
လက်ဖက်ရည်အိုးတင်သော စားပွဲပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်သည်။

“ချွင်... ချလွန်...”

မီးရောင်မှိန်မှိန်ဖြင့် ရွှေဒဂီး၊ ငွေဒဂီးအချို့ကို တွေ့ရ
သဖြင့် အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဒီလောက်ဆိုရင်... မင်းအခက်အခဲလေးတွေ ပြေ
လည်လောက်မယ်မဟုတ်လား”

ဟုမေးသည်။

“ဒါ... ဒါတွေက...”

“မင်းကိုပေးခဲ့မှာလေ...”

“ဘာကြောင့်ပေးတာလဲဟင်”

“ကျေးဇူးဆပ်တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပေါ့”

“ကျွန်တော်ကို ဒီလောက်မပေးပါနဲ့ ဦးကြီးရယ်၊ ကျွန်
တော်က ဦးကြီးအပေါ်မှာ ဘာမှဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တာမျိုး
မရှိပါဘူး”

ဟုငြင်းသည်။

“မင်းက အတော်ကလေး ရိုးတာ အတာပဲကိုး... ဒီ
လောက်များတဲ့ငွေမျိုး မင်း သဗ္ဗန်ခတ်နေရုံနဲ့ ရမယ်များ ထင်နေ
သလား၊ ယူသာယူပါကွယ် မင်းမှာ အကျပ်အတည်းတွေ ဖြစ်နေ
တယ်ဆိုတာလည်း ငါရိပ်မိပါတယ်”

နီမောင်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ယူတာကတော့ဟုတ်ပါပြီ... ကျွန်တော်က ဘာပြန်
လုပ်ပေးရမှာလဲ”

ထိုသို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးလိုက်သောအခါ ဦးဒီပက
သဘောကျစွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလိုတော့လည်း မင်းက ပါးရည်နပ်ရည်ရှိသားပဲကိုး၊
ဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလာတော့လည်း မိုပြီးအဆင်ပြေတာ
ပေါ့ကွာ... မင်းဘက်ကလုပ်ပေးရမှာ နှစ်ခုပဲရှိတယ်”

“ဘာတွေများလဲ”

“မင်းမိတ်ဆွေဆီမှာရှိတဲ့ ဖိုဝင်ရုပ်နဲ့ မြနန်းရှင်ရုပ်တုကို
ငါ့ဆီကို ယူလာပေးရုံပါပဲ”

ဟုပြောလေသည်။ ထိုစကားကြားတော့ ဦးဒီပ၏ အ
ခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။ သူက စားပွဲ
ခုံပေါ်မှ မီးရောင်ဖြင့် အရောင်တလက်လက်တောက်ပနေသည့်
ရွှေဒဂီးငွေဒဂီးတို့ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ပြန်ပြောလိုက်
သည်။

“ခင်ဗျားပြောတာကို ကျွန်တော်မလုပ်ပါဘူး၊ ဆင်းရဲ
တွင်းထဲက မတက်နိုင်ရင်ရှိပါစေ... ဒီလိုအလုပ်မျိုးတော့ မလုပ်
ပါဘူး”

ဦးဒီပက ပါးစပ်ထဲမှာဝါးနေသော ကွမ်းဖတ်များကို ထို့
ခနဲ ထွေးလိုက်သည်။

“မင်းလိုလူတစ်ယောက်ဆီက ဘာမှလွယ်လွယ်ကူကူ

မရမှန်းတော့ ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ ဝတ္တရားရှိ တဲ့အတိုင်း ပေးစရာရှိတာ ပေးပြီး . . . တောင်းစရာရှိတာတော့ တောင်းရမှာပဲ”

“ကျွန်တော်ကလည်း ဆင်းရဲပေမယ့် ပေးတိုင်းမယူ တတ်သလို တောင်းတိုင်းလည်း ပေးသင့်မှပေးပါတယ်”

“ငါက မင်းထင်သလို သာမန်လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။ မိစ္ဆာတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ဘူး။ သိဒ္ဓိရှိတဲ့ ဝိဇ္ဇာတစ်ယောက်ပဲ မင်းတို့မပေးပေမယ့် မင်းတို့လက်ထဲမှာရှိတဲ့ပစ္စည်းကို ငါလိုချင်တဲ့အချိန်မှာ ယူလို့ရတယ်”

ဟုပြောပြီး စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားသော ရွှေဒင်္ဂါး၊ ငွေဒင်္ဂါးများပေါ်သို့ လက်ဖြင့်အုပ်လိုက်ရာ အားလုံးပျောက်သွားလေတော့သည်။

ထိုနောက် နေရာမှထရင်း ပြောလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်အတွက် အခွင့်အရေးကောင်းဆိုတာ တစ်သက်တစ်ခါပဲရတယ်။ ရတဲ့အချိန်မှာ မယူတတ်တဲ့သူလောက် မိုက်မဲတဲ့လူမျိုး ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ မကြာခင် မင်းအတွက် ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးတွေ ရောက်လာတာမယ်ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားပေတော့”

ဟုပြောရင်းနှင့်ပင် အရပ်ကြီးက တဖြည်းဖြည်းရှည်ထွက်လာရာ သစ်ပင်များအထိ ရောက်သွားသည်။ ကိုယ်လုံးကလည်း အဆမတန်ကြီးမားကာ ရှည်ထွက်လာလေသည်။

ခန္ဓာရိပ်ကြီးက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်

ကြီးမားလာသလို မျက်လုံးကြီးများကလည်း လင်းကွင်းတမျှ ပြူးထွက်လာလေသည်။

မျက်လုံးနှစ်လုံးစလုံး နီရဲနေပြီး အခိုးအငွေ့များပင်ထွက်နေလေသည်။ နီမောင်ကလည်း ကြောက်စရာကောင်းသော အတ္တပေါခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းစွာဖြင့် မျက်တောင်မခတ် မော့ကြည့်နေလေသည်။

ထိုခန္ဓာကိုယ်ကြီးက တစ်ခုခုလုပ်တော့မည်ဟန်အမျိုးမျိုးပြနေပြီးမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှေးမှိန်လာကာ နောက်တော့ ဝေဝါးပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ နီမောင်လည်း ထိုအခါမှပင် သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

အခန်း (၁၃)

မြနန်းရှင် ဗိုဝင်ရုပ်နှင့် လျှို့ဝှက်သောအဖြေ

ဦးဗန်ကောင်းနေသောနေရာမှာ ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်း
ဘက် ဗိုလ်တထောင်နယ်မြေအတွင်း၌ ပါဝင်သော်လည်း လူနေ
ကျဲပါးသော နေရာဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ နေကြသူများ
မှာလည်း အများစုတို့မှာ ကုလားလူမျိုးများသာများပြီး လက်လုပ်
လက်စား ပျံ့ကျများသာဖြစ်ကြသည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ရှားရှားပါးပါး ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်း

ကြီးကျောင်တစ်ခုရှိပြီး ထိုကျောင်းနှင့်မနီးမဝေးတွင် ဦးဗန်ကောင်းက နေထိုင်သည်။ ရှေးကကုလားတစ်ဦး နေသွားသော အိမ်ဟောင်းဖြစ်ပြီး နေမည့်သူမရှိတော့သဖြင့် ထိုအိမ်ကို အပိုင်သိမ်းပြီး တက်ရောက်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် နီးသည်ကတစ်ကြောင်း လူသူကင်းဝေးရာနေရာ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း သူကသဘောကျလေသည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာနေထိုင်သော ကုလားများကလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းကြီးကျောင်းရှိသောနေရာသို့ တကုတကမလာကြပေ။ သို့ကြောင့်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိသည်။

ထိုအိမ်ပေါ်မှာတော့ ဘုရားစင်နှင့် သောက်ရေအိုးလောက်သာရှိပြီး အခြားအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ မရှိပေ။

ခေါင်းရင်းဘက်မှာတော့ သီးသန့်ပြုလုပ်ထားသော ဖိုခန်းတစ်ခန်း ရှိသည်။ ထိုဖိုခန်းထဲမှာတော့ ဖိုထိုးသောပစ္စည်းအမြောက်အမြား ရှိသည်။

ဦးဗန်ကောင်းက ရွှေဖြစ်အောင် ထိုးနိုင်နေသူမို့ စားသောက်ဖို့လိုလျှင် ရွှေဖြစ်အောင်ထိုးပြီး မဂိုလမ်း (ယခင်က ချစ်တီးလမ်းဟုခေါ်ပြီး ယခုရွှေဘုံသာလမ်းဟုခေါ်ကြသည်) မှာ ရှိသော ရွှေကုန်သည်များထံ သွားရောင်းသည်။ ကုလားလူမျိုးရွှေကုန်သည်များက အင်္ဂိုရတ်ရွှေမှန်း ရိပ်မိကြသော်လည်း အခေါက်ရွှေနှင့် ဘယ်လိုမှခွဲမရနိုင်သဖြင့် သာမန်ပေါက်ဈေးဖြင့် ဈေးအနည်းငယ်နှိမ်ပြီး ဝယ်ယူကြလေသည်။

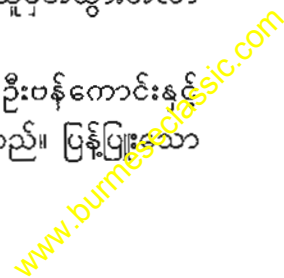
သို့ဖြင့် ဦးဗန်ကောင်းအတွက်လည်း စားသောက်ဖို့အတွက် မပူပန်ရတော့ပေ။ သို့သော် သူက စီးပွားဖြစ်တော့မလုပ်ပေ။ ရွှေဖြစ်နေသော်လည်း ရွှေအမြောက်အမြားရအောင် ပြုလုပ်ပြီး ရောင်းချခြင်းမျိုးတော့မရှိပေ။ အင်္ဂိုရတ်လမ်းစဉ်မှာ ရွှေဖြစ် ငွေဖြစ်လမ်းစဉ်ကို ရိက္ခာထောက်လှုပ်ရပ်ဟု သတ်မှတ်ထားသဖြင့် လိုအပ်သလောက်သာ လုပ်ကြသည်။

လောဘတက်ပြီး စီးပွားဖြစ်ကြံစည်လျှင်တော့ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပျက်စီးမှုကြုံကြရလေသည်။ ဦးဗန်ကောင်းသည် အိမ်တစ်လုံးနှင့် တစ်ယောက်တည်းနေကာ သူဝါသနာပါသော အင်္ဂိုရတ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေရာ အတန်အသင့်ခရီးပေါက်သောအဆင့်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း လူသိမခံပေ။ ယခုလည်း နေအိမ်မှာအစီအရင်တစ်ခု ပြုလုပ်ရန် စီမံပြင်ဆင်နေသည်။

သူနှင့်အတူ နီမောင်လည်းရှိနေလေသည်။ အချိန်မှာ ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန် ရောက်နေချေပြီ။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ လူနေအိမ်ခြေမရှိပဲ တောင်ကုန်းနှင့်သစ်ပင်ကြီးများ သစ်ချုံများသာ ရှိသည်။

ထိုတောင်ကုန်းနှင့်ချုံများအတွင်းမှာ မြွေများရှိသောကြောင့်လည်း အချိန်မရှိတော့လျှင် မည်သူမှအသွားအလာမလုပ်ကြတော့ပေ...

ယခုတောင်ကုန်းတစ်ခုအနီးမှာ ဦးဗန်ကောင်းနှင့် နီမောင်တို့နှစ်ယောက် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ပြန်ပြေးသော

နေရာတစ်ဝိုက်တွင် ထုံးဖြူဖြင့် စည်းဝိုင်းတားထားသည်။

ထို့နောက် လေးထောင့်ရာဇမတ်ကို ကာသည်။ အတွင်းမှာ ဖျာကြမ်းတစ်ချပ်ခင်းထားပြီး အပေါ်က ပိတ်ဖြူပိတ်နီခင်းထားသည်။ အရှေ့ဘက်မှာ စားပွဲတစ်လုံးချထားပြီး ထိုစားပွဲပေါ်မှာလည်း ပိတ်ဖြူပိတ်နီစများ ဖြန့်ခင်းထားသည်။

စားပွဲပေါ်မှာ ကန်တော့ပွဲသုံးပွဲ ပြင်ထားသည်။ ကန်တော့ပွဲများရှေ့မှာတော့ ကောက်ညှင်းထည့်ထားသောခွက်၊ ယိုသုံးမျိုး၊ မုန့်သုံးမျိုး၊ သစ်သီးသုံးမျိုး၊ ကွမ်းယာပွဲ၊ လက်ဖက်ပွဲ၊ ပန်းပေါင်းစုံထည့်ထားသော ပန်းကလပ်သုံးခု၊ ရာဇမတ် ကာထားသောထောင့်များမှာ ငှက်ပျောဖီးကြမ်းလေးဖီးကို ချထားသည်။

ထိုနေရာမှာလည်း အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းထားသည်။ မြတ်စွာဘုရားအတွက် သီးသန့်ပြင်ဆင်ထားသော ကန်တော့ပွဲမှာတော့ ထီး၊ တံခွန်၊ ကြက်လျှာ စသည်တို့ကို စိုက်ထားသည်။

ဘုရားပွဲ၏ နံဘေးမှာတော့ ရဟန္တာပွဲရှိသည်။ ငှက်ပျောဖီးကြမ်းတစ်ဖီးစီ ချထားသော ထောင့်လေးထောင့်မှာတော့ ကြက်လျှာဆယ်တိုင်၊ တံခွန်ကုက္ကား မုလေးပွားများ စိုက်ထူထားသည်။

ထို့ပြင် အမွှေးနံ့သာတိုင်များကိုလည်း ထောင့်များမှာ ထွန်းထားလေသည်။ ထိုအစီအရင်မှာ ဘုရား၊ ရဟန္တာတို့အပြင် ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီးနှင့် နက္ခတ်အရှင်သခင်တို့ကို ပူဇော်ခြင်းနှင့်

ဒေဝီတို့ကို ပင့်ဖိတ်ပူဇော်ရန် ပြင်ဆင်ထားသည်။

ထိုကဲ့သို့ ပူဇော်ခြင်းများမှာ ရှေးကတည်းက ပြိုဟ်နက္ခတ်တို့ကို ပူဇော်သောနည်းဖြစ်ပြီး 'ရူပသတရ' ထုံးစံ ပူဇော်ပွဲဟုခေါ်ကြသည်။ ထိုသို့ပူဇော်ပွဲကို စိကြာလ၏ လဆုတ်ပက္ခတ်တိ(၈)ရက်နေ့တွင် မူလနက္ခတ်နှင့် ဆန်းယဉ်ခိုက် တနင်္လာနေ့နှင့် တိုက်ဆိုင်သော နေ့ရက်များတွင် စီရင်ပြုလုပ်ကြသည်။

ရှေးအခါကတော့ 'ရူပသတရ' ပူဇော်မှုမှာ အမျိုးသမီးများ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ ချောမောလှပစေရန်အတွက် ရည်စူးပြီး ပူဇော်ကြခြင်းဖြစ်သော်လည်း နောက်ပိုင်းကာလများမှာတော့ ဒေဝီများကိုပူဇော်ရာ၌ အသုံးပြုကြလေသည်။ ထိုအစီအရင်ကိုလည်း နက္ခတ်ပညာရှင်တို့က ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေးအခါကတော့ ဝေဒပညာရှင်များက မိဂသီလမှစတင်၍ စန္ဒြိမာသ တစ်ဆယ့်နှစ်လတို့ကို ကေသဝ၊ နာရယန၊ ခေဝ၊ ဂေါဝိန္ဒ၊ ဗိဿနိုး၊ မဒုသုဒန၊ တရိပိကရမဝါမန၊ သီရိဒါရ၊ တာရိသျှိကေသ၊ ပဒမနဘနှင့် ဒီမိုဒါရတို့ကို ရည်စူးပူဇော်ကြခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

ယခုဦးဗန်ကောင်းနှင့် နီမောင်တို့မှာ မြန်မာ့ရှင်ဒေဝီအား ပင့်ဖိတ်ရန်ပြင်ဆင်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အခြားအစီအရင်များ ပြီးသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက ၎င်း၏လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ကျောက်စိမ်းဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ရုပ်တုတစ်ခုကို ထုတ်ပြီး ပိတ်ဖြူပိတ်နီခင်းထားသော စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်

www.burmeseclassic.com

သည်။ ၎င်းရုပ်တုမှာ တစ်ပေကျော်ခန့် ရှိပြီး ကျောဘက်မှ စမတ်ဆိပ်ပါသော 'စန္ဒီဒေဝီ' ဟုခေါ်သော မြန်မာ့ရှင်ဒေဝီရုပ်တုပင်ဖြစ်သည်။

(ဒေဝီခုနစ်ပါး၊ ဒေဝီကိုးပါး၊ ဒေဝီဆယ့်နှစ်ပါးအကြောင်းနှင့် မြန်မာ့ရှင်ဒေဝီရုပ်တု ကျောဘက်၌ပါသော စမတ်ဆိပ်အကြောင်းကို 'မြန်မာ့ရှင်ဒေဝီ' ဝတ္ထုတွင် ပြည့်စုံအောင် ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့ပြီးဖြစ်ပါကြောင်း)

ဦးဗန်ကောင်းက စားပွဲပေါ်သို့ ရုပ်တုတင်ပြီးနောက် ပန်းကလပ်များ၊ အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်များနှင့် ထွန်းညှိပူဇော်ပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်း ရေရွတ်ပြောဆိုလေတော့သည်။

“သြောင်းနမောဟု၊ ဇိနောဓမ္မ၊ သံယံသုံးဖြာ၊ ရတနာတို့၊ ဝန္တနာမာန၊ ဦးနှိမ်သလျက်၊ တင်တထိပ်မှာ၊ မက္ခာကိုးကွယ်၊ လွန်တင့်တယ်သည် အံ့ဖွယ်ထင်ရှားမြတ်စွာဘုရား... ”

ကိုယ်စားတော်မှာ၊ ကိုးကွယ်ပါသည်... သမာဓိတိ၊ ကောင်းဘိအယူ၊ ကြည်ဖြူရွှင်လတ်၊ ဆရာမြတ်၏၊ တပည့်အရင်း၊ လေညင်းပြန်ကြိုင်၊ ရန်လျှင်သည်... ”

မဏ္ဍိုင်ထိပ်ပန်း၊ ရွှင်လန်းညွတ်ခ၊ ဦးနှိမ်သသည်၊ ကိုးဝရောင်ဖြာ၊ သာသနာ၏ ထိန်ဝါတောက်လင်း၊ အတွင်းမှာပင်၊ ကြုံလာခဲ့သည်၊ ရင်နွဲ့ဟန်ချီ၊ နတ်ဒေဝီ... ”

ဝသီနုတ်ဖျား၊ စောင့်နေနားလျက်၊ ပျော်ပါးစေချင်၊ နတ်မိခင်ငယ်၊ သိမြင်နှံ့စပ်၊ သတ္တဘာဂ၊ ထိုဒေဝက၊ စသည်

ဒေဝစံ၊ ခုနစ်မိမယ်၊ တစ်သွယ်ကိုးရပ်၊ မိသူရဲသ်နှင့်၊ နတ်စန္ဒီမေ... ”

ပရမေသွာ၊ မဟာဒေဝီ၊ လေးလနတ်မင်း၊ ကျွေးချင်းစုံညီ၊ ပီပီသသ၊ နားဝနာခေါင်း၊ ထင်မြင်အောင်လျှင်၊ ကြံဆောင်ပြုသ၊ သွန်သင်ပလျက်၊ ဒေဝတွင်ဘိ၊ သမာဓိနှင့်၊ သိသည်အလျင်၊ လျှောက်ဦးတင်သည်၊ လျင်လျင်မေတ္တာ၊ မက္ခာနေညောင်ပို့သသည်၊ သဗ္ဗေသတ္တာ၊ အနိစ္စဒုက္ခ၊ အနတ္တဟု အဝေရာဟောန္တ၊ ကြည့်ရှုပွဲမှာ၊ ဒိန္နာရာဟု၊ ဦးစွာမိခင်၊ လျှောက်ဦးတင်သည်... အလျင်ရောက်စေကုန်သတည်း... ”

ဥုံ၊ မဟာဒေဝီ၊ ဣရန္ဒသီဒေဝီ၊ ဣရန္ဒဒီဒေဝီ၊ မဏိမေလောဒေဝီ၊ သူရသတီဒေဝီ၊ မာယာဒေဝီ၊ သီရိဒေဝီ၊ ဇာဂရီဒေဝီ၊ ပြာဂရီဒေဝီ၊ လှသီရီတို့၊ နှစ်လိုအကုန်(ဤနေရာသို့)ကြွကြွပါကုန်လော့။

မွှေးထုံမာလာ၊ ဝန္တာမာအလှ၊ ဒေဝကုဏ္ဍာ၊ စန္ဒာရွက္ခ၊ မောင်လှဟေမာ၊ ရွှေသားလိုဏ်ဂူ၊ ဖလ်ဂူရောင်ကြား၊ ပတ္တမြား၊ ရွှေဝှမ်းကြိုး၊ ပန်းမျိုးကြိုင်စွာ၊ ဂူလိုဏ်မဟာက၊ မကြာခဏ၊ (ဤနေရာဌာနသို့) ကြွလှည့်ကြကုန်၊ လာလှည့်ကြကုန်... ကြွပါကုန်လော့၊ ကြွပါကုန်လော့... ”

ဟုရွတ်ဆိုလေသည်။ ဦးဗန်ကောင်း ရွတ်ဆိုနေသော အသံတိတ်သွားသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။ လရောင်က သစ်ပင်ကြီးများ၏ အကိုင်းအခက်များကြားမှ မြေပြင်အထိရောက်နေ

www.burmeseclassic.com

ရာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လင်းနေသည်။ မြူနှင်းများက ဝေ့ဆိုင်နေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ သင်းယုံ့သောရနံ့အချို့ ရလာသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် မြူနှင်းများကြားမှ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ဝိုးတဝါးလှမ်းမြင်ကြရသည်။ အဖြူရောင်ဝတ်ရုံရှည်ကို တစ်ကိုယ်လုံး သိုင်းခြုံထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

“စန္ဒီမယ်တော် ရောက်လာပြီ”

ဦးဗန်ကောင်း ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာ သမီးက ရာဇမတ်ကာထားသောအတွင်းသို့ဝင်လာပြီး ဘုရားရွဲရဟန္တာပွဲများကို လက်အုပ်ချီလျက် အရိုအသေပေးလေသည်။ ပြီးမှ သူတို့ရိုရာဘက်သို့လှည့်လာပြီး ချောမောလှပပြီး ကုလားလူမျိုးတစ်ဦးနှင့် တူလေသည်။

“ဘာအတွက်ငါ့ကို ဖိတ်ခေါ်တာလဲ”

ချိုမြတိုးညှင်းသောအသံဖြင့် မေးသည်။

“သိချင်စရာရှိလို့ မယ်တော်ကို ပင့်ခေါ်တာပါ”

“သိချင်တာရှိရင် မေးနိုင်ပါတယ်”

“ဖိုင်မှားတဲ့အတွက် မိစ္ဆာဘဝရောက်နေတဲ့ဝိဇ္ဇာတိ သူ့ရဲ့ မူလဘဝကို ပြန်ပြီးရောက်အောင် အကူအညီပေးလိုက်တယ်။ မိစ္ဆာဘဝကနေ သိဒ္ဓိရှိတဲ့ ဝိဇ္ဇာဘဝကို ပြန်ပြီးရောက်နိုင်သလား”

“ရနိုင်ပါတယ်... သူ့အခြေအနေက မိစ္ဆာဘဝကို ထိ

ထုံးကူးပြောင်းသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိစ္ဆာပူးကပ်နေတဲ့အဆင့်အထိပဲ ရှိပါသေးတယ်။ မိစ္ဆာကိုခွာနိုင်ရင် မူလဘဝကို ပြန်ရောက်နိုင်ပါတယ်။ သင်တို့အနေနှင့် အကူအညီပေးတဲ့အပြင် သူ့အနေနှင့်လည်း ကြီးစားမှုဖြစ်မှာပါ။ နောက်ပြီး ဒီလိုလုပ်ကြတဲ့နေရာမှာ အနှောင့်အယှက်တွေကတော့ အများကြီးတွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုပဲတွေ့တွေ့ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သူ့ကို မူလဘဝ ပြန်ရောက်မယ်ဆိုရင်တော့ အကူအညီပေးကြမှာပါ။ အန္တရာယ်တွေနဲ့တွေ့ရင်လည်း မကြောက်ပွဲပါဘူး မယ်တော်”

ဟုပြောသောအခါ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလေသည်။

“သင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကြံ့ခိုင်မှုနှင့် စိတ်ထား ခိုင်မာမှုတို့ကို ကျွန်ုပ်သိပါတယ်။ သို့ဖြစ်လျှင် သူ့ကိုမိစ္ဆာလောကထဲ အချိန်အကြာကြီးမထားပဲ ဝိဇ္ဇာဘဝပြန်ရောက်အောင်သာ အကူအညီပေးကြပါတော့”

“မယ်တော်အနေနှင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီအောင်ရှောက်ပေးပါလော”

“သင်တို့ကို အမြဲတစေ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာတွေ မသိသလော”

“မယ်တော်ရဲ့ကျေးဇူးကို သိပါတယ်။ ဒီအတွက် အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“သင်တို့ကို နောက်ထပ်မှာကြားစရာ ရှိပါသေးတယ်။ ကြီးမဟုတ်ပေ။ သင်တို့ဆောင်ရွက်ရန်ကိစ္စများ ပြီးစီးအောင် ခြင်္သေ့ပါက၊ ကျွန်ုပ်၏ရုပ်တုအား သင့်တော်သည့် မြင့်မြတ်သော

www.burmeseclassic.com

နေရာတစ်နေရာ၌ ထားပေးရန် ကတိပေးပါလေ”

ထိုစကားကြားသောအခါ အနည်းငယ်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ . . .

“ကောင်းပါပြီ မယ်တော်၊ ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာ ထားချင်ပါသလဲ”

ဟုပြန်မေးလိုက်သည်။

“သင့်တော်သောနေရာကို အချိန်ကျပါက ကျွန်ုပ် ပြောပြပါမည်။

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ဆက်သိမ်းထားလျှင် ရနိုင်ပါလား”

“မသင့်လျော်ပေ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်တို့သည် အမြဲတမ်း အတူတူတွဲမနေအပ်ကြပေ၊ လူကမဖောက်ပြန်သော်လည်း စိတ်ကဖောက်ပြန် တတ်ပါတယ်၊ စိတ်ကမဖောက်ပြန်သော်လည်း လူကဖောက်ပြန်တတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သင့်တော်သောနေရာမှာသာ ပို့ထားပါလေ”

“ကောင်းပါပြီ မယ်တော်၊ ဆန္ဒအတိုင်း ကိစ္စများပြင်မြောက်အောင်မြင်ပါက လိုသောနေရာသို့ ပို့ထားပေးဖို့ ကတိပေးပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်သောအခါမှ ကျေနပ်သောအမူအရာပြု၍ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ယခုကြုံတွေ့နေရသော အရှုပ်အထွေးများကိုလည်း ဖြေရှင်းနိုင်အောင် အကူအညီပေးစေချင်ပါတယ်”

“သက်ဆိုင်သူရောက်လာတဲ့အခါ သင်တို့သိချင်တာ သိရပါလိမ့်မယ်”

ဟုပြောပြီး မြန်မာ့ရှင်ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေဝါးလာပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

အဲဒီအခါ နီမောင်က တိုးတိုးမေးလိုက်သည်။

“သူ မရှိတော့ဘူးလား”

“လိုအပ်တဲ့အခါမှာတော့ မင်းပြန်တွေ့ရနိုင်ပါတယ်”

နီမောင်စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်သက်တစ်ခါ မြင်ရခဲ့သော မြင်ကွင်းကို တွေ့ခဲ့ရသောကြောင့် များစွာအံ့ဩနေမိလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမှာလဲ”

“မြန်မာ့ရှင်ရဲ့ ကိုယ်ပွားဝိညာဉ် ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေပြီးဆိုတော့ တခြားအမှောင့်ပယောဂတွေ အနားမကပ်နိုင်ခင်မှာ သူ့ကိုခေါ်ရမယ်လေ”

“ဟင် . . . ဘယ်သူကိုလဲ . . . ”

“ဝိဇ္ဇာမဖြစ်သေးပဲ ခုလောလောဆယ် မိစ္ဆာပူးကပ်ခံနေတဲ့သူကိုပေါ့၊ သူရောက်လာတော့မှ သိချင်တာတွေမေးကြတာပေါ့”

ဟုပြောပြီး လွယ်အိတ်ကြီးအတွင်းမှ နောက်ထပ်အရုပ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး ကန်တော့ပွဲများရှိသော စင်ပေါ်မှာတင်ထားလိုက်သည်။ ဖိုဝင်ရုပ်ပင်ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ဦးဗန်ကောင်းက ၎င်းရွတ်ဆိုနေကြအတိုင်း သိနေသံထားဖြင့် ရွတ်ဆိုပြန်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

တြိစက္က

“ဘုန်းတော်အလွန်ကြီးမားလှသော ကောက္ကသံမြတ်စွာဘုရား၊ ကောဏဂုံမြတ်စွာဘုရား၊ ကဿပမြတ်စွာဘုရား၊ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား... ထိုလေးဆူကုန်သော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်အပေါင်းတို့၏ တန်ခိုးတေဇော်၊ မေတ္တာတော်ကြောင့် ဆယ်ပါးသောသိဒ္ဓိ၊ ခြောက်ပါးသောဝိဇ္ဇာဉာဏ် ဝိဇ္ဇမဟိဒ္ဓိတန်ခိုးဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူကြ၍ ထွက်ရပ်လမ်း ကြွမြှောက်တော်မူကြပေကုန်သော... အလုံးစုံသော အင်းဝိဇ္ဇာ ဆရာကြီးများ၊ အင်းဝိဇ္ဇာခိုရ်ဆရာတော်ကြီးများအားပင့်ဖိတ်ပါ၏။ ပင်မပေါ်၏။

ဤနေရာဤဌာနသို့ ကြွရောက်၍ လာရောက်တော်မူကြပါကုန်လော့၊ ဤသို့လျှင် ကြွလှမ်း၍ ကြွရောက်တော်မူကြကုန်သော အင်းဝိဇ္ဇာဆရာကြီးများ၊ အင်းဝိဇ္ဇာဆရာတော်ကြီးအပေါင်းတို့အားရည်စူး၍ ကန်တော့ပွဲ၊ အမွှေးတိုင်၊ ဖယော်တိုင်၊ ကွမ်း၊ ဆေးလက်ဖက်အစုံတို့ဖြင့် ပူဇော်ပသပါ၏။ ကူတော်တို့အားလည်း ကူညီစောင့်ရှောက် ပေးကြပါကုန်လော့၊ အလိုရှိအပ်သော သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း ဤနေရာသို့ လာရောက်ပါလော့၊ ကြွရောက်ပါကုန်လော့... ဤနေရာသို့ အင်းဝိဇ္ဇာဆရာကြီးများနှင့် အင်းဝိဇ္ဇာဆရာတော်ကြီးများ ကြွရောက်သတင်းသုံးသော နေရာဖြစ်ပါသဖြင့် ၎င်းကိုယ်တိုင်ရောက်ပူးကပ်နေသော မိစ္ဆာဝိညာဉ်တို့လည်း အဝေးမှာပင် ချန်ရစ်ကြစေလျက်၊ သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်၊ ကျွန်တော်တို့အလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်သာလျှင် ဤနေရာသို့ လာရောက်ပါကုန်လော့။

ကြွရောက်ပါကုန်လော့၊ ရောက်ပါကုန်လော့၊ ရောက်ပါကုန်လော့... ”

ဟုရွတ်ဆိုတိုင်တည်လိုက်ပြန်လေသည်။ ထိုသို့ရွတ်ဆိုတိုင်တည်ပြီးနောက် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါမှ နှင်းမှုန်များအုံ့ဆိုင်းနေသော အမှောင်ရိပ်အတွင်းမှ သဏ္ဍာန်တစ်ခုက တဖြည်းဖြည်းထွက်လာလေသည်။ သူက ရာဇမတ်များကာထားသောနေရာဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာလေသည်။

အနီးရောက်လာသောအခါ အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်သာရှိသေးဦးမည့် လူတစ်ယောက်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ကြရလေသည်။

သူက အတွင်းသို့ဝင်လာပြီး စင်ပေါ်မှာ တင်ထားသော ကန်တော့ပွဲများကို ကန်တော့လေသည်။ ပြီးမှ ဦးဗန်ကောင်းတို့ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းလှည့်လာသည်။

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

ဦးဗန်ကောင်းက မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ တွေ့ချင်တဲ့သူပါပဲ”

“ဖိုဝင်မှားခဲ့တဲ့ ဝိဇ္ဇာလား”

“မှန်ပါတယ်”

“အခုလို ပုံမှန်အနေအထားအတိုင်း ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်... ”

“ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားကို မူလအခြေအနေအတိုင်း ဝိဇ္ဇာဘဝ ပြန်ရောက်အောင် ကျုပ်တို့က အကူအညီပေးကြမလို့ ပြန်ခေါ်တာပါ”

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်ပါမယ်”

“ဘယ်လိုပြန်လုပ်မှာလဲ”

“ကျုပ်က နောက်တစ်ကြိမ် ဖိုဝင်ရပါမယ်... ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် အဖျက်မိစ္ဆာတွေရဲ့ အနှောင့်အယှက်ရန်က ကာကွယ်ပေးပါ...”

“ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်၊ ဒါထက်မေးပါရစေ လမုတောရွာကလူတွေကို ခင်ဗျားသတ်ခဲ့တာလား”

“ကျုပ်မသတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကိုဝင်စီးနေတဲ့ မိစ္ဆာတွေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ သံရဲသဘက်၊ ဖုတ်ပြိတ္တာတွေက ဝင်စားလို့ သေကြရတာပါ”

တစ်ခုတော့ ရှင်းသွားခဲ့ပေပြီ... . .

“အခု အမှန်ဖြစ်နေရတဲ့အိမ်မှာ လူနှစ်ယောက် သေရတာကရော ဘယ်သူ့လက်ချက်ပါလဲ”

“အဖြစ်မှန်ကိုသိချင်ရင် ဟိုအမှောင်ရိပ်ထဲကိုသာ ကြည့်ကြပါတော့”

ဟုအမှောင်ရိပ်ထဲသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလေသည်။ ပထမတော့ ရိုးတိုးရိပ်တိတ်သာမြင်ရသည်။ နောက်တော့မှ မြင်ကွင်းက တဖြည်းဖြည်းသဲကွဲလာတော့သည်။ ဦးစွာမြင်တွေ့ရသည်က

မိုးကျော်တို့၏ အိမ်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်ကြီးအတွင်းမှ မြင်ကွင်းများကိုလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု မြင်ကြရလေသည်။

ခြံစောင့်ထွန်းခနှင့် သေဆုံးသွားသော ရင်မေတို့နှစ်ယောက်က ညီစွန်းနေကြသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဘယ်သူကမှ မရိပ်မိကြပေ။ တစ်နေ့တော့ ထိုအိမ်သို့ ပက်ထရစ်ဆိုသောသူ ရောက်လာလေသည်။

ပက်ထရစ်နှင့်မေရီချိုတို့က မိုးကျော်နောက်ကွယ်မှာ ဖောက်ပြန်နေကြသည်။ ထိုအကြောင်းကို ရင်မေတစ်ယောက်သာ သိလေသည် နောက်တော့ စားနေကျကြောင်ဖားဖြစ်နေသောပက်ထရစ်က ရင်မေကိုပါ ဖျက်ဆီးလိုက်သည်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့မိုးကျော်က ထိုအိမ်သို့ ကြောက်စရာကောင်းသောအရုပ်တစ်ခုယူလာသည်။

တစ်အိမ်လုံးက ထိုအရုပ်ကို ကြောက်လန့်နေကြလေသည်။ ထိုအခွင့်ကောင်းကိုယူပြီး ပက်ထရစ်က ရင်မေကိုသတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ အရုပ်ကသတ်သော ပုံသဏ္ဍာန်လုပ်ထားသောကြောင့် မည်သူကမှမရိပ်မိကြပေ... . .

တစ်နေ့သ၌ မိုးကျော်တစ်ယောက် ခရီးထွက်သွားစဉ် ပက်ထရစ်က မေရီချိုအခန်းသို့ သွားလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးဖောက်ပြန်နေစဉ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်မည်းကြီးခြုံထားသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးရောက်လာပြီး ရာဂစိတ်မွန်နေသော ပက်ထရစ်ကို သတ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

အများကတော့ မိုးကျော်ယူတင်ထားသော အရုပ်က

www.burmeseclassic.com

အသက်ဝင်လာပြီး သတ်သွားသည်ဟုထင်နေကြသည်။ တကယ်တော့ လူသတ်တရားခံမှာ 'ထွန်းခ' ပင်ဖြစ်သည်။ ရင်မေ မသေခင်က ထိုအကြောင်းကို ပြောပြသွားခဲ့ရာ လက်စားချေရန်အတွက် အခွင့်ကောင်းကို ချောင်းနေရာမှ အခွင့်အရေးရသောအခါ ဝင်သတ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ရုပ်တုကဝင်သတ်သွားသည်ဟု ထင်မြင်စေရန် ကျောပြင်ပေါ်သို့ လက်သည်းဖြင့်ကုတ်ခွဲထားသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် ပုံသဏ္ဍာန်တူစေရန် ဓားဖြင့်ထိုးခွဲထားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ မြင်ကွင်းများက တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှုန်ဝါးလာရာမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါမှ ဦးဗန်ကောင်းနှင့်နီမောင်တို့လည်း ရှုပ်ထွေးနေသော ပြဿနာအဖြေကို သိကြရလေတော့သည်။

“အခုလိုသိရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား ဖိုဝင်မယ့်အစီအစဉ်ကို သိပါရစေ”

“ကျုပ်ဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ခင်ဗျားတို့ကိုအသိပေးပါမယ်၊ ဖိုဝင်နိုင်မယ့်အဆင့်မျိုး ပြန်ရောက်တဲ့အထိ အဓိဋ္ဌာန်ပြန်ဝင်ရဦးမှာမို့ သွားပါတော့မယ်”

ဟုပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် နေရာမှာပင် ဖျတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ ဦးဗန်ကောင်းက . .

“သူတောင် တန်ခိုးသိဒ္ဓိပြန်ရသွားမှကိုး ကောင်းတာပေါ့လေ”

ဟုရေရွတ်လိုက်သည်။ နီမောင်က သူသိချင်တာမေးလိုက်လေသည်။

“စောစောကသူပြောပြသွားတွေက အမှန်တွေပဲလားအဘ”

ဦးဗန်ကောင်းကခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အမှန်တွေပေါ့ကွာ သိဒ္ဓိရှိတဲ့ ဝိဇ္ဇာတစ်ယောက်ကတော့ အကျိုးမရှိတဲ့ လိမ်ညာတဲ့အလုပ်မျိုး လုပ်ပါ့မလား”

“ဒါဖြင့် ကိုထွန်းခတော့ သနားစရာပဲ”

“သူလုပ်တာတရားမျှတပါတယ်၊ ဒီလောက်ယုတ်မာရက်စက်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုက်တာအားလုံးအတွက် ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်ဒီအကြောင်းတွေက ငါတို့နှစ်ယောက်ပဲသိတာဆိုတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သူမှမသိစေနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ပက်ထရစ်ဟာ လူမျိုးခြားတစ်ယောက်ပဲ ငါတို့တိုင်းပြည်ကို မတရားသိမ်းပိုက်ကြပြီး ငါတို့လူမျိုးတွေကို မတရားစော်ကားနေကြတာ၊ ဒီလိုလူမျိုးတစ်ယောက် သေသွားတာဝမ်းနည်းစရာလားကွာ၊ သူ့လိုတန်ဖိုးမရှိတဲ့ လူမျိုးခြားတစ်ယောက်အတွက်နဲ့တော့ ငါတို့မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက် ဒုက္ခမရောက်စေချင်လို့ပေါ့”

“မှန်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့မပြောလဲ ဒီအမှုက အေးသွားပါ့မလား”

“ဘာမှစိတ်မပူနေနဲ့၊ မကြာခင်နယ်ချဲ့တွေ ငါတို့မြေ ပေါ်ကပြေးကြရတော့မှာ၊ ဂျပန်တွေဝင်လာရင် ဒီကိစ္စတွေက သူ့အလိုလို ပြီးသွားမှာပါ”

ဟုပြောသောအခါမှ နီမောင်လည်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားပြီး နောက်ထပ်ဘာမှမပြောတော့ပေ... ထို့နောက်မှာ တော့ ထိုညအဖို့ပြုလုပ်စရာကိစ္စများ ပြီးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ပစ္စည်းများကိုသိမ်းပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့ပြန်လာသောအချိန်မှာ ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက် နေပြီဖြစ်သော်လည်း ကောင်းကင်၌ တောက်ပနေသောလ ရောင်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အလင်းရောင်ရနေပေ တော့သည်။

အနား (၁၄)

သင်္ချိုင်းအတွင်းမှမိစ္ဆာများ

အချိန်က ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန်ဖြစ်သည်။ အရောင်မရှိ သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် အမှောင်ရိပ်များ ဖုံး လွှမ်းနေသည်။ နေရာမှာ မြို့စွန်ဘက်မှာရှိသော သင်္ချိုင်းဟောင်း တစ်ခု၏နေရာပင်ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ တောင်ကုန်းများ၊ သစ်ပင်မြင့်ကြီး များ ရှိကြသည့်အပြင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကလည်း ထူပြော လှသည်။ ထိုနေရာမှာ လူသေမြုပ်သော သင်္ချိုင်းနေရာဟောင်း

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့အသုံးမပြုတော့ပေ။ ယခင်က ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ နေထိုင်ကြသူများ သေဆုံးသွားလျှင် ထိုနေရာမှာပင် အလွယ်တကူလာရောက် မြှုပ်နှံကြသော်လည်း နောက်ပိုင်းမှာတော့ မြူနီစပယ်က လာရောက်တားမြစ်သောကြောင့် မမြှုပ်ကြရတော့သဖြင့် သင်္ချိုင်းဟောင်းနေရာဖြစ်နေခြင်းပင်။

ညအချိန်မတော်ရောက်မှ ထိုသင်္ချိုင်းဟောင်းအတွင်းသို့ လူနှစ်ယောက်ဝင်လာကြသည်။ နီမောင်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့ပင်ဖြစ်လေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းက လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံး လွယ်ထားပြီး၊ နီမောင်က မီးအိမ်တစ်လုံးနှင့် တူရွင်း၊ ပေါက်ပြားတို့ကို သယ်ယူလာသည်။ သင်္ချိုင်းထဲဝင်ကာနီးတော့ ဦးဗန်ကောင်းက တိုးတိုးပြောသည်။

“သင်္ချိုင်းထဲရောက်တဲ့အခါ အသံထွက်ပြီးစကားမပြောနဲ့တော့ ပြောစရာရှိရင် အမူအရာနဲ့ပဲပြော...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

နောက်ပြီး ငါတို့အလုပ်လုပ်နေတဲ့အခါ အနှောင့်အယှက်တွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်... ဘာမှလည်းမကြောက်နဲ့ ဘာကိုမှလည်းဂရုမစိုက်နဲ့”

“စိတ်ချပါ”

“ပထမတစ်ခါတုန်းက ပျက်ခဲ့ပြီးပြီ... ဒီတစ်ခါပျက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး ဂရုစိုက်ပြီးလုပ်နော်”

“စိတ်ချပါအဘ ကျွန်တော်ဂရုစိုက်ပါမယ်”

ဟုပြောဆိုပြီး သင်္ချိုင်းထဲသို့ဝင်သောအခါ သစ်ပင်နောက်မှာ မည်းမည်းသဏ္ဍာန် ထွက်လာသည်။

“ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

“လူသေမြှုပ်ချင်လို့ပါ”

“အချိန်မတော်ကြီးပါလား၊ အလောင်းကတယ်မှာလဲ”

“နောက်ကနေ သူ့ဘာသာလိုက်လာပါလိမ့်မယ်”

ဦးဗန်ကောင်းက အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... လူသေအတွက် ကူးတို့ခပါသလား”

“ပါ၊ပါတယ်”

“ပါရင်ပေးပါ”

ဟုလက်ဖြန့်တောင်းသဖြင့် ဦးဗန်ကောင်းက လွယ်အိတ်ထဲမှ ငွေတစ်မတ်နှင့် အမဲခြောက်တစ်ပိုင်း ပေးလိုက်သောအခါ ယူပြီး သစ်ပင်နောက် ပြန်ဝင်သွားသည်။ အနှောင့်အယှက်မရှိတော့သောအခါ သင်္ချိုင်းအတွင်းသို့ ဆက်ဝင်လာကြသည်။ သင်္ချိုင်းထဲရောက်တော့ အနှောင့်အယှက် မတွေ့ကြရပေ... ချုံနွယ်များက အတော်ထူထပ်သည်။

အသုံးမပြုတာကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် နေရာအနံ့မှာ မြေသားမပေါ်အောင် ရှိနေလေသည်။ သို့ကြောင့် ချုံရှင်းသောနေရာကို လိုက်လံရှာဖွေရာ ပျဉ်းမပင်ကြီးတစ်ပင်နှင့် မနီးမဝေးအောက်မှာ မြေပြန့်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ထိုနေရာကို ရှင်းလင်းပြီးနောက် မီးအိမ်ကိုသစ်တိုင်း

www.burmeseclassic.com

တစ်ခု၌ ချိတ်ထားလိုက်လေသည်။ ဦးဗန်ကောင်းက ထိုနေရာမှာ မြေကျင်းတူးရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်ပြောပြီး ထိုနေရာတစ် ဝိုက်ကို စည်းဝိုင်းဝိုင်းရန် ပြင်နေစဉ် ချုံများနောက်မှ မည်းမည်း သဏ္ဍာန်တစ်ယောက် ထွက်လာပြန်သည်။

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

အသံဩဩကြီးဖြင့်မေးသည်။

“မြေကျင်းတူးမလို့ပါ. . .”

“ဒီနေရာက ကျုပ်ပိုင်တဲ့နေရာဗျ၊ ပိုင်ရှင်ရှိရင် မတူးရဘူး လေ. . .”

“တန်ရာတန်ကြေး ပေးပါမယ်”

ဟုပြောပြီး ငွေတစ်မတ်နှင့်အမဲခြောက်တစ်ပိုင်း ပေး လိုက်သောအခါ လှမ်းယူပြီးနောက် ချုံများနောက်သို့ဝင်ရောက် သွားလေသည်။

ထိုအခါနီမောင်က ထိုနေရာသို့ ပေါက်ပြားဖြင့် တူး သောအခါ ပျဉ်ပြားချပ်များ ဆွေးမြေ့နေပြီဖြစ်သော ခေါင်းတစ် လုံးနှင့် အရိုးစုများကိုတွေ့ရသဖြင့် ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ရသည်။

ထိုအခါမှ ပိုင်ရှင်ရှိသည်ဟု လာပြောသွားသော စကား ကို သဘောပေါက်ရလေတော့သည်။ မြေကျင်းတူးနေစဉ်မှာ သင်္ချိုင်းထဲသို့ဝင်လာသော ဆူဆူညံညံအသံ ကြားရပြီးနောက် မကြာမီ မီးအိမ်များကိုင်ထားသော ပုလိပ်အချို့ ရောက်လာလေ သည်။

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“မြေကျင်းတူးနေတာပါ”

“ဘာလုပ်ဖို့တူးတာလဲ”

“သုသာန်မှာ မြေကျင်းတူးနေမှတော့ လူသေမြှုပ်ဖို့ ပေါ့ကွ”

“ဒီသုသာန်က ပိတ်ထားလိုက်ပြီဆိုတော့ ဒီနေရာမှ လူသေမြှုပ်လို့ မရတော့ဘူး၊ ဆက်လုပ်ရင် ဖမ်းပြီး အချုပ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်မယ်”

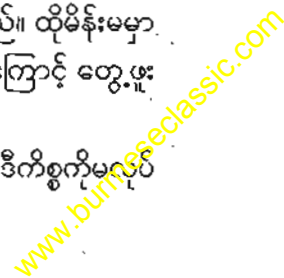
ဟုပုလိပ်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ထည့်ချင်လဲထည့်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီသင်္ချိုင်းက ငင်းတို့နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့နေရာမှ မဟုတ်တာ တားလို့မရပါဘူး၊ ငါတို့က သုသာန်စောင့်ကိစ္စနှင့်တောင်းထားပြီးပြီ၊ မြေဖိုးအတွက် ဘန်ရာတန်ကြေးလည်း ပေးခဲ့ပြီးပြီ”

ဟုပြောဆိုကာ နီမောင်ကိုဆက်တူးရန် အချက်ပြလိုက် ဆု နီမောင်ကလည်း ဆက်တူးပြန်လေရာ ပုလိပ်များကဒေါသ တကြီးဖြင့် ရေရွတ်ပြောဆိုကာ ပြန်ထွက်သွားကြလေတော့ သည်။

ထိုသို့ဆက်တူးနေစဉ် ဦးဗန်ကောင်းကအနီးမှာထိုင်ပြီး ငိုတီးစိပ်နေသည်။ ခဏကြာတော့ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ဆောက်ဖူးနှစ်ယောက်တို့ ရောက်လာကြပြန်သည်။ ထိုမိန်းမမှာ နီမောင်ထံသို့ တစ်ခါနှစ်ခါ ရောက်လာဖူးသောကြောင့် တွေ့ဖူး ခြင်းပေးနေသည်။

“ရှင်တို့ဟာ အတော်ကိုခက်တဲ့လူတွေပဲ ဒီကိစ္စကိုမလုပ်

ပါနဲ့လို့ အတန်တန်လာပြောနေတဲ့ကြားက လုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်
နေကြတယ်။ ဒီလိုလုပ်တော့ ဘာရမှာမို့လဲ မေးပါရစေဦး...
ဘာလိုချင်လို့ အခုလိုလုပ်နေတာလဲ ရွှေလိုချင်လို့လား။”

ဦးဗန်ကောင်းက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ငွေလိုချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလိုချင်လို့လဲပြောပါ”

“ကုသိုလ်လိုချင်လို့ပါ မင်းတို့ပေးနိုင်မလား”

“ဘယ်လိုပေးရမလဲ”

“ဒီနေရာက အေးအေးဆေးဆေးပြန်ထွက်သွားရင် ဝါ
တို့က ကုသိုလ်ရမှာပေါ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ မျက်ထောက်နီကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ
လေသည်။ ထိုအခါ ဦးဗန်ကောင်းက ဆက်ပြောသည်။

“လူတွေကို ကုသိုလ်မပေးပဲ အကုသိုလ်တွေပဲလိုက်နေ
နေမှတော့ နင်တို့လည်း အကုသိုလ်တွေပဲရမှာပေါ့။ ဒီတော့
ဒီဘဝက ဘယ်တော့မှလွတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ မိန်းမက ပါလာသောလူနှစ်ယောက်
ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ကြောက်စရာ
ကောင်းသော ပုံပန်းသဏ္ဍာန်များအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီး
နောက် တိုက်ခိုက်ရန်ပြေးဝင်လာကြသည်။

သို့သော် ဦးဗန်ကောင်း တားဆီးထားသော စည်းနာ
ရောက်မိမှာပင် စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ကာ ပျောက်ကွယ်သွား

ရာ ထိုမိန်းမလည်း ပျောက်သွားလေတော့သည်။ သူတို့မရှိတော့
ဦးဗန်ကောင်းက ပုတီးစိပ်မြဲ ဆက်စိပ်နေပြီး နီမောင်ကလည်း
ဆက်တူးမြဲ ဆက်တူးနေလေသည်။ ခဏကြာတော့ ထိုနေရာသို့
နောက်တစ်ယောက် ရောက်လာပြန်လေသည်။

နီမောင်ထံသို့ တစ်ကြိမ်ရောက်လာခဲ့ဘူးတော့ ဦးဒီပ
ဆိုသော လူကြီးပင်ဖြစ်သည်။

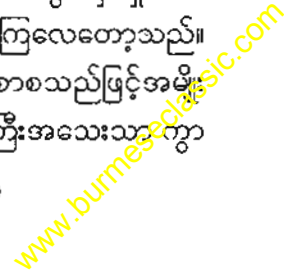
“တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိနေကြပြီဆို
တော့ ထွေထွေထူးထူးလည်း ပြောစရာအကြောင်းမရှိတော့ပါ
ဘူး။ အခုလုပ်နေတဲ့အလုပ်တွေကို ချက်ချင်းရပ်မှာလား၊ မရပ်
ဘူးလား... ဒါပဲပြော...”

ဟုလေသံမာမာဖြင့်ပြောသည်။

ဦးဗန်ကောင်းက ပုတီးစိပ်ပင်မပျက်ပဲ အေးအေးဆေး
ဆေးကြည့်နေသည်။

“ဒီမှာ ခင်ဗျားဘယ်အဆင့်ရောက်နေပြီဆိုတာ ကျုပ်သိ
တယ်။ ခင်ဗျားအဆင့်လောက်ကိုမကြောက်လို့ ဒီနေရာလာခဲ့တာ
ပဲ။ ကျုပ်ပြောတာနားမထောင်ရင် နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်
မယ်”

ဟုထပ်ပြောပြန်သည်။ သို့ကြောင့် ရပ်နေသူက တစ်စုံ
တစ်ခုဖြင့် အချက်ပေးလိုက်ရာ... သင်္ချိုင်းအတွင်းမှာရှိသော
မကောင်းဆိုးဝါးများ နေရာအနှံ့မှ ထွက်လာကြလေတော့သည်။
သရဲ၊ သဘက်၊ တစ္ဆေ၊ ကျတ်၊ ပြိတ္တာ၊ မှင်စာစသည်ဖြင့်အမျိုး
အမည်စုံလှပြီး အကောင်အရွယ်အစား အကြီးအသေးသာကွာ

ခြားသော်လည်း အားလုံးလာတော့ ကြောက်စရာကောင်းသော ပုံပန်းသဏ္ဍာန်များဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်အထိတော့ စည်းဝိုင်းအတွင်းမှာ ရှိနေကြသော ဦးဗန်ကောင်းနှင့်နီမောင်တို့နှစ်ယောက်မှာ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိကြသေးပဲ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်လုပ်နေကြသည်။

ထိုလူကြီးက အခြားသူများ အနားပင်မကပ်နိုင်သော စည်းဝိုင်းအနီးရောက်သည်အထိ ကပ်လာနိုင်သည်။ ဦးဗန်ကောင်းက ထိုအခြေအနေကိုမြင်တော့ မြနန်းရှင်ဒေဝီကို ရွတ်ဆိုတိုင်တည်နေသည်။

စည်းနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာရောက်တော့ လက်ဖြင့်လှမ်းကာ စည်းကိုဖျက်သည်။ ပထမတစ်ကြိမ်က လက်ပြန်တွန့်သွားသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်လှမ်းသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ အတော်နီးသောနေရာအထိ ရောက်လာတော့သည်။ ထိုလူကြီးက နောက်တစ်ကြိမ်ကြိုးစားပြီး လက်ကို ထပ်တိုးပြန်ရာ စည်းပေါ်သို့ လက်ရောက်လာပြီးနောက် ဦးဗန်ကောင်းတားထားသောစည်းက ပျက်သွားတော့သည်။

“ဝင်ကြဟဲ့... နှစ်ယောက်စလုံးကို စေ့စေ့ညက်ညက် ကြေအောင်ကို သတ်လိုက်ကြပေတော့”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်ရာ မကောင်းဆိုးဝါးများ၊ သရဲသဘက်များက ရှေ့သို့တဖြည်းဖြည်း တိုးလာကြလေသည်။ နီမောင်လည်း ထိုအခြေအနေကို မြင်သောအခါ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းပဲဟုသာ သဘောထားပြီး စိတ်ကိုတည်ငြိမ်

အောင် ထားလိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မမျှော်လင့်သောအဖြစ်အပျက်တစ်ခု ပေါ်လာလေတော့သည်။ အခြားမဟုတ်ပေ၊ အမှောင်ဖုံးလွှမ်းနေသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အစိမ်းရောင်များဖြင့် လင်းလာလေသည်။

ထိုအရောင်များပေါ်လာသောကြောင့် ရှေ့တိုးလာနေကြသော သရဲသဘက်တို့မှာ အထိတ်တလန့်ဖြင့် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

“မိစ္ဆာကောင်တွေ ဝေးရာသွားကြစမ်း”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ စူးရှသောအသံ ပေါ်လာသည်နှင့် စည်းဝိုင်းအနီးသို့ တိုးဝင်လာကြသော မိစ္ဆာကောင်တို့မှာ အမှောင်ရိပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားလေတော့သည်။

စည်းဝိုင်းအနီးမှာ ရပ်နေသော ဦးဒီပဆိုသောလူလည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါမှ နီမောင်လည်း တူရွင်း၊ ပေါက်ပြားတို့ကို အသုံးပြုလျက် ဆက်တူးလေရာ သာဇန်လူသေအလောင်းတစ်လောင်း မြှုပ်နိုင်လောက်သော မြေဘုင်းတစ်ခု ပေါ်လာတော့သည်။

ထိုအခါ ဦးဗန်ကောင်းက လွယ်အိတ်အတွင်းမှာ ထည့်သူလာသော ဖိုဝင်ရုပ်ကို အပြင်သို့ထုတ်လိုက်သည်။ ထိုသို့ အပြင်သို့ ထုတ်လိုက်သည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လေတိတ်ပဲနှင့် သစ်ပင်များ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလာသည်။

www.burmeseclassic.com

လေတိုးသံကဲ့သို့ တဝေါဝေါမြည်သံများကိုပါ ကြားလာရသည်။ ဦးဗန်ကောင်းက ဖိုဝင်ရှပ်ကို ပိတ်ဖြူတစ်စနှင့်ပတ်ပြီး နောက် မြေကျင်းထဲအချခိုင်းရာ နီမောင်က နေသားတကျချလိုက်သည်။

ပြီးမှ အပေါ်ပြန်တက်ကာ တူးထားသော မြေသားများကို တွင်းထဲသို့ပြန်ဖို့လိုက်ရာ အတန်ကြာသောအခါ မူလမြေသားအတိုင်း ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုသို့မြေဖို့ပြီးသောအခါ စောစောကကြားနေရသော အသံများ ပျောက်သွားပြီး လျှပ်ယမ်းနေသည့်သစ်ပင်တို့လည်း ပြန်လည်ငြိမ်ကျ သွားလေတော့သည်။ ကိစ္စပြီးသောအခါ နှစ်ယောက်သားသင်္ချိုင်းအတွင်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

အခန်း (၁၅)

ခွင့်လွှတ်ခြင်းနှင့် နှင်းစက်များနှင့်အတူ

တစ်နေ့သ၌ နီမောင်နေသောအိမ်သို့ ဧည့်သည်နှစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်။ မိုးကျော်နှင့်ဦးဗန်ကောင်းတို့နှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ သူတို့ရောက်လာသောအချိန်က နီမောင်က မြစ်တမ်းဆိပ်တွင် ကူးတို့သမ္ဗန်ကို ရေဖြင့် တိုက်ချွတ်ဆေးကြောနေသော အချိန်ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ထိုကဲ့သို့ တိုက်ချွတ်နေသလဲဆိုလျှင် အတိုးနှင့်အရင်း မှန်မှန်မဆပ်နိုင်သဖြင့် ပိုင်ရှင်ထံသို့သမ္ဗန်ပြန်

www.burmeseclassic.com

အပ်ပေးရတော့မည်ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ယခုရက်ပိုင်းမှာလည်း အခြားကိစ္စများ ရှုပ်ထွေးနေသဖြင့် ကူးတို့သမ္ဗန် မှန်မှန်မထွက်နိုင်ပေ။

သို့ကြောင့် ပိုက်ဆံမရပေ။ ပိုက်ဆံမရသဖြင့် ပိုင်ရှင်က သမ္ဗန်ကိုပြန်သိမ်းပြီး နောက်တစ်ယောက်ပေးရန် ပြင်နေလေပြီ။ သို့ကြောင့် သမ္ဗန်ကို တိုက်ချွတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးဗန်ကောင်းနှင့်မိုးကျော်တို့ ရောက်လာတော့ ရေစိုကြီးနှင့် တက်လာသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲကွ”

“သမ္ဗန်ကိုပြန်အပ်ရတော့မှာမို့ ဆေးကြောနေတာလေ”

“ဆေးတာလည်းဆေးပေါ့ကွာ အဝတ်လဲလိုက်ပါဦး”

ဟုပြောသဖြင့်အဝတ်လဲပြီး သူတို့နှင့် လာထိုင်သည်။

ထိုအခါမှ မိုးကျော်ကပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့လာတာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုနီမောင်ကို အကူအညီပြန်ပေးချင်လို့ပါ။ . . .”

ထိုစကားကြားတော့ အံ့ဩသွားလေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း လုပ်ငန်းတွေက ပြန်လုပ်နိုင်လာလို့ အဆင်ပြေလာပါပြီ။ ဖေဖေရှိတုန်းက အဆက်အသွယ်ရှိကြတဲ့ သူတွေက ပြန်ပြီးအကူအညီပေးကြလို့ လုပ်ငန်းတွေပြန်လုပ်နိုင်ပါပြီ”

“ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ . . .”

“ကျွန်တော် ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ပြန်ရောက်လာတာ

ဟောဒီက အဘဦးဗန်ကောင်းနဲ့ ကိုနီမောင်တို့ကျေးဇူးတွေလည်း အများကြီးရှိပါတယ်”

“ဒီ . . ဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး”

“အဘနဲ့သာ မတွေ့ဖြစ်ရင် အခုလောက်ဆိုရင် သေတာကြာရော့မယ် . . ဒီလိုအခြေအနေမျိုးလည်း ပြန်ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ လာတာပါ”

ထိုစကားကြောင့် နီမောင်မှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကိုနီမောင်အခြေအနေလည်း အဘဦးဗန်ကောင်းပြောပြလို့ ကျွန်တော်သိပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ဘက်က တစ်လှည့်ပြန်ပြီး ကူညီပါရစေ . . . ကိုနီမောင်အနေနဲ့ သမ္ဗန်ခတ်တဲ့အလုပ်လည်း မလုပ်ပါနဲ့တော့ သမ္ဗန်ပြန်အပ်မယ်ဆိုတာလည်းအပ်လိုက်ပါ။ သူများပေးစရာရှိတဲ့ ကြွေးလည်းပေးပါ။ ပြီးရင်တော့ အလုံဘက်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ သစ်စက်မှာပဲ အဘနဲ့အတူတူ အလုပ်လာလုပ်ပေးပါ . . .”

“ကွန့် . . . ကျွန်တော်က ဒီအလုပ်တွေကို ဘာမှမသိပါဘူး”

“နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းသိလာမှာပါ။ သစ်စက်မှာ အလုပ်ကျွမ်းကျင်တဲ့သူတွေ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တောင်မှ ဖေဖေတို့ရှိစဉ်တုန်းက လာမှမသိပါဘူး။ အခုမှလေ့လာရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်းသိလာရတာပါ။ ဒီကိစ္စတွေကို အဘကိုလည်း

www.burmeseclassic.com

အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီးပါပြီ။ အဘကလည်း လက်ခံပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကိုအကူအညီပေးတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်ပြောတာကို လက်ခံပေးပါ။”

ဟုတောင်းပန်ပြောဆိုလေရာ ဦးဗန်ကောင်းကပါ ဝင်ရောက်တိုက်တွန်းသဖြင့် လက်ခံလိုက်ရလေသည်။ မိုးကျော်က ပြန်ကာနီးတော့ သူ့အတွက်ငွေအချို့ ပေးသွားလေရာ ကြွေးဆပ်ရန်အတွက် အဆင်ပြေသွားလေသည်။

ညနေပိုင်းရောက်တော့ သမ္မန်ပါတစ်ပါတည်းယူပြီး ဦးဘကြွယ်တို့နေအိမ်သို့ သွားလေသည်။ သူလာတာမြင်တော့ ဒေါ်မြလေးက မဲ့တာရွဲ့ကာဖြင့်လှမ်းပြောသည်။

“ဘယ်လိုလဲဟေ့ ကြွေးမဆပ်နိုင်တော့လို့ သမ္မန်ပြန်အပ်တော့မလို့လား။ အတော်ပါပဲ နောက်ထပ်ယူချင်တဲ့သူကလည်း အဆင်သင့်စောင့်နေတယ်လေ...”

“သမ္မန်ပြန်အပ်မယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဒေါ်ကိုပေးစရာရှိတဲ့ကြွေးလည်း ပြေလည်အောင်ပေးပါမယ်”
“ဟင်...”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်မြလေးက ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“မင်း... မင်းကသမ္မန်လည်းပြန်အပ်မယ်၊ ကြွေးတွေကိုလည်း ပြန်ဆပ်ဦးမယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တယ်ဟန်ကျပါလား... သမ္မန်မခတ်တော့ ဘာအ

လုပ်လုပ်မှာမို့လဲ...”

“ကျွန်တော် အလုံဘက်ကသစ်စက်မှာ အလုပ်ရလို့ အားလုံးပြောင်းတော့မလို့ပါ...”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်မြလေးက အံ့ဩသွားသလို မနီးမဝေးမှာ စက်ချုပ်နေသည့် မြသင်းကြူကပါ နားစွင့်နေလေသည်။ ထို့နောက် နီမောင်က သမ္မန်ကိုပြန်အပ်ပြီး ပေးစရာရှိသောငွေများကို ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှဒေါ်မြလေးက လေသံပျော့ကျသွားပြီး...

“အင်း... မင်းလိုရိုးသားပြီး ပြောတဲ့မှန်တဲ့သူမျိုးလိုတော့ နောက်ထပ်တွေ့ရပါတော့မလား မသိပါဘူး”

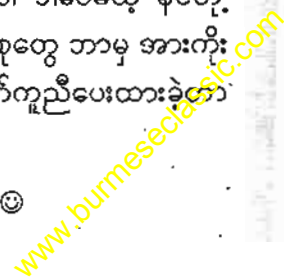
ဟုရေရွတ်ပြောဆိုနေလေသည်။ နီမောင်လည်း အားလုံးကိုရှင်းလင်း အပ်နှံပြီးနောက် ပြန်သွားလေသည်။ နောက်တစ်ရက်မှာတော့ နီမောင်ထံသို့ မြသင်းကြူရောက်လာလေသည်။

“နင်တို့ ပြောင်းတော့မလို့လားဟင်”

“ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီး တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုရင်တော့ ပြောင်းတော့မှာပါ”

“နင်ကတော့ ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်သွားပြီပေါ့”

“ဒီလိုလည်းမဟုတ်သေးပါဘူး မြသင်းကြူရယ်၊ ဇိုင်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်ရုံပဲရှိပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် နင်တို့ကျေးဇူးကိုတော့ မမေ့ပါဘူး၊ ငါတို့မိသားစုတွေ ဘာမှ အားကိုးမရသေးခင်အချိန်မှာ တတ်နိုင်သလောက်ကူညီပေးထားခဲ့တာတွေကို ဘယ်တော့မှမမေ့ပါဘူး”

“အမေနဲ့အဖေ အခုမှ နင့်အကြောင်းပြောနေကြတယ်”

“ဘယ်လိုတဲ့လဲ”

“အော်. . ဆင်းရဲပေမယ့် သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ မဟုတ်တာမလုပ်ပဲ ရိုးသားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေပါ။ အခု နောက်ထပ်သမ္မန်လာငှားနေတဲ့ကုလားက အရက်သမား၊ ဖဲသမားဖြစ်နေတော့ ငှားရခက်၊ မငှားရခက်ဖြစ်နေတယ်. . .”

“နောက်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာပါ မြသင်းကြူရယ်၊ အော်. . ဒါထက် အခုလိုကြုံကြိုက်တုန်း နင့်ကိုပြောချဦးမယ်”

“ပြောလေ. . .”

“ငါအလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေသွားလို့ အခြေအနေကောင်းလာရင်တော့ နင့်ကိုလာတွေ့ချင်သေးတယ်”

“ရန်ကုန်နဲ့ ဒလက မြစ်တစ်ခုပဲခြားတာ နင်တွေ့ချင်ရင် လာတွေ့ပေါ့”

“အဲဒီကျမှပဲ ပြောစရာရှိတာပြောတော့မယ်”

မြသင်းကြူက သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ရှက်ပြီး တစ်ချက်ပြီးလိုက်သည်။

“လူကြီးတွေကတော့ ပြောတာပဲ. . မကြာခင်မှာ ကမ္ဘာစစ်တွေ ဖြစ်လာတော့မှာတဲ့. . . အဲဒီတော့ ကမ္ဘာစစ်တွေ မဖြစ်ခင် နင်ပြောစရာရှိတာတွေ လာပြောပေါ့”

ဟုပြောပြီး ပြန်သွားလေတော့သည်။ နောက်ရက်မှာတော့ နီမောင်တို့မိသားစုမှာ အလုံသစ်တောဝန်းမှ သစ်စက်သို့

ရွှေပြောင်းသွားလေတော့သည်။ မိုးကျော်တစ်ယောက်လည်း နီမောင်တို့ရောက်လာသဖြင့် များစွာအားကိုးရာ ရသွားတော့သည်။

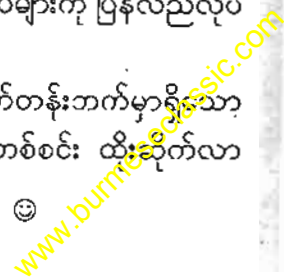
ထွန်းခတစ်ယောက်ကတော့ ရန်ကုန်မှာမနေလိုတော့သဖြင့် ၎င်းတို့မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်သို့ ပြောင်းသွားရာ မိုးကျော်က ၎င်းအတွက် ရင်းနှီးစားသောက်ဖို့ အလုံအလောက်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးနောက်၊ နောက်ထပ်တစ်နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီးက အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများသို့ ကူးစက်လောင်ကျွမ်း လာလေတော့သည်။

(၁၉၄၁)ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလလယ်လောက် ရောက်သောအချိန်တွင် ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်များဖြင့် ထိတ်လန့်နေကြရသည်။ (၁၉၄၁)ခု၊ ဒီဇင်ဘာ(၂၃)ရက်တွင် ဂျပန်လေတပ်က ရန်ကုန်မြို့ပေါ်သို့ လေယာဉ်ပျံများနှင့် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

လေယာဉ်ပျံအစီး (၆၀)လောက်က နေရာအနှံ့အပြားသို့ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ရာ တစ်မြို့လုံးပျက်စီးမှုကြုံရလေတော့သည်။ နောက်ပိုင်းစစ်ဘေးစစ်ဒဏ်များ အေးချမ်းသွားသောအခါမှ မိမိတို့နေရာများသို့ ပြန်လာပြီးမိမိတို့အလုပ်များကို ပြန်လည်လုပ်ကိုင်ကြရလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ပုဇွန်တောင်ကြက်တန်းဘက်မှာရှိသော တဲအိမ်တစ်လုံးရှေ့သို့ မော်တော်ကားတစ်စင်း ထိုးဆိုက်လာ

သည်။

ထိုအိမ်မှာအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နေပြီး တစ်ယောက်က အသက်ကြီးကြီး၊ တစ်ယောက်က သက်လတ်ပိုင်းဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲကြာသဖြင့် အဝတ်လျှော်ဖွပ်သောအလုပ် လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြလေသည်။

ကားပေါ်မှလူတစ်ယောက် ဆင်းလာရာ အခြားသူ မဟုတ်ပဲ သူဌေးဘဝပြန်ရောက်နေသော မိုးကျော်ပင်ဖြစ်၏။ မိုးကျော်ဝင်လာတာမြင်တော့ တဲအတွင်းမှာ လျှော်ပြီးသား အဝတ်များကို မီးပူတိုက်နေသော အမျိုးသမီးက တအံ့တဩနှင့် ကြည့်နေပြီးမှ နေရာမှထလာသည်။

“ကို့ . . . ကိုမိုးကျော်”

“မင်းတို့ ဒီနေရာမှာနေတယ်ဆိုတာ ကျောင်းသား ဟောင်းတစ်ယောက်က လာပြောပြလို့လာခဲ့တာပါ။ အခုဘယ်သူနဲ့နေတာလဲ”

“အဒေါ်တစ်ယောက်အိမ်မှာ လာနေတာပါ။ . . ကျွန်တွေ ဗုံးကြဲတော့ မေမေနဲ့ဖေဖေတို့သေသွားကြပြီ။ နေစရာအိမ်လည်းမရှိတော့ စားစရာလည်းမရှိတော့ပါဘူး။ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အချိန်မှာ အရင်ကပေါင်းသင်းခဲ့တဲ့မိတ်ဆွေတွေဆီမှာ အကူအညီတောင်းတော့လည်း ဘယ်သူ့ဆီက ဘာမှမရပါဘူး။ လမ်းတွေ့ရင်တောင် ကွေ့ရှောင်သွားကြလို့ ဒီမှာလာနေရတာပါ။ . .”

မေရီချိုက မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ပြောပြသည်။

“ဒါက လောကသဘာဝတရားတွေပဲ . . . သူတို့ကိုလည်း

အပြစ်တင်စရာမရှိပါဘူး . . . ကိုယ့်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ခံခဲ့ရတာပါပဲ . . .”

“ကျွန်မမှားခဲ့ပါတယ် ကိုမိုးကျော်ရယ် . . . အများကြီးမှားခဲ့ပါတယ် ရွှေပေါ်မြတင်ထားပေးတဲ့ ယောက်ျားသား တစ်ယောက်ပေါ်မှာ သစ္စာပျက်ခဲ့မိပါတယ်။ ဒါကြောင့် အခု ဒီအပြစ်တွေကို ပြန်ခံနေရတာပါ . . . ကျွန်မကန်တော့ပြီး တောင်းပန်ပါရစေ”

ဟုပြောပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်ပြီး ကန်တော့လေသည်။ ထိုအခါမိုးကျော်က ပန်းကိုကိုင်ပြီး ပြန်ထူလိုက်သည်။

“ပြီးခဲ့တာတွေအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့တော့၊ ကိုယ် အားလုံးခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ အခုလာတာခြားမဟုတ်ပါဘူး မင်းကိုပြန်ခေါ်မလို့ပါ”

“ကျွန်မလိုသစ္စာပျက်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့တာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဘဝက အမည်းစက်ထင်နေခဲ့ပါပြီ။ ကိုမိုးကျော်နဲ့မထိုက်တန်တော့ပါဘူး” ဟုပြောလေသည်။

“လောကမှာ အားလုံးသန့်စင်တဲ့သူမျိုးကတော့ ရှိရင်တောင်အတော်နည်းမှာပါ . . . မမှားဖူးတဲ့သူတွေလည်း မရှိပါဘူး။ မှားနေတာကို မှားမှန်းသိလို့ပြင်နိုင်ခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပေးရမှာပေါ့”

“အခုကျွန်မဆိုရင် အရင်ဘဝကိုစိတ်နာလွန်းလို့ မေရီချိုဆိုတဲ့နာမည်တောင် မသုံးတော့ပဲ မချိုဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ပဲ နေခဲ့

www.burmeseclassic.com

တာပါ”

“ကောင်းတာပေါ့ မင်းကိုမေရီခိုအနေနဲ့ မဟုတ်ပဲ မခို ဆိုတဲ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ လက်ခံပြီး ခေါ်သွားမှာ ပါ ကိုယ်နဲ့တစ်ခါတည်းသာလိုက်ခဲ့ပေတော့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာမောင်ရယ်”

ဟုပြောဆိုကာ မိုးကျော်ကို ဖက်ပြီးငိုနေရာနှစ်သိမ့်မျှ ပေးရလေတော့သည်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ မေရီခိုတစ်ဖြစ်လဲ မခိုဘဝနှင့်ပင် ဇနီးတစ်ယောက်တာဝန်ကျေအောင် နေထိုင်ခဲ့ ရာ အားလုံးကချီးမွမ်းကြရလေတော့သည်။

နီမောင်တို့မိသားစုအတွက် သစ်စက်ဝန်းထဲမှာပင် ယှဉ် ထောင်အိမ်တစ်လုံး ဆောက်ပေးထားရာ ထိုမှာပင်နေထိုင်ကြ လေသည်။ သစ်စက်လုပ်ငန်းများမှာလည်း နောက်ပိုင်းမှာတော့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသားကျလာခဲ့ပြီး အဆင်ပြေလာလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ညနေပိုင်းအချိန်တွင် အလုပ်နားသော ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ လိုက်လံကြည့်နေရာ လွယ်အိတ်တစ်လုံးလွယ် ထားသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။ တွေ့ဖူးမြင်ဖူး သည်အထင်နှင့် ကြည့်လေရာ ထိုသူက အနီးသို့လျှောက်လာ လေသည်။

“ကျုပ်ကိုမမှတ်မိဘူးထင်တယ်”

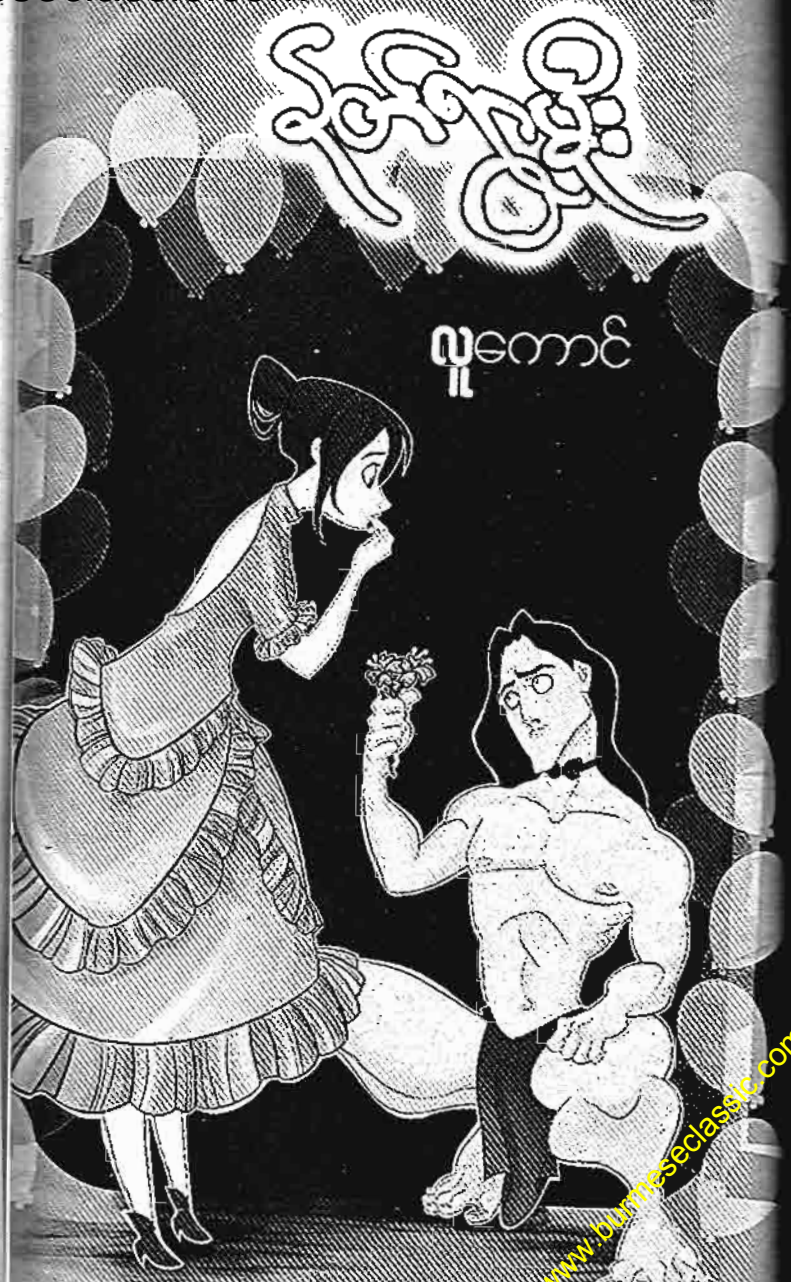
“စိတ်မရှိပါနဲ့ မြင်ဖူးသလိုတော့ရှိပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့အကူအညီပေးခဲ့တဲ့ ဖိုဝင်ရုပ်ပါ”

ထိုသို့ပြောတော့မှ သဘောပေါက်သွားလေသည်။

လူကောင်

www.burmeseclassic.com

မြန်မာ့ရှင်နှင့် ဗိုဝင်မှားသောမိစ္ဆာ

“ဖိုဝင်တာ အောင်မြင်သွားပြီလား”

“အောင်မြင်လို့ သိဒ္ဓိရှိတဲ့ ဝိဇ္ဇာဘဝကို ပြန်ရောက်ပါပြီ”

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ. .”

“ဒီလိုပြန်ရောက်တာကလည်း ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် အတူအညီပေးခဲ့လို့ပါ။ ဒါကြောင့်ကျုပ်မသွားခင် ကျေးဇူးဆပ် ရအောင်လာခဲ့တာ၊ ဟိုတစ်ယောက်က ဖိုထိုးတာဝါသနာပါ တော့ သိဒ္ဓိရှိတဲ့ခါတ်လုံး ပေးထားခဲ့ပါတယ်။ ခင်ဗျားအတွက်က တော့ ရွှေတောင့်တွေပဲ ပေးခဲ့ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့အတွက်လည်း စားပါသုံးပါ အကျိုးရှိတဲ့ သာသနာအကျိုးမှာလည်း ပံ့ပိုးပေးပါ။ မိစ္ဆာတွေရဲ့ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးသွားတဲ့ ဘုရားကျောင်း၊ ဇရပ် တွေလည်း ပြုပြင်ပေးစေချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျုပ်လည်းဟိမဝန္တာကို သွားပါတော့ မယ်”

ဟုပြောဆိုကာ ရွှေအိတ်ကိုပေးထားခဲ့ပြီး နေရာမှာပင် ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားလေတော့သည်။ ထို့နောက်မှာတော့ နိမောင်လည်း ဝိဇ္ဇာပေးသွားသောရွှေများနှင့် ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးသွားသော စေတီ၊ ဘုရားကျောင်း၊ ဇရပ်တို့ကို ပြုပြင်ရန် အတွက် ဦးဗန်ကောင်းကိုပင် တာဝန်ပေးရာ အားကြီးမာန်တက် ဆောင်ရွက်လေတော့သည်။ နိမောင်အနေကတော့ သူ့ဘဝပြည့် စုံသွားသောအခါ လူကြီးစုံရာနှင့် မြသင်းကြူကို တောင်ရမ်း လက်ထပ်လိုက်လေသည်။ မြသင်းကြူကလည်း ယခင်ကတည်း

က သံယောဇဉ်ရှိနေသူမို့ နီမောင့်ဆန္ဒကို မငြင်းပယ်ပဲလက်ခံ
လေသည်။

“မေးပါရစေဦး အခုလိုလူကြီးတွေနဲ့ တောင်းရမ်းယူ
ဘယ်ဆိုတော့ ငါ့အပေါ်မှာရော တကယ်မေတ္တာရှိလို့လား..
ပြောပါဦး”

“ရှိတာပေါ့ မြသင်းကြူရဲ့ မေတ္တာမရှိပဲနဲ့ တစ်သက်လုံး
လက်တွဲသွားဖို့ စိတ်ကူးပါ့မလား”

“ဒါဖြင့်အစကတည်းက ဘာကြောင့်ဖွင့်မပြောတာလဲ”

“ဒီလိုပြောဖို့က အချိန်အခါ စောင့်ရသေးတယ်လေ၊
ကိုယ်ချစ်တဲ့သူအပေါ်မှာ ချစ်နေရုံနဲ့ မပြီးဘူး၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရုံနဲ့
ဘယ်ပြီးပါ့မလဲ၊ နောက်ပြီး အတူတူတော့နေခွင့်ရပါရဲ့ ဆင်းရဲ
ဘွင်းထဲ ခေါ်ချလိုလည်း မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ချစ်နေပေ
မယ့် ကိုယ်ချစ်သူစိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုယ့်ဘဝကိုခိုင်မာ
မှုရှိအောင် အရင်ကြိုးစားနေရလို့ ဖွင့်မပြောခဲ့တာပါ”

ဟုပြောပြတော့မှ ကျေနပ်သွားလေတော့သည်။

“နင်ကရော ငါ့အပေါ်မှာမေတ္တာရှိရဲ့လား”

“ဒါမေးနေရသေးသလား လူတစ်ယောက်ကိုမချစ်ဘဲနဲ့
တော့ အခုလိုဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးပါ့မလား.. . ပြောရ
ရင်တော့ငါက ဟိုအရင်ကတည်းက နင်အပေါ်မှာ မေတ္တာရှိနေ
ခဲ့တာပါ”

ဟုပြောပြရာ နီမောင့်ခမျာ သဘောအကျကြီးကျကာ
မြသင်းကြူကိုယ်ကလေးကို ထွေးဖက်ထားလိုက်လေတော့

သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အချိန်တိုင်းစက္ကန့်တိုင်းမှာ
ဘဝသစ်အတွက် အားယူကြရတော့မည်။ ရှေ့ခရီးအတွက်
လက်ချင်းခိုင်မြဲကြဖို့ လိုပါသည်။ ချစ်သူနဲ့ ကွေ့ကွင်းရခြင်း၊ သစ္စာ
မဲ့ခြင်း၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းများကိုတော့
ကြုံကြုံရင်ဆိုင်သွားရပေမည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ.. .

ချစ်သူတို့လျှောက်ရမည့်လမ်းကတော့ ခက်ခဲကြမ်းတမ်း
မှုများနှင့် တွေ့ကြုံရစေးကာမူ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းနေတာတော့
အမှန်ပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဤဝတ္ထုသည် ‘မြန်မာ့ရှင်ဒေဝီ’ ၏အဆက်မဟုတ်သော်
လည်း သီးခြားအနေဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဆက်စပ် ဖတ်လျှင်
သော်လည်းကောင်း ရသမပျက်စေရန် ကြိုးစားထားပါကြောင်း
ပန်ကြားရင်းနှင့် ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော (မြန်မာ့ရှင်
နှင့် ဖိုဝင်မှားသောမိစ္ဆာ)အမည်ရှိ ဝတ္ထုရဆန်းကြယ် ဝတ္ထုရှည်မှာ
လည်း နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်ပြီ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။ ။

အနီယာဟောန္တ၊ သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တ၊

စာပြီးချိန်။ ။ ၂၀၁၂ခု၊ နိုဝင်ဘာလ(၂၀)ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ နံနက်(၁၁)နာရီ

www.burmeseclassic.com

က သံယောဇဉ်ရှိနေသည့် နီမောင့်ဆန္ဒကို မငြင်းပယ်ပဲလက်ခံလေသည်။

“မေးပါရစေဦး အခုလိုလူကြီးတွေနဲ့ တောင်းရမ်းယူတယ်ဆိုတော့ ငါ့အပေါ်မှာရော တကယ်မေတ္တာရှိလို့လား... ပြောပါဦး”

“ရှိတာပေါ့ မြသင်းကြူရဲ့ မေတ္တာမရှိပဲနဲ့ တစ်သက်လုံး လက်တွဲသွားဖို့ စိတ်ကူးပါ့မလား”

“ဒါဖြင့်အစကတည်းက ဘာကြောင့်ဖွင့်မပြောတာလဲ”

“ဒီလိုပြောဖို့က အချိန်အခါ စောင့်ရသေးတယ်လေ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူအပေါ်မှာ ချစ်နေရုံနဲ့ မပြီးဘူး၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရုံနဲ့ တယ်ပြီးပါမလဲ၊ နောက်ပြီး အတူတူတော့နေခွင့်ရပါရဲ့ ဆင်းရဲတွင်းထဲ ခေါ်ချလိုလည်း မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ချစ်နေပေမယ့် ကိုယ်ချစ်သူစိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုယ့်ဘဝကိုခိုင်မာမှုရှိအောင် အရင်ကြိုးစားနေရလို့ ဖွင့်မပြောခဲ့တာပါ”

ဟုပြောပြတော့မှ ကျေနပ်သွားလေတော့သည်။

“နင်ကရော ငါ့အပေါ်မှာမေတ္တာရှိရဲ့လား”

“ဒါမေးနေရသေးသလား လူတစ်ယောက်ကိုမချစ်ဘဲနဲ့ တော့ အခုလိုဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးပါ့မလား... ပြောရရင်တော့ငါက ဟိုအရင်ကတည်းက နင့်အပေါ်မှာ မေတ္တာရှိနေခဲ့တာပါ”

ဟုပြောပြရာ နီမောင့်ခမျာ သဘောအကျကြီးကျကာ မြသင်းကြူကိုယ်ကလေးကို ထွေးဖက်ထားလိုက်လေတော့

သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အချိန်တိုင်းစက္ကန့်တိုင်းမှာ ဘဝသစ်အတွက် အားယူကြရတော့မည်။ ရှေ့ခရီးအတွက် လက်ချင်းခိုင်မြဲကြဖို့ လိုပါသည်။ ချစ်သူနဲ့ ကွေ့ကွင်းရခြင်း၊ သစ္စာမဲ့ခြင်း၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းများကိုတော့ ကြုံကြုံရင်ဆိုင်သွားရပေမည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ... .

ချစ်သူတို့လျှောက်ရမည့်လမ်းကတော့ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းမှုများနှင့် တွေ့ကြုံရစေးကာမူ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းနေတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဤဝတ္ထုသည် ‘မြန်မာ့ရှင်ဒေဝီ’ ၏အဆက်မဟုတ်သော်လည်း သီးခြားအနေဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဆက်စပ်ဖတ်လျှင် သော်လည်းကောင်း ရသမပျက်စေရန် ကြိုးစားထားပါကြောင်း ပန်ကြားရင်းနှင့် ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော (မြန်မာ့ရှင်နှင့် ဖိုဝင်မှားသောမိစ္ဆာ)အမည်ရှိ ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ် ဝတ္ထုရှည်မှာလည်း နိဂုံးကမ္ပတ် အဆုံးသတ်ပြီ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။ ။

အနိယာဟောန္တ သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တု

တပြိုင်နက်။ ။ ၂၀၁၂၊ နိုဝင်ဘာလ(၂၀)ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ နံနက်(၁၁)နာရီ

www.burmeseclassic.com